BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • OCTOMBRIE 2015

Liahona

Povestirea de pe copertă: Ce putere extraordinară ne dă cunoaşterea planului! p. 32

Pietrele văzătorului, Joseph Smith şi Cartea lui Mormon, p. 10

La mulţi ani cu ocazia sărbătoririi a 100 de ani; seara în familie pe glob, p. 26

Redefinirea problemei numită pornografie, p. 50

„Le-a spus o altă pildă, şi anume: «Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un aluat, pe care l-a luat o femeie şi l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, până s-a dospit toată plămădeala»".

Matei 13:33

Liahona, octombrie 2015

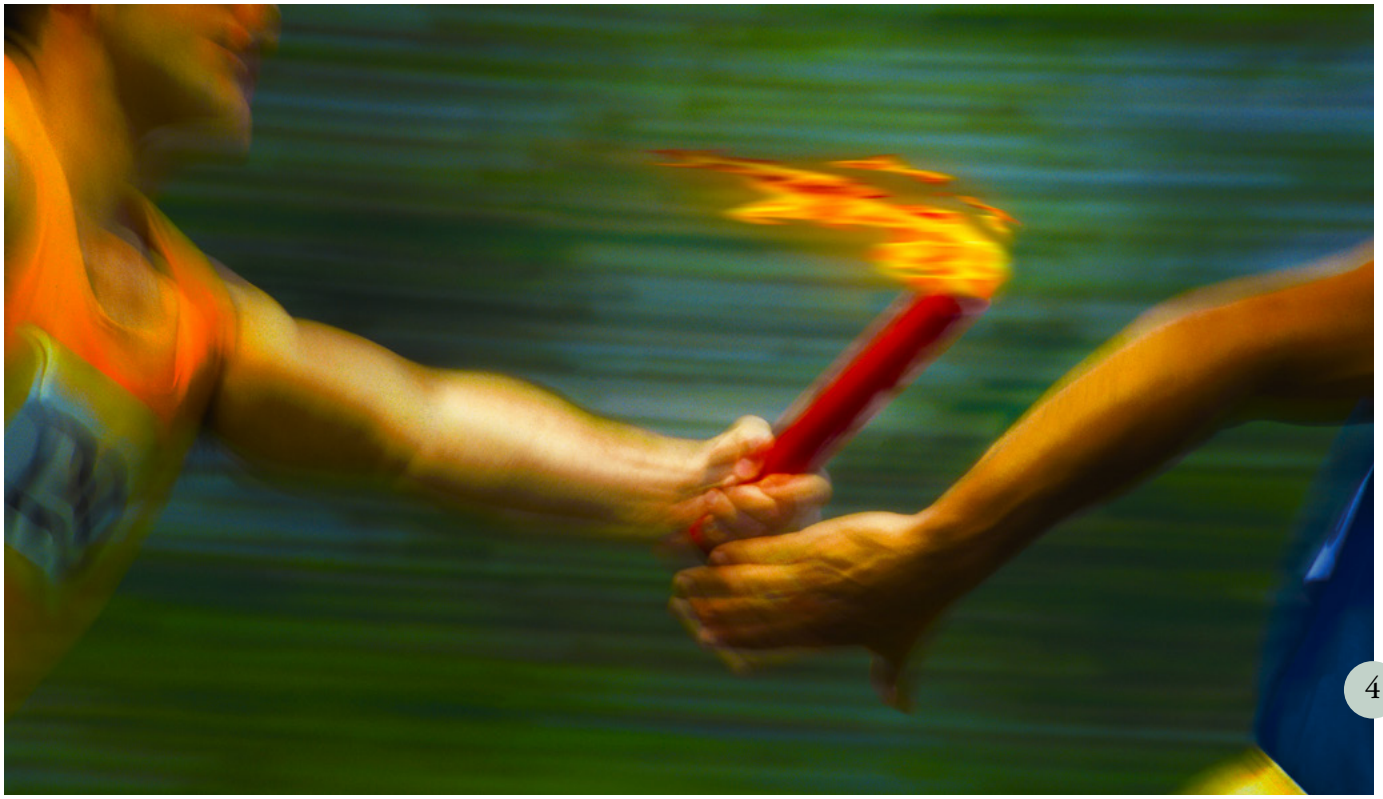

4

MESAJE

4 **Mesajul Primei Preşedinţii: Terminaţi cursa cu torţa aprinsă**
Preşedintele Dieter F. Uchtdorf

7 **Mesajul învăţătoarelor vizitatoare: Atribute divine ale lui Isus Hristos – plin de caritate şi dragoste**

ARTICOLE DIN ACEST NUMĂR

10 **Joseph văzătorul**
Richard E. Turley jr., Robin S. Jensen şi Mark Ashurst-McGee
Cum şi-a îndeplinit profetul Joseph rolul de văzător şi a tradus Cartea lui Mormon?

18 **Învăţăm să scriem şi să citim pentru a schimba lumea în care trăim**
Norman C. Hill
Eforturile depuse de membrii unui consiliu de district din Ghana pentru ca unii membri să fie învăţaţi să scrie şi să citească au dus la binecuvântări peste măsură pentru aceştia.

22 **Să-i învăţăm pe tineri cum să conducă în felul Salvatorului**
Carol S. McConkie
Tinerii sunt viitorii conducători ai Bisericii, dar pot avea experienţe de conducere astăzi.

26 **Să sărbătorim seara în familie**
Vedeţi modul în care membrii din jurul lumii participă la această activitate importantă de întărire a familiei.

32 **Planul salvării, o comoară sacră de cunoaştere pentru îndrumarea noastră**
Vârstnicul Robert D. Hales
Faptul că am sprijinit planul Tatălui în viaţa premuritoare a reprezentat cheia succesului nostru atunci şi încă o reprezintă în această viaţă.

RUBRICI

8 **Slujirea în Biserică: Făceam destul?**
Brooke Barton

9 **Cugetări: Dovleci sau pepeni?**
Rachel Cox

40 **Glasuri ale sfinţilor din zilele din urmă**

80 **Până ce ne vom revedea: Calea spre siguranţă**
Preşedintele Henry B. Eyring

PE COPERTĂ
Faţă: ilustraţie foto de Cody Bell. Copertă interioară faţă: Photography © StockFood/Talbott, Barbara. Copertă interioară spate: fotografie de Tiffany Myloan Tong.

TINERI ADULŢI

44 **Să trăim cu intenţie adevărată**
Randall L. Ridd
Examinarea „de ce”-ului din deciziile voastre vă va ajuta să aveţi o viaţă mai plină de intenţie şi de rost.

48 **Credinţă, slujire şi o pâine**
Nissanka (Nissh) Muthu Mudalige
Am vrut să merg să predau cu misionarii, dar nu ştiam cum să fac să-mi permit să ajung acolo.

TINERI

50 **Eliberarea din capcana pornografiei**
Vârstnicul Dallin H. Oaks
Cinci principii care să vă ajute să reacţionaţi în mod adecvat în faţa mass mediei cu conţinut sexual.

56 **În locul potrivit, la momentul potrivit**
Uneori ştii că Domnul te-a pus pe tine – sau i-a pus pe alţii – într-un anumit loc dintr-un anumit motiv.

58 **Afiş: Cartea vieţii tale**

59 **Rând după rând: Genesa 1:26-27**

60 **În căutarea adevărului**
Peng Hua
În copilărie, am fost învăţat că nu există Dumnezeu, dar am hotărât să aflu eu însumi.

62 **Tinere fete şi tineri băieţi extraordinari din scripturi**
Gisela Guthier
La fel ca voi, tinerii din scripturi s-au confruntat cu provocări şi ispite. Ce puteţi învăţa din exemplul lor de credinţă şi curaj?

64 **Întrebări şi răspunsuri**
Cum pot fi împăcat cu moartea mamei mele – mai ales că am postit şi ne-am rugat ca ea să trăiască?

COPII

66 **O hotărâre câştigătoare**
Marissa Widdison
În sfârşit, Miranda a obţinut şansa de a juca în echipa câştigătoare. Dar putea juca duminica?

68 **Colţul întrebărilor**
Ce îţi place cel mai mult la faptul că eşti membru al Bisericii?

69 **Pagina noastră**

70 **Timpul pentru scripturi: Petru, Corneliu şi îngerul**
Erin Sanderson

72 **Să găsim ajutor**
Kimberly Reid
Tate a văzut ceva ce nu ar fi trebuit, dar i-a fost frică să le spună părinţilor.

74 **Oh, nu! Acum ce mă fac?**
Ce ar trebui să faceţi atunci când vedeţi ceva ce ştiţi că e rău?

75 **Dovlecii lui Paul**
Paul n-a crezut că va fi vreodată destul de mare pentru a merge în misiune ca fratele lui.

79 **Muzică: Unul la un milion!**
Jan Pinborough şi Michael F. Moody

Vedeţi dacă puteţi găsi Liahona ascunsă în acest număr. Indiciu: unde poţi găsi ajutor când nu ştii ce să faci?

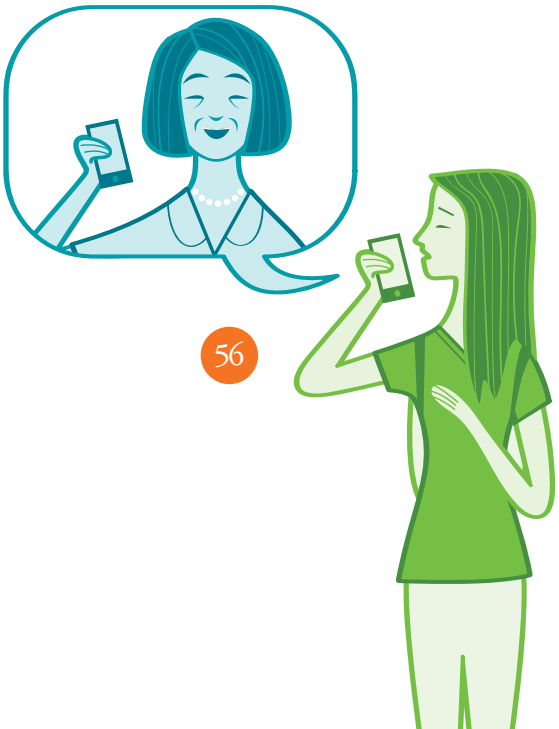

OCTOMBRIE 2015, VOL. 18, NR. 3
LIAHONA 12570 171
Revistă internaţională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

Prima Preşedinţie: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf
Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen
Redactor: Joseph W. Sitati
Consultanţi: Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino,
Director general: David T. Warner
Director Asistenţă familii şi membri: Vincent A. Vaughn
Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg
Director comercial: Garff Cannon
Redactor-şef: R. Val Johnson
Asistent al redactorului-şef: Ryan Carr
Asistent de producţie: Megan VerHoef
Colectiv de redactare şi editare: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Richard M. Romney, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison
Director general artistic: J. Scott Knudsen
Director artistic: Tadd R. Peterson
Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst
Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune
Director de producţie: Jane Ann Peters
Colectiv de producţie: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty
Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin
Director tipar: Craig K. Sedgwick
Director difuzare: Stephen R. Christiansen

Distribuire:
Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informaţii privind abonamentul:
Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactaţi Serviciul clienţi
Tel. gratuit: 00800 2950 2950
Tel.: +49(0)6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Preţul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România şi 1,85 lei moldoveneşti pentru Republica Moldova

Trimiteţi manuscrise şi întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poştă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă" sau „îndrumător") este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgaşă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu şi vietnameză. (Frecvenţa publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.

Textele şi ilustraţiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activităţi desfăşurate acasă sau la Biserică. Ilustraţiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoţeşte menţionează astfel de restricţii. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau prin e-mail la: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
October 2015 Vol. 18 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idei pentru seara în familie

Acest număr cuprinde articole şi activităţi care pot fi folosite în cadrul serii în familie. Mai jos sunt două exemple.

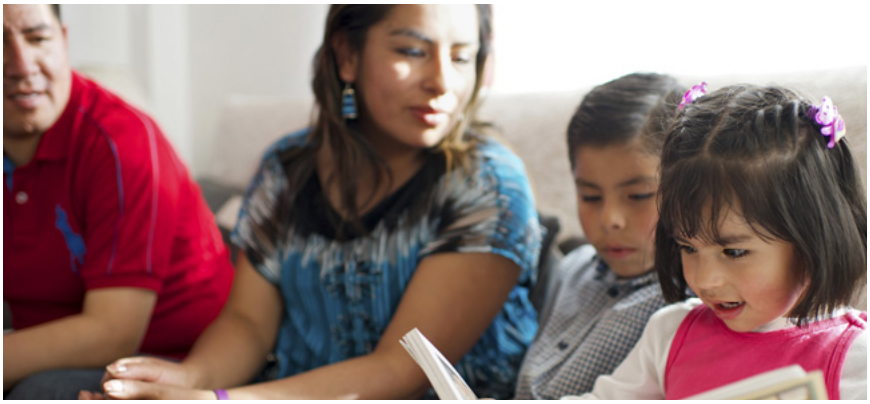

„Să sărbătorim seara în familie", pagina 26 – Fie că nu rataţi nicio săptămână în care să ţineţi seara în familie, fie că aceasta este prima oară când încercaţi, aveţi în vedere organizarea unei seri în familie *în onoarea* serii în familie! Puteţi citi articolul pentru a vedea în ce fel familiile din jurul lumii se bucură de timpul pe care-l petrec împreună învăţând Evanghelia. Puteţi să discutaţi modul în care vă veţi îndeplini ţelul de a ţine seara în familie. Cum ar trebui să adaptaţi seara în familie pentru a răspunde nevoilor familiei dumneavoastră? Ca familie, puteţi să vă întăriţi angajamentul de a face din această tradiţie veche de 100 de ani o prioritate în căminul dumneavoastră, indiferent de situaţie.

„Să găsim ajutor", pagina 72 – Aveţi în vedere să citiţi acest articol împreună cu membrii familiei şi, apoi, să discutaţi despre următoarele întrebări: (1) Cu ce fel de imagini sau mass-media ar putea intra copiii în contact? (2) La care dintre acestea nu ar fi bine să ne uităm sau să ne fixăm atenţia? (3) Ce ar face fiecare persoană în cazul în care ar vedea sau auzi ceva ce ştie că nu ar trebui să vadă sau să audă? Dacă aveţi nevoie de idei, discutaţi strategiile din articolul „O, nu! Acum ce mă fac?" de la pagina 74 (să scăpăm din acea situaţie, să vorbim cu părinţii, să slujim etc.).

ÎN LIMBA DUMNEAVOASTRĂ

Revista *Liahona* şi alte materiale ale Bisericii sunt puse la dispoziţia dumneavoastră în multe limbi la adresa **languages.lds.org.** Accesaţi **Facebook.com/liahona.magazine** (disponibilă în limbile engleză, spaniolă şi portugheză) pentru a găsi idei pentru seara în familie, lecţiile de duminica şi alte materiale pe care să le împărtăşiţi prietenilor şi membrilor familiei.

TEME DIN ACEST NUMĂR

Cifrele reprezintă numărul primei pagini a articolului

Alfabetizare, *p. 18*
Apocalipsa, *p. 80*
Calitatea de membru al Bisericii, *p. 68*
Caritate, *p. 7*
Cartea lui Mormon, *p. 10, 44*
Căsătorie, *p. 32*
Chemări în Biserică, *p. 8*
Compasiune, *p. 50*
Conducere, *p. 22*
Consilii, *p. 18*
Convertire, *p. 60*
Decizii, *p. 9, 44, 58, 66*
Inspiraţie, *p. 40, 41, 42, 56*
Istoria Bisericii, *p. 10*
Isus Hristos, *p. 7*
Joseph Smith, *p. 10*
Libertate de a alege, *p. 32*
Mass-media, *p. 50, 72, 74*
Moarte, *p. 64*
Muncă misionară, *p. 44, 48, 60, 70*
Noul Testament, *p. 70*
Planul salvării, *p. 32*
Pornografie, *p. 50, 72*
Priorităţi, *p. 9*
Profeţi, *p. 10, 80*
Rugăciune, *p. 43, 64, 72*
Sârguinţă, *p. 4*
Scripturi, *p. 18, 59, 62*
Seară în familie, *p. 26*
Slujire, *p. 8, 56*
Temple, *p. 69*
Tineri, *p. 22, 62*
Vechiul Testament, *p. 59*
Ziua de sabat, *p. 66*

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Preşedinţie

Terminaţi

CURSA CU TORŢA APRINSĂ

În Grecia antică, alergătorii concurau într-o cursă de tip ştafetă, numită *lampadedromia*.[1] În cadrul acesteia, alergătorii ţineau în mână o torţă şi o dădeau mai departe următorului alergător până când ultimul membru al echipei trecea de linia de sosire.

Premiul nu era acordat echipei care alerga cel mai repede – era acordat primei echipe care ajungea la linia de sosire cu torţa aprinsă.

Există o lecţie profundă aici, pe care au predat-o profeţii din vechime şi cei moderni: deşi este important să începem cursa, este cu atât mai important să o încheiem cu torţa aprinsă.

Solomon a început în forţă

Marele rege Solomon este un exemplu de persoană care a început în forţă. Când era tânăr, el Îl „iubea pe Domnul şi se ţinea de obiceiurile tatălui său David" (1 Împăraţi 3:3). Dumnezeu a fost mulţumit de el şi a spus: „Cere ce vrei să-ţi dau" (1 Împăraţi 3:5).

În loc să ceară bogăţii sau viaţă lungă, Solomon a cerut „o inimă pricepută, ca să judece pe poporul [Său], să deosebească binele de rău" (1 Împăraţi 3:9).

Domnului i-a plăcut acest lucru atât de mult încât l-a binecuvântat pe Solomon nu doar cu înţelepciune, ci şi cu bogăţie nemăsurată şi viaţă lungă.

Cu toate că Solomon era, într-adevăr, foarte înţelept şi a făcut multe lucruri măreţe, el nu a terminat în forţă. Din nefericire, mai târziu în viaţa lui, „Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului, şi n-a urmat în totul pe Domnul" (1 Împăraţi 11:6).

Să ne terminăm cursa

De câte ori am început ceva şi nu am terminat? Diete? Programe de antrenament? Angajamente de a citi zilnic din scripturi? Decizii de a fi ucenici mai buni ai lui Isus Hristos?

De câte ori ne fixăm ţeluri în ianuarie şi le ţinem cu hotărâre neclintită câteva zile, săptămâni sau chiar luni, doar ca să ne dăm seama că, în octombrie, flacăra angajamentului nostru este mai rece ca gheaţa?

Într-o zi, am dat peste o poză amuzantă cu un câine stând lângă o bucată de hârtie pe care o rupsese în bucăţele. Pe hârtie era scris: „Certificat de absolvire a instructajului canin".

Uneori şi noi suntem aşa.

Avem intenţii bune; începem în forţă; vrem să fim cei mai buni. Dar, la sfârşit, uităm de ţelurile noastre.

Este natura omului să se împiedice, să eşueze şi, uneori, să dorească să abandoneze cursa. Însă, în calitate de ucenici ai lui Isus Hristos, noi ne-am luat angajamentul nu doar să începem cursa, ci şi să o terminăm – şi să o terminăm cu torţa încă aprinsă. Salvatorul le-a promis ucenicilor Săi: „Dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit" (Matei 24:13).

Permiteţi-mi să parafrazez ceea ce a promis Salvatorul în

FOTOGRAFIE DE COMSTOCK/STOCKBYTE/THINKSTOCK

zilele noastre: dacă ţinem poruncile Sale şi terminăm cursa cu torţa aprinsă, vom avea viaţă veşnică, cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu (vezi D&L 14:7; vezi, de asemenea, 2 Nefi 31:20).

Lumina care nu se stinge niciodată

Câteodată, după ce ne împiedicăm, cădem sau renunţăm, ne descurajăm şi credem că lumina noastră s-a stins şi că am pierdut cursa. Dar, depun mărturie că lumina lui Hristos nu poate fi stinsă. Ea străluceşte în noaptea cea mai întunecată şi ne va ajuta să ne redobândim hotărârea şi dedicarea dacă ne plecăm inimile spre El (vezi1 Împăraţi 8:58).

Indiferent cât de des sau cât de tare cădem, lumina lui Hristos străluceşte neîncetat. Şi chiar în noaptea cea mai întunecată, dacă facem doar un pas către El, lumina Sa va alunga umbrele şi ne va reaprinde sufletul.

Această cursă a uceniciei nu este un sprint; este un maraton. Şi nu are prea multă importanţă cât de repede alergăm. De fapt, singura cale de a pierde cursa este abandonul.

Atât timp cât continuăm să ne ridicăm şi să ne îndreptăm către Salvator, torţele noastre vor rămâne aprinse şi vom câştiga cursa.

Pentru că torţa nu ne reprezintă pe noi sau lucrurile pe care le facem.

Ea Îl reprezintă pe Salvatorul lumii.

Şi lumina aceasta nu poate fi stinsă niciodată. Este o Lumină care alungă întunericul, vindecă răni şi rămâne puternică chiar şi în timpul celor mai mari suferinţe şi a celor mai grele momente.

Este o Lumină care depăşeşte înţelegerea.

Fie ca noi toţi să ajungem la capătul cărării pe care am început să mergem. Şi, cu ajutorul Salvatorului şi Mântuitorului nostru, Isus Hristos, vom termina fericiţi şi cu torţele aprinse. ■

NOTĂ

1. *Harpers Dictionary of Classical Antiquities* (1898), „Lampadedromia", www.perseus.tufts.edu/hopper. Pausanias descrie o cursă cu torţe diferită, în care alergătorii care ţineau torţele, probabil unul din fiecare trib, nu şi-au dat torţele mai departe. Dar, ca şi în cazul *lampadedromiei*, câştigător a fost primul care a ajuns la capătul cursei cu torţa încă aprinsă.

SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

Aveţi în vedere să-i încurajaţi pe cei cărora le predaţi să se gândească la locul în care se află în „cursa" vieţii lor. Este torţa lor încă aprinsă? Puteţi citi fraza care spune că Lumina lui Hristos este „o Lumină care alungă întunericul, vindecă răni şi rămâne puternică chiar şi în timpul celor mai mari suferinţe şi a celor mai grele momente". Apoi, discutaţi cu cei cărora le predaţi modul în care Lumina lui Hristos le-a influenţat viaţa în trecut şi le influenţează viaţa acum.

Alimentează-ţi torţa în 30 de zile

Este uşor ca tinerii din Biserică, care sunt atât de ocupaţi, să se împotmolească în rutină, mai ales în privinţa lucrurilor spirituale. Citim din scripturi, ne rugăm şi preaslăvim în acelaşi fel aproape în fiecare zi şi, apoi, ne întrebăm de ce ni se pare că nu progresăm din punct de vedere spiritual.

Unul dintre cele mai bune moduri de a face ca torţa noastră că continue să ardă puternic este de a ne asigura că avem experienţe spirituale de mare însemnătate. Uşor de zis, greu de făcut; aşadar, iată o sugestie care să vă ajute să vă continuaţi progresul spiritual: gândiţi-vă la o activitate care are legătură cu Evanghelia pe care nu aţi făcut-o niciodată (sau aproape niciodată) şi luaţi-vă angajamentul să o faceţi în fiecare zi timp de o lună. Puteţi începe prin lucruri mici, deoarece veţi vedea că este mai uşor să transformaţi micile schimbări în unele de durată. Va fi nevoie de mai multă credinţă şi eforturi din partea noastră pentru a ieşi din zona de confort spiritual, dar, atunci când le facem, Îl invităm pe Duhul Sfânt să fie cu noi şi dăm dovadă de credinţă mai mare în Tatăl Ceresc şi de dorinţa de a ne apropia de El. Iată câteva idei pentru a vă ajuta să începeţi:

- stabiliţi-vă ţelul de a spune rugăciunea dimineaţa şi seara. Încercaţi să vă rugaţi cu glas tare;
- treziţi-vă cu cincisprezece minute mai devreme şi citiţi din scripturi înainte de a merge la şcoală;
- citiţi cuvântări din cadrul conferinţelor generale trecute;
- postaţi un fragment din Cartea lui Mormon pe site-urile de socializare;
- ascultaţi imnuri sau muzică aprobată de Biserică în loc de muzică obişnuită.

Faceţi ca lumina torţei voastre să fie mai puternică

Cu mult timp în urmă, în Grecia, exista o cursă în care participanţii alergau cu torţe aprinse în mână. Câştigătorul era cel care alerga întreaga cursă având torţa încă aprinsă. Preşedintele Uchtdorf spune că viaţa este asemănătoare acelei curse. Torţa pe care o ţinem în mână este lumina lui Hristos. Când încercăm să fim ca Isus Hristos, facem ca torţele noastre să ardă mai puternic.

Coloraţi lucrurile pe care le poate face acest băiat pentru a fi mai asemănător lui Isus şi a avea o torţă care arde mai puternic.

ILUSTRAŢIE DE SIMONE SHIN

MESAJUL ÎNVĂŢĂTOARELOR VIZITATOARE:

Studiaţi, rugându-vă, acest material şi căutaţi să aflaţi ce să împărtăşiţi. În ce mod înţelegerea calităţilor divine ale Salvatorului sporeşte credinţa dumneavoastră în El şi le binecuvântează pe cele cărora le purtaţi de grijă prin învăţământul prin vizite? Pentru mai multe informaţii, accesaţi ***reliefsociety.lds.org****.*

Atribute divine ale lui Isus Hristos: plin de caritate şi dragoste

Acest mesaj face parte dintr-o serie de mesaje ale învăţătoarelor vizitatoare care prezintă calităţi ale Salvatorului.

Ghidul pentru scripturi defineşte caritatea ca fiind „cea mai înaltă, cea mai nobilă şi cea mai puternică dragoste" („Caritate"). Este dragostea pură a lui Isus Hristos. Pe măsură ce învăţăm despre Isus Hristos şi ne străduim să devenim asemănători Lui, vom începe să simţim dragostea Lui pură în viaţa noastră şi vom fi inspiraţi să îi iubim pe ceilalţi şi să le slujim aşa cum le-ar sluji El. Preşedintele Thomas S. Monson a spus: „Caritatea înseamnă să avem răbdare cu cineva care ne-a dezamăgit. Înseamnă să rezistăm impulsului de a ne simţi jigniţi. Înseamnă acceptarea slăbiciunilor şi eşecurilor. Înseamnă acceptarea oamenilor aşa cum sunt. Înseamnă să cauţi, dincolo de aspectul fizic, trăsăturile care nu vor dispărea cu timpul. Înseamnă să reziști impulsului de a-i eticheta pe ceilalţi"[1].

Cartea lui Mormon ne învaţă marele adevăr conform căruia „[ne rugăm] la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca [noi] să [fim] plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor acelora care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos, pentru ca [noi] să [devenim] fiii [şi fiicele] lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El, căci noi Îl vom vedea pe El aşa cum El este; pentru ca noi să putem avea această nădejde; pentru ca noi să fim purificaţi tot aşa cum El este pur" (Moroni 7:48).

Scripturi suplimentare

Ioan 13:34–35; 1 Corinteni 13:1–13; 1 Nefi 11:21–23; Eter 12:33–34

Aveţi în vedere următoarea întrebare:

În ce fel este Isus exemplul nostru perfect de dragoste şi caritate?

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Caritatea nu piere niciodată", *Liahona*, nov. 2010, p. 124.
2. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 119–120.
3. *Daughters in My Kingdom,* p. 87.

Credinţă, familie, alinare

Din istoria noastră

„O soră care nu cu mult timp în urmă devenise văduvă a fost recunoscătoare pentru învăţătoarele ei vizitatoare care au jelit împreună cu ea şi au consolat-o. Ea a scris: «Aveam nevoie disperată de cineva căruia să-i cer sprijinul, cineva care să mă asculte… Şi ele m-au ascultat. M-au alinat. Au plâns cu mine. M-au îmbrăţişat… [şi] m-au ajutat să trec peste depresia şi tristeţea pe care le-am simţit în acele prime luni de singurătate».

O altă femeie a rezumat ceea ce a simţit când s-a bucurat de caritate adevărată din partea unei învăţătoare vizitatoare: «Am ştiut că eram mai mult decât un număr în înregistrările Bisericii din dreptul vizitelor ei. Ştiam că ea ţinea la mine»"[2].

Asemenea acestor surori, mulţi sfinţi din zilele din urmă din întreaga lume pot confirma adevărul spuselor preşedintelui Boyd K. Packer (1924–2015), preşedintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli: „Cât este de mângâietor să ştii că, oriunde ar merge [membrii unei familii], o familie a Bisericii îi aşteaptă. Din ziua în care ajung, el va face parte dintr-un cvorum al preoţiei iar ea va face parte din Societatea de Alinare"[3].

INFLUENŢA FEMEILOR NEPRIHĂNITE, DE JULIE ROGERS

FĂCEAM DESTUL?

Brooke Barton

O lecţie despre oaia pierdută m-a ajutat să înţeleg cum să-mi îndeplinesc cel mai bine chemarea.

La vârsta de 23 ani, am fost chemată în calitate de preşedintă a Societăţii de Alinare în episcopia de studenţi căsătoriţi din care făceam parte. Îmi amintesc sentimentul de nepotrivire pe care l-am simţit, amestecat cu dorinţa de a face tot ce-mi stătea în putinţă. Eram nerăbdătoare şi entuziasmată să slujesc, dar mă îndoiam de capacitatea mea de a fi o conducătoare bună.

După câteva luni în calitate de preşedintă a Societăţii de Alinare, am simţit că nu făceam destul. Voiam să pot avea o legătură cu surorile şi să le cunosc nevoile individuale, dar simţeam că nu reuşeam să fac acest lucru.

Am vorbit cu episcopul meu şi i-am exprimat îngrijorările mele. I-am explicat că nu puteam ajunge la toate surorile la care doream să ajung. I-am spus ce mult îmi doream să fiu de cinci ori eu pentru a face treaba aşa cum credeam că trebuia făcută. Am încercat să nu las problemele să se vadă şi să-mi păstrez simţul umorului, dar, din pricina descurajării, ochii mi s-au umplut repede de lacrimi. El a zâmbit şi mi-a dat unul dintre cele mai bune sfaturi pentru conducători pe care l-am primit vreodată.

M-a întrebat: „Cunoşti povestea păstorului care, atunci când a pierdut o oaie din turma sa, le-a lăsat «pe celelalte nouăzeci şi nouă» ca să o găsească?” (vezi Luca 15:4–7). Am dat din cap că da.

„Pilda aceea pare să fie foarte înţeleaptă”, a continuat el. „Păstorul a ştiut că cele nouăzeci şi nouă aveau să fie bine dacă le lăsa pentru a merge să o caute pe oaia pierdută.”

Apoi, episcopul meu mi-a dat următorul sfat:

„Vezi tu, cele nouăzeci şi nouă se descurcă foarte bine având grijă una de cealaltă cât timp eşti plecată. Ele se vor sprijini una pe alta şi vor rămâne împreună, unite. Îţi recomand să te concentrezi pe cele care par pierdute. Celelalte vor fi bine.”

Am simţit o mărturie puternică despre faptul că lucrul pe care mi-l spusese era adevărat şi că nu trebuia să-mi fac griji pentru toată turma deodată. Scopul meu era să le găsesc pe cele pierdute şi să le invit înapoi în turmă. În felul acesta, scopurile Tatălui Ceresc puteau fi îndeplinite şi eu puteam fi un instrument în mâinile Sale.

În timp ce ascultam sfatul episcopului, am înţeles mai bine modul în care Domnul dorea să slujesc în împărăţia Sa. De asemenea, m-am simţit împlinită din punct de vedere spiritual, ceea ce m-a întărit în chemarea mea, deoarece slujeam aşa cum ne-a instruit Salvatorul. Prin puterea Duhului Sfânt, episcopul meu îmi dăruise un mare dar, înţelegerea profundă.

Depun mărturie că, pe măsură ce ne rugăm şi căutăm inspiraţie de la conducătorii preoţiei, aceştia vor fi inspiraţi să ne arate cum să conducem cu neprihănire. ■

Autoarea articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

FOTOMONTAJ DE MIKE BOYLAND/ISTOCK/THINKSTOCK ŞI OLEKSIY FEDOROV/HEMERA/THINKSTOCK

DOVLECI SAU PEPENI?

Rachel Cox

Uneori, nu există o alegere greşită. Există doar o alegere.

Tatăl meu a fost destul de surprins să vadă că seminţele de dovleac pe care le-a plantat anul trecut au răsărit în mijlocul parcelei de pământ cultivate cu pepeni. Pepenii creşteau destul de bine – dar şi dovlecii. De fapt, creşteau atât de bine, încât tatăl meu a fost tentat să lase dovlecii să crească. El a ştiut că, dacă îi lăsa, dovlecii aveau să împiedice creşterea pepenilor.

Deci, trebuia să facă o alegere. Putea fie să scoată dovlecii pentru ca pepenii să aibă mai multe şanse de a creşte frumos, fie să lase dovlecii să crească şi să înghesuie pepenii, ceea ce ar fi făcut ca atât dovlecii, cât şi pepenii să fie mai mici. Dovleci sau pepeni? Această alegere era între două opţiuni bune.

Cântărindu-le, tatăl meu a luat hotărârea de a scoate dovlecii care creşteau frumos. A făcut această alegere nu doar pentru că dovlecii au răsărit târziu, dar şi pentru că s-a hotărât că dorea pepenii *pe care planificase să îi aibă* mai mult decât dorea dovlecii care au apărut în mod surprinzător.

Această experienţă m-a dus cu gândul la alegerile pe care le facem, în special în relaţiile cu alţii. Fie în ceea ce îi priveşte pe membrii familiei noastre, pe prieteni, pe angajatori sau pe cei cu care ieşim la întâlnire sau ne căsătorim, când avem de-a face cu o alegere între două lucruri bune, uneori este dificil să recunoaştem varianta corectă sau cea mai bună, mai ales când dorim să evităm alegerile greşite. Uneori, teama de a face alegerea greşită ne paralizează şi acea teamă ne poate împiedica să mergem înainte cu credinţă. Dar, adevărul este că, uneori, nu există alegere *greşită*. Există doar o alegere. În ceea ce-l priveşte pe tatăl meu, el şi-a bazat alegerea pe lucrul pe care îl *preţuia* mai mult. Nu i-a plăcut să vadă cum îi mor dovlecii, dar a ştiut că avea să regrete paguba pe care urmau să o producă pepenilor mai târziu.

De multe ori, în viaţă, nu contează ce alegeri facem. De pildă, ce ar trebui să mănânc la micul dejul? Ce culoare ar trebui să aibă rochia pe care o voi purta azi? Când ne confruntăm cu o alegere între două lucruri bune, putem face ceea ce a făcut tatăl meu, ne putem întreba, pur şi simplu: „Ce preţuiesc mai mult?”. Apoi, luăm o hotărâre şi mergem mai departe cu credinţă, având încredere că Domnul ne va corecta dacă, cumva, am făcut o alegere greşită.

Dar unele alegeri contează *mult*. Preşedintele Thomas S. Monson a spus odată: „Deciziile se află în mod constant înaintea noastră. Pentru a le lua cu înţelepciune, avem nevoie de curaj – curajul de a spune nu, curajul de a spune da. Deciziile, *cu adevărat*, hotărăsc destinul” („Cele trei principii ale alegerii”, *Liahona*, nov. 2010, p. 68). Când ne confruntăm cu acest gen de alegeri, o întrebare mai bună pe care trebuie să o adresăm este: „Ce preţuieşte *Domnul* mai mult?” Dacă ştim răspunsul la acea întrebare, tot ce trebuie să facem este să aliniem lucrurile pe care le preţuim cu cele pe care El le preţuieşte şi, apoi, să facem alegerea respectivă. Va fi mereu alegerea cea bună. ■

Autoarea articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

ILUSTRAŢIE DE CAROLYN VIBBERT

JOSEPH Văzătorul

Cronica istorică clarifică modul în care Joseph Smith şi-a îndeplinit rolul de văzător şi a tradus Cartea lui Mormon.

Richard E. Turley jr., cronicar şi istoric asistent al Bisericii,
Robin S. Jensen şi Mark Ashurst-McGee, Departamentul de Istorie a Bisericii

În ziua de 6 aprilie 1830, când Joseph Smith a organizat Biserica lui Hristos (numită mai târziu Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă)[1], el le-a proclamat celor adunaţi cuvintele unei revelaţii. „Iată", a declarat glasul lui Dumnezeu, „un registru va fi ţinut printre voi; şi în acest registru tu [Joseph Smith] vei fi chemat văzător" (D&L 21:1).

Cel mai vizibil semn al rolului de văzător al lui Joseph Smith în Biserica recent organizată a fost Cartea lui Mormon, despre care el a explicat în repetate rânduri că a fost tradusă „prin darul şi puterea lui Dumnezeu"[2]. Mulţi dintre oamenii cei mai apropiaţi ai lui Joseph în anul anterior organizării Bisericii au fost martorii procesului prin care a fost scoasă la lumină Cartea lui Mormon şi au înţeles întrucâtva semnificaţia cuvântului *văzător*.

Semnificaţia cuvântului *văzător*

Ce însemna cuvântul *văzător* pentru tânărul profet şi contemporanii săi? Joseph Smith a fost crescut într-o familie care citea Biblia, în care cuvântul văzător este menţionat de mai multe ori. În 1 Samuel, de exemplu, scriitorul explică: „Odinioară în Israel, când se ducea cineva să întrebe pe Dumnezeu, zicea: «Haidem, să mergem la văzător!» căci acela care se numeşte azi prooroc, se numea odinioară văzător" (1 Samuel 9:9).

Biblia menţionează, de asemenea, oameni primind manifestări prin obiecte fizice, precum toiege[3], un şarpe de aramă pe o prăjină (care a devenit simbol mondial al medicinii)[4], un efod (parte a îmbrăcăminţii preoteşti care includea două pietre preţioase)[5] şi Urimul şi Tumimul[6].

JOSEPH SMITH, ATRIBUITĂ LUI DAVID ROGERS, PRIN AMABILITATEA ARHIVELOR COMUNITĂŢII LUI HRISTOS, INDEPENDENCE, MISSOURI

PRIN AMABILITATEA BIBLIOTECII DE ISTORIE A BISERICII

Joseph şi soţia sa, Emma Hale Smith, au locuit în partea cu un singur nivel a acestei case în timpul traducerii unei părţi a Cărţii lui Mormon. Structura pe două niveluri din dreapta casei a fost construită ulterior.

Pentru mii de membri care au trăit în timpul vieţii lui şi pentru milioane de membri care au trăit după moartea lui, Joseph Smith a fost cunoscut drept profet, văzător şi revelator.

Faptul de „a vedea” şi „văzătorii” făceau parte din cultura americană şi cea a familiei în care a crescut Joseph Smith. Influenţa puternică a limbajului Bibliei şi un amestec de culturi anglo-europene aduse de imigranţi în America de Nord au făcut ca unii oameni de la începutul secolului al XIX-lea să creadă că era posibil ca oameni înzestraţi să „vadă” sau să primească manifestări spirituale prin obiecte fizice, precum pietre ale văzătorului.[7]

Tânărul Joseph Smith a acceptat astfel de lucruri tradiţionale din zilele lui, incluzând ideea de a folosi pietrele văzătorului pentru a vedea obiecte pierdute sau ascunse. Din moment ce naraţiunea biblică L-a descris pe Dumnezeu folosind obiecte fizice pentru ca oamenii să-şi concentreze credinţa şi să comunice pe cale spirituală în vremurile străvechi, Joseph şi alţii au presupus că tot aşa se întâmpla şi în zilele lor. Părinţii lui Joseph, Joseph Smith sr. şi Lucy Mack Smith, i-au încurajat pe membrii familiei să urmeze această cultură şi folosirea obiectelor fizice în acest mod, iar sătenii din Palmyra şi Manchester, New York, unde a locuit familia Smith, îi cereau lui Joseph să găsească obiecte pierdute înainte de a se muta în Pensylvania la sfârşitul anului 1827.[8]

Cei care nu înţeleg modul în care oamenii din secolul al XIX-lea trăiau potrivit religiei lor, nu sunt familiarizaţi cu pietrele văzătorului, iar învăţaţii au dezbătut mult timp această perioadă din viaţa sa. În parte ca rezultat al Iluminismului sau al Epocii Luminilor, perioadă de timp în care s-a pus accent, în locul celor spirituale, pe ştiinţă şi pe lucrurile din această lume care se pot observa, mulţi oameni din vremea lui Joseph au ajuns să creadă că utilizarea unor astfel de obiecte fizice, precum pietre sau toiege, era un lucru superstiţios sau nepotrivit scopurilor religioase.

În anii care au urmat, când Joseph îşi spunea povestea lui remarcabilă, el s-a concentrat pe viziunile şi celelalte experienţe spirituale pe care le-a avut.[9] Spre deosebire de el, unii dintre foştii săi asociaţi s-au concentrat pe faptul că, în trecut, Joseph folosise pietrele văzătorului, pentru a-i distruge reputaţia într-o lume care respingea din ce în ce mai mult aceste practici. În eforturile lor de prozelitism, Joseph şi alţi membri din acea perioadă au ales să nu se concentreze pe influenţa culturii oamenilor obişnuiţi, deoarece mulţi potenţiali convertiţi îşi tot schimbau percepţia faţă de religie în Epoca Luminilor. Totuşi, în ceea ce a devenit revelaţie oficial recunoscută şi acceptată, Joseph a continuat să predea că pietrele văzătorului şi alte mijloace asemănătoare, precum şi capacitatea de a lucra cu ele, erau daruri importante şi sacre de la Dumnezeu.[10]

Instrumente folosite în traducerea Cărţii lui Mormon

Pietrele văzătorului apar, de asemenea, în relatările istorice care îl descriu pe Joseph Smith şi traducerea Cărţii lui Mormon. Istoria oficială a lui Joseph, începută în 1838, descrie vizita unui înger, identificat ca fiind Moroni, care i-a spus despre plăcile de aur îngropate într-un deal din apropiere. Joseph relatează că, în timp ce vorbea cu îngerul, „i-a fost dezvăluită o viziune” atât de clar încât el a „recunoscut locul” atunci când l-a vizitat mai târziu în persoană (Joseph Smith – Istorie 1:42).

În istoria pe care Joseph a început să o schiţeze în 1838, Moroni îl avertizează „că Satana va încerca să [îl] ispitească (din cauza situaţiei sărăcăcioase a familiei tatălui [său])) să [ia] plăcile cu scopul de a deveni bogat”. Îngerul i-a interzis să facă acest lucru, spunând că, dacă ar fi avut în vedere „un al motiv” decât acela de a clădi împărăţia lui Dumnezeu, „[nu ar fi putut să le primească]” (Joseph Smith – Istorie 1:46). În istoria consemnată mai devreme, în anul 1832, Joseph explică: „Am… căutat plăcile ca să devin bogat şi nu am ţinut poruncile conform cărora trebuia să am ochiul îndreptat numai către slava lui Dumnezeu”[11]. Prin urmare, i s-a spus să se întoarcă la dealul respectiv în fiecare an timp de patru

JOSEPH SMITH, ATRIBUITĂ LUI DAVID ROGERS, PRIN AMABILITATEA ARHIVELOR COMUNITĂŢII LUI HRISTOS, INDEPENDENCE, MISSOURI

ani până când era pregătit să primească plăcile (vezi Joseph Smith – Istorie 1:53–54).

Joseph a povestit că, după ce, într-un final, a obţinut plăcile de la Moroni în anul 1827, el a primit, de asemenea, două pietre care trebuiau folosite la traducerea lor. El şi persoane din anturajul lui au consemnat informaţii cu privire la aceste pietre, descriindu-le ca fiind albe sau deschise, montate în arcuri de argint ca ochelarii moderni şi ataşate unei platoşe mari.[12] După cum a fost descrisă, această unealtă folosită de văzători ar fi fost voluminoasă. Mama lui Joseph Smith a spus că el a desprins pietrele de platoşă pentru a le folosi mai uşor.[13]

În Cartea lui Mormon, aceste pietre sunt numite „[tălmăcitoare]" şi „erau pregătite de la început şi erau transmise din generaţie în generaţie cu scopul de a tălmăci limbile", fiind „ţinute şi păstrate de către mâna Domnului" (Mosia 28:14–15, 20).

Cartea relatează, de asemenea, modul în care Domnul i-a dat „două pietre" fratelui lui Iared, cu promisiunea că aveau să ajute generaţiile viitoare să recupereze cuvintele Lui. „Scrie aceste lucruri şi pecetluieşte-le", l-a îndrumat Domnul, „iar Eu le voi dezvălui copiilor oamenilor la timpul ales de Mine". Domnul explică faptul că aceste pietre „[vor mări] în ochii oamenilor aceste lucruri pe care tu le vei scrie" (Eter 3:24, 27).

Până în mijlocul anilor 1829, atunci când Joseph Smith a terminat de dictat traducerea sa a Cărţii lui Mormon unor scribi, înţelesul cuvântului *văzător* a continuat să fie clarificat în text. Cartea lui Mormon conţine o profeţie atribuită lui Iosif din Egipt care declară că unul dintre urmaşii săi – în mod cert Joseph Smith – avea să fie „un văzător ales" care avea să-i aducă pe alţi urmaşi „la cunoaşterea legămintelor" pe care Dumnezeu le făcuse cu strămoşii lor (2 Nefi 3:6,7).

Într-o altă relatare din Cartea lui Mormon, Alma cel Tânar îi dă tălmăcitoarele fiului său, Helaman. „Să le păstrezi", l-a sfătuit Alma, referindu-se la cele două pietre în arcuri de argint. Dar Alma citează, de asemenea, o profeţie care pare să se refere la o singură piatră:

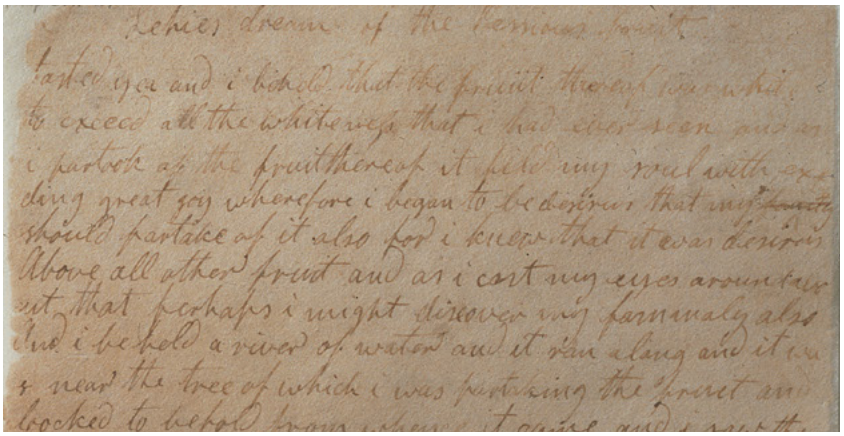

PRIN AMABILITATEA BIBLIOTECII DE ISTORIE A BISERICII; FOTOGRAFIE EVIDENŢIATĂ PENTRU A FI MAI CLARĂ

Detaliu dintr-o pagină a manuscrisului original al Cărţii lui Mormon, care conţine părăsirea Ierusalimului de către familia lui Lehi din ceea ce astăzi este 1 Nefi 2. Joseph Smith a dictat Cartea lui Mormon mai multor scribi, inclusiv lui Oliver Cowdery, cel care a scris după dictare aceste rânduri.

„Şi Domnul a zis: Eu voi pregăti pentru slujitorul meu, Gazelem, o piatră, care va străluci cu lumină în întuneric" (Alma 37:21, 23).

De remarcat că, deşi în context se face referire la „tălmăcitoare" (la plural), această profeţie vorbeşte despre a da unui slujitor din viitor „o piatră" (la singular) „care va străluci cu lumină în întuneric".[14] Sfinţii din zilele din urmă din vechime au crezut că acest slujitor despre care s-a profeţit a fost Joseph Smith.[15]

De fapt, dovezile istorice arată că, pe lângă cele două pietre ale văzătorului cunoscute drept „tălmăcitoare", Joseph Smith a folosit cel puţin încă o piatră a văzătorului în traducerea Cărţii lui Mormon, pe care o punea adesea într-o pălărie pentru a o feri de lumină. Potrivit celor relatate de contemporanii lui Joseph, el a făcut aceasta ca să vadă mai bine cuvintele scrise pe piatră.[16]

În anul 1833, Joseph Smith şi asociaţii săi au început să folosească termenul biblic „Urim şi Tumim" pentru a face referire la orice piatră folosită pentru a primi revelaţii

ÎNGERUL MORONI OFERINDU-I LUI JOSEPH SMITH PLĂCILE, DE C. C. A. CHRISTENSEN

Membri ai Bisericii de-a lungul istoriei au căutat să înţeleagă istoria timpurie a lui Joseph Smith şi modul în care a găsit şi a tradus plăcile de aur. Această ilustraţie realizată de C.C.A. Christensen în anul 1886 îl înfăţişează pe Joseph Smith primind plăcile de la îngerul Moroni.

divine, incluzând atât tălmăcitoarele nefiţilor, cât şi piatra văzătorului.[17] Această terminologie vagă a îngreunat încercările de a reconstitui metoda exactă prin care Joseph Smith a tradus Cartea lui Mormon. Potrivit cuvintelor lui Martin Harris, pe lângă folosirea tălmăcitoarelor, Joseph a folosit, de asemenea, din comoditate, una dintre pietrele sale de văzător, în timp ce a tradus Cartea lui Mormon. Alte surse confirmă că Joseph a schimbat instrumentele de traducere pe care le folosea.[18]

După publicarea Cărţii lui Mormon

După ce Cartea lui Mormon a fost publicată în luna martie a anului 1830, Joseph Smith şi scribii lui au început să lucreze la ceea ce acum poartă numele de Traducerea Bibliei de Joseph Smith, o revizie profetică a versiunii King James.[19] Potrivit relatării lui Joseph, în cadrul acestui proiect de traducere, nu a mai folosit tălmăcitoarele nefiţilor deoarece nu le mai avea.

Se explică în istoria lui Joseph că, „prin înţelepciunea lui Dumnezeu, [plăcile şi tălmăcitoarele] au rămas în siguranţă în mâinile mele până când am împlinit prin ele ceea ce mi s-a cerut. Când, conform înţelegerii, mesagerul mi le-a cerut înapoi eu i le-am dat; şi el le are în grija sa până în această zi" (Joseph Smith – Istorie 1:60).

Aşa cum a explicat preşedintele Brigham Young (1801–1877): „după ce a terminat de tradus, Joseph a pus Urimul şi Tumimul înapoi lângă plăci"[20].

Joseph a avut şi alte pietre ale văzătorului dar, în cuvintele vârstnicului Orson Pratt (1811–1881), membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli şi, mai târziu, istoric al Bisericii, până la această dată, Joseph se maturizase în ceea ce priveşte înţelegerea sa spirituală. În cadrul unei adunări desfăşurate în data de 28 iunie 1874 la care a participat preşedintele Brigham Young şi multe alte Autorităţi Generale, vârstnicul Pratt le-a spus celor prezenţi despre faptul că fusese „prezent de multe ori" când Joseph Smith „traducea Noul Testament". Văzând că nu a folosit niciun instrument de traducere în timpul acestui proces, el s-a întrebat de ce Joseph „nu a folosit Urimul şi Tumimul, la fel cum a făcut aceasta în timpul traducerii Cărţii lui Mormon".

În timp ce vârstnicul Pratt se uita la profet cum traducea, „Joseph, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, s-a uitat la el şi i-a explicat că Domnul îi dăduse Urimul şi Tumimul când nu a avut experienţă în ceea ce priveşte Spiritul inspiraţiei. Acum, însă, el progresase într-atât, încât înţelegea limbajul Spiritului şi nu avea nevoie de ajutorul acelui instrument"[21].

Brigham Young a povestit unui grup de oameni despre gândurile lui cu privire la primirea unei pietre a văzătorului. „Nu ştiu dacă am avut vreodată dorinţa de a avea una", s-a gândit dânsul.[22] Declaraţia lui Brigham a arătat că el înţelegea faptul că pietrele văzătorului nu erau esenţiale pentru a fi un văzător.

În data de 25 octombrie 1831, Joseph Smith a participat la o conferinţă în Orange, Ohio. În timpul conferinţei, fratele lui, Hyrum a spus că „a considerat cel mai bine ca informaţiile cu privire la apariţia Cărţii lui Mormon să fie relatate de însuşi Joseph vârstnicilor prezenţi, pentru ca toţi să ştie cu certitudine". Potrivit procesului verbal al întâlnirii, Joseph „a spus că nu s-a intenţionat să se spună lumii toate detaliile legate de apariţia Cărţii lui Mormon" şi că „el nu era obligat să relateze aceste lucruri"[23]. Dând dovadă de maturitate în rolul său de văzător şi ajungând să creadă că pietrele văzătorului nu erau esenţiale pentru primirea de revelaţii, s-a îngrijorat, poate, că oamenii ar fi putut să se concentreze mai mult pe modul în care a apărut cartea şi mai puţin pe cartea însăşi.

Lucrul cel mai important pe care l-a spus Joseph Smith despre traducerea Cărţii lui Mormon a fost că a realizat-o

FOTOGRAFIE CCA, 1866, PRIN AMABILITATEA BIBLIOTECII DE ISTORIE A BISERICII.

Phineas Young, stând jos în mijlocul fraţilor Young şi la stânga lui Brigham Young, a obţinut piatra văzătorului folosită în traducerea Cărţii lui Mormon de la Oliver Cowdery şi i-a dat-o fratelui său, Brigham.

FOTOGRAFIE DE WELDEN C. ANDERSEN ŞI RICHARD E. TURLEY JR.

Piatra din imagine a fost mult timp asociată lui Joseph Smith şi traducerii Cărţii lui Mormon. S-a spus adesea despre piatra pe care Joseph Smith a folosit-o la traducerea Cărţii lui Mormon că era maronie, având o formă ovală. Această piatră a ajuns de la Joseph Smith la Oliver Cowdery şi, apoi, în proprietatea Bisericii prin intermediul lui Brigham Young şi al altora.

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU PIATRA VĂZĂTORULUI?

Potrivit istoriei lui Joseph Smith, el a înapoiat Urimul şi Tumimul, sau „tălmăcitoarele" nefiţilor, îngerului. Dar ce s-a întâmplat cu cealaltă piatră a văzătorului pe care Joseph Smith a folosit-o în traducerea Cărţii lui Mormon?

David Whitmer a scris că „După terminarea traducerii Cărţii lui Mormon, la începutul primăverii anului 1830, înainte de data de 6 aprilie, Joseph i-a dat piatra lui Oliver Cowdery şi mi-a spus atât mie, cât şi celorlalţi că a terminat cu ea, şi nu a mai folosit-o"[1].

Oliver, care nu făcuse parte din Biserică timp de un deceniu, până în anul 1848, când a fost rebotezat, a plănuit să meargă spre vest pentru a se alătura sfinţilor din Utah, dar a murit în 1850 în Richmond, Missouri, înainte de a face călătoria.[2] Phineas Young, care a ajutat la revenirea lui Oliver în Biserică, a obţinut piatra văzătorului de la văduva lui Oliver, care era sora lui David Whitmer, Elizabeth Ann Whitmer Cowdery. Phineas i-a dat-o fratelui său, Brigham Young.[3]

„Am prima piatră a văzătorului a lui Joseph, pe care am primit-o de la Oliver Cowdery", a recunoscut preşedintele Young în anul 1853. Au fost şi altele. „Joseph a avut 3, care sunt la Emma", a adăugat el, „două mici şi una mare"[4]. Doi ani mai târziu, Brigham Young le-a spus unor membri într-o adunare a conducătorilor Bisericii că „Oliver mi-a trimis prima piatră a văzătorului a lui Joseph, Oliver păstrând-o mereu, până când mi-a trimis-o mie"[5].

După moartea lui Brigham Young, una dintre soţiile sale, Zina D. H. Young, care a devenit, mai târziu, cea de-a treia preşedintă generală a Societăţii de Alinare, a obţinut o piatră a văzătorului maronie din bunurile lui care corespundea descrierilor pietrei pe care Joseph a folosit-o în traducerea Cărţii lui Mormon şi a donat-o Bisericii.[6] De atunci, alţi conducători ai Bisericii au recunoscut că piatra văzătorului se află în proprietatea Bisericii.[7]

NOTE

1. David Whitmer, *An Address to All Believers in Christ* (1887), p. 32.
2. Pentru mai multe informaţii despre întoarcerea lui Oliver Cowdery în Biserică, lucru care s-a petrecut înainte de moartea sa, vezi Scott F. Faulring, „The Return of Oliver Cowdery", în John W. Welch şi Larry E. Morris, eds., *Oliver Cowdery: Scribe, Elder, Witness* (2006), p. 321–362.
3. Vezi Procesul verbal din data de 30 sept. 1855, Biblioteca de istorie a Bisericii, oraşul Salt Lake; „David Whitmer", *The Historical Record*, oct. 1888, p. 623; Maria L. Cowdery Johnson către David Whitmer, 24 ian.1887, Arhivele Comunităţii lui Hristos, Independence, Missouri şi jurnalul lui Franklin D. Richards, 9 mart. 1882, Biblioteca de istorie a Bisericii.
4. Proces verbal, 17 apr. 1853, Biblioteca de istorie a Bisericii.
5. Proces verbal, 30 sept. 1855, Biblioteca de istorie a Bisericii.
6. Vezi Zina Young către Franklin D. Richards, 31 iulie 1896, în Istoria de tip jurnal a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă, 31 iulie 1896, p. 4, Biblioteca de istorie a Bisericii.
7. Vezi B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 6:230-231; Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, compilaţie realizată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 3:225; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, a doua ediţie (1966), p. 818–819.

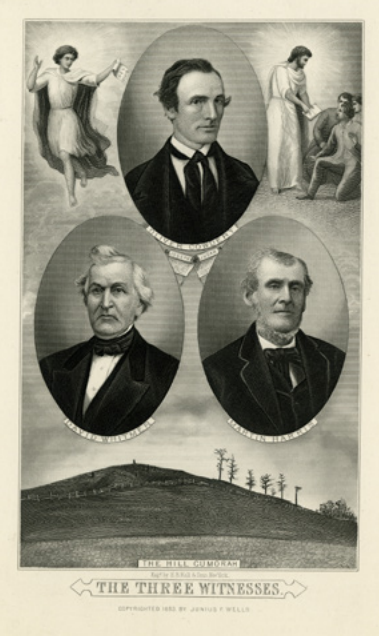

PRIN AMABILITATEA BIBLIOTECII DE ISTORIE A BISERICII

În anul 1883,* The Contributor*, o revistă publicată de către Biserică, i-a evidenţiat pe cei trei martori ai Cărţii lui Mormon. Sfinţii din Zilele din Urmă au recunoscut rolul crucial pe care l-a jucat fiecare bărbat în a-l ajuta pe Joseph Smith să traducă şi să publice Cartea lui Mormon.

„prin darul şi puterea lui Dumnezeu”[24]. Cartea însăşi, i-a învăţat el pe conducătorii Bisericii, „este cea mai corectă carte de pe pământ şi cheia de boltă a religiei noastre” şi, supunându-se învăţăturilor ei, cititorii vor ajunge „mai aproape de Dumnezeu… decât [prin] oricare [altă carte]”[25]. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină şi legăminte 115.
2. Prefaţa Cărţii lui Mormon, aug. 1829, în *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, vol. 1 al seriei Documente din *The Joseph Smith Papers* [2013], p. 93. Vezi, de asemenea, „Mărturia a trei martori”, Cartea lui Mormon.
3. Vezi Exodul 4:1–5, 17, 20–21; 7:8–21; 8:16–19; 9:22–26; 10:12–15; 14:15–18; 17:1–13; Numeri 17:1–10; 20:7–11; Evrei 9:4.
4. Vezi Numeri 21:7–9; Ioan 3:14–15.
5. Vezi Exodul 28:12; 35:9, 27; 1 Samuel 23:9–12; 30:7–8.
6. Vezi Exodul 28:30; Leviticul 8:8; Numeri 27:21; Deuteronomul 33:8; 1 Samuel 28:6; Ezra 2:63; Neemia 7:65.
7. Pentru mai multe informaţii referitoare la această cultură religioasă din secolul al XIX–lea, vezi *Journals, Volume 1: 1832–1839*, vol. 1 al seriei de jurnale *The Joseph Smith Papers* (2008), xix; şi *Revelations and Translations, Volume 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, vol. 3 al seriei de revelaţii şi traduceri *The Joseph Smith Papers* (2015), p. xv–xvi; Dallin H. Oaks, „Recent Events Involving Church History and Forged Documents” *Ensign*, oct. 1987, p. 68–69.
8. Vezi declaraţia lui Joseph Smith sr., citată în Francis W. Kirkham, *A New Witness for Christ in America: The Book of Mormon*, vol. 2 (1959), p. 366; vezi, de asemenea, Lucy Mack Smith, „Lucy Mack Smith, History, 1844–1845”, cartea 3, pagina 10, josephsmithpapers.org/paperSummarylucy-mack-smith-history-1844-1845. Martin Harris şi-a amintit că i-a testat capacitatea lui Joseph, punându-l să găsească acul în carul cu fân (vezi „Mormonism – No. II”, *Tiffany's Monthly*, iulie 1859, p. 164).
9. Vezi, de exemplu, Joseph Smith – Istorie în Perla de mare preţ.
10. Vezi Doctrină şi legăminte 130:10–11. Vezi, de asemenea, prima înregistrare a ceea ce este acum Doctrină şi legăminte 8, adresată lui Oliver Cowdery când a dorit să traducă, alături Joseph Smith, Cartea lui Mormon (Revelaţie, apr. 1829–B, în *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, p. 44–47).
11. Joseph Smith, „History, ca. Summer 1832”, în *Histories, Volume 1: 1832–1844*, vol. 1 al seriei Istorii din *The Joseph Smith Papers* (2012), p. 14.
12. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:35; Joseph Smith, „Church History”, în *Histories, Volume 1: 1832–1844,* p. 495; Martin Harris, în “Mormonism – No. II”, p. 165–166; „Lucy Mack Smith, History, 1844–1845”, cartea 5, paginile 7–8, josephsmithpapers.org.
13. Vezi, de exemplu, „Lucy Mack Smith, History, 1844–1845”, cartea 5, josephsmithpapers.org.
14. Lesne de înţeles, această deosebire i-a nedumerit pe cei care obişnuiau să comenteze. Vezi, de exemplu, Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, a doua ediţie (1966), p. 307–308; Joseph Fielding McConkie şi Robert L. Millet, *Doctrinal Commentary on the Book of Mormon*, 4 volume (1987–1992), 3:278 şi Matthew B. Brown, *All Things Restored: Confirming the Authenticity of LDS Beliefs* (2000), p. 62.
15. Vezi William W. Phelps, Predica de la înmormântarea lui Joseph şi Hyrum Smith, Biblioteca de Istorie a Bisericii, oraşul Salt Lake; Orson Pratt, „Explanation of Substituted Names in the Covenants”, *The Seer*, mart. 1854, p. 229; William W. Phelps, scrisoare către Brigham Young, 10 apr. 1854, în Brigham Young, dosare de birou, 1832–1878, Biblioteca de istorie a Bisericii, oraşul Salt Lake şi *Revelations and Translations, Volume 2: Published Revelations*, vol. 2 al seriei Revelaţii şi traduceri a *The Joseph Smith Papers* (2011), p. 708–709.
16. Pentru mai multe informaţii despre traducere, vezi „Book of Mormon Translation”, disponibilă la lds.org/topics/book-of-mormon-translation. Vezi, de asemenea, Russell M. Nelson, „A Treasured Testament”, *Ensign*, iulie 1993, p. 61–65; Neal A. Maxwell, „By the Gift and Power of God”, *Ensign*, ian. 1997, p. 36–41.
17. De exemplu, Wilford Woodruff a numit o piatră a văzătorului, pe care a văzut-o în Nauvoo, un Urim şi Tumim (jurnalul lui Wilford Woodruff, 27 dec. 1841, Biblioteca de istorie a Bisericii). Vezi, de asemenea, *Revelations and Translations, Volume 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, p. xix.
18. Vezi *Revelations and Translations, Volume 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, p. xviii–xix.
19. Pentru a vedea un scurt rezumat al începuturilor acestui efort, vezi *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831,* p. 150–152.
20. Proces verbal, 17 apr. 1853, Biblioteca de istorie a Bisericii.
21. „Two Days' Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874”, *Millennial Star*, 11 aug. 1874, p. 498–499.
22. Proces verbal, 30 sept. 1855, Biblioteca de istorie a Bisericii.
23. Proces verbal, 25–26 oct. 1831, în *Documents, Volume 2: July 1831–January 1833,* vol. 2 al seriei Documente din *The Joseph Smith Papers* (2013), p. 84.
24. Prefaţa Cărţii lui Mormon, aug. 1829, în *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, p. 93. Vezi, de asemenea, „Mărturia a trei martori”, Cartea lui Mormon.
25. Joseph Smith, în jurnalul lui Wilford Woodruff, 28 nov. 1841, Biblioteca de istorie a Bisericii sau Introducerea Cărţii lui Mormon.

PRIN DARUL ŞI PUTEREA LUI DUMNEZEU, DE SIMON DEWEY, PRIN AMABILITATEA ALTUS FINE ARTS

ILUSTRAŢIE CU PROCESUL DE TRADUCERE

De-a lungul anilor, mulţi artişti au căutat să ilustreze traducerea Cărţii lui Mormon, plasând participanţii în multe împrejurări şi cadre cu diferite obiecte. Fiecare interpretare artistică se bazează pe perspectiva, cercetările şi imaginaţia fiecărui artist, ajutat uneori de remarcile şi îndrumarea altora. Iată câteva scene ilustrate de-a lungul anilor.

JOSEPH SMITH TRADUCÂND CARTEA LUI MORMON, DE DEL PARSON

Reprezentarea unui artist a lui Joseph Smith şi Oliver Cowdery lucrând la traducerea Cărţii lui Mormon. Spre deosebire de ceea ce este înfăţişat aici, Oliver Cowdery a delcarat că el nu a văzut plăcile decât după ce traducerea a fost finalizată. Martori ai procesului de traducere au spus că, în timpul traducerii, plăcile erau ferite de vederea oamenilor, precum aici, acoperite cu pânză de in.

O reprezentare a unui artist a lui Joseph Smith studiind plăcile. Joseph şi-a amintit că „[a] copiat un număr considerabil" de caractere de pe plăci. După ce a tradus aceste caractere „cu ajutorul Urimului şi Tumimului", Martin Harris a dus caracterele lui Charles Anthon şi altor învăţaţi pentru a confirma traducerea (Joseph Smith – Istorie 1:62-64).

TRADUCEREA PLĂCILOR, DE EARL JONES, PRIN AMABILITATEA MUZEULUI DE ISTORIE A BISERICII

Reprezentarea unui artist a lui Joseph Smith şi a unui scrib traducând cu o pătură între ei. Deşi, în majoritatea descrierilor procesului de traducere nu este menţionată nicio pătură, este evident că, la început, s-a folosit una pentru a-l împiedica pe scrib să vadă plăcile, ochelarii sau platoşa. În timpul muncii de traducere de mai târziu, este posibil să se fi folosit o pătură pentru a-l separa pe traducător şi pe scrib de alte persoane curioase să vadă traducerea.

Reprezentarea unui artist a lui Joseph Smith traducând şi purtând platoşa cu tălmăcitoarele sau ochelarii ataşaţi, numite mai târziu Urimul şi Tumimul.

ILUSTRAŢIE DE ROBERT T. BARRETT

Învăţăm să scriem şi să citim pentru a schimba lumea în care trăim

Norman C. Hill
preşedinte al Misiunii Vest, Accra, Ghana

Membrii unui consiliu de district din Ghana demonstrează felul în care sfătuirea şi utilizarea resurselor locale pot crea prilejuri de creştere personală şi de slujire.

Sora Vida Osei din Ghana a vrut să înveţe să scrie şi să citească în limba engleză. A participat la programe ale comunităţii de mai multe ori, dar s-a descurajat şi a renunţat în câteva săptămâni. Apoi, într-o duminică, în timp ce participa la adunările Ramurii Doi, ea a aflat că districtul Asamankese sponsoriza un program de învăţare a în limbii engleze. A hotărât să profite de ocazie şi să se înscrie.

Curând a aflat că acest program era diferit. Putea participa alături de prieteni de la Biserică. Erau folosite scripturile ca materiale de studiu, deci avea să înveţe limba engleză şi Evanghelia în acelaşi timp.

La două luni de la începerea orelor, Vida a spus prima rugăciune în faţa clasei – din viaţa ei. La trei luni de la începerea cursului, a rostit prima cuvântare în cadrul adunării de împărtăşanie, o parte în twi, o limbă africană locală, şi o parte în engleză. La patru luni de la începerea cursului, a început să scrie într-un caiet uzat comenzile şi preţurile legate de munca ei de cusătoreasă liber profesionistă. A făcut mai puţine greşeli vorbind cu clienţii, a obţinut preţuri mai mici de la vânzători şi a câştigat mai mulţi bani decât câştigase vreodată în oricare dintre lunile precedente.

„Am fost prea timidă pentru a participa la un curs de alfabetizare cu oricine”, a spus ea. „Dar, când acesta s-a ţinut la casa de întruniri cu membri pe care îi cunoşteam, acest lucru mi-a dat curajul de a încerca din nou. Şi acum pot citi scripturile şi-mi pot îmbunătăţi afacerea scriind şi citind în limba engleză.”

În Africa, la sud de Sahara, mulţi oameni, îndeosebi femeile, nu ştiu să scrie şi să citească. Analfabetismul este atât de răspândit încât, există un vechi proverb african care spune: „Dacă vrei să ascunzi ceva, scrie-l într-o carte”. Nivelul de educaţie al femeilor sfinte din zilele din urmă precum Vida este în creştere.

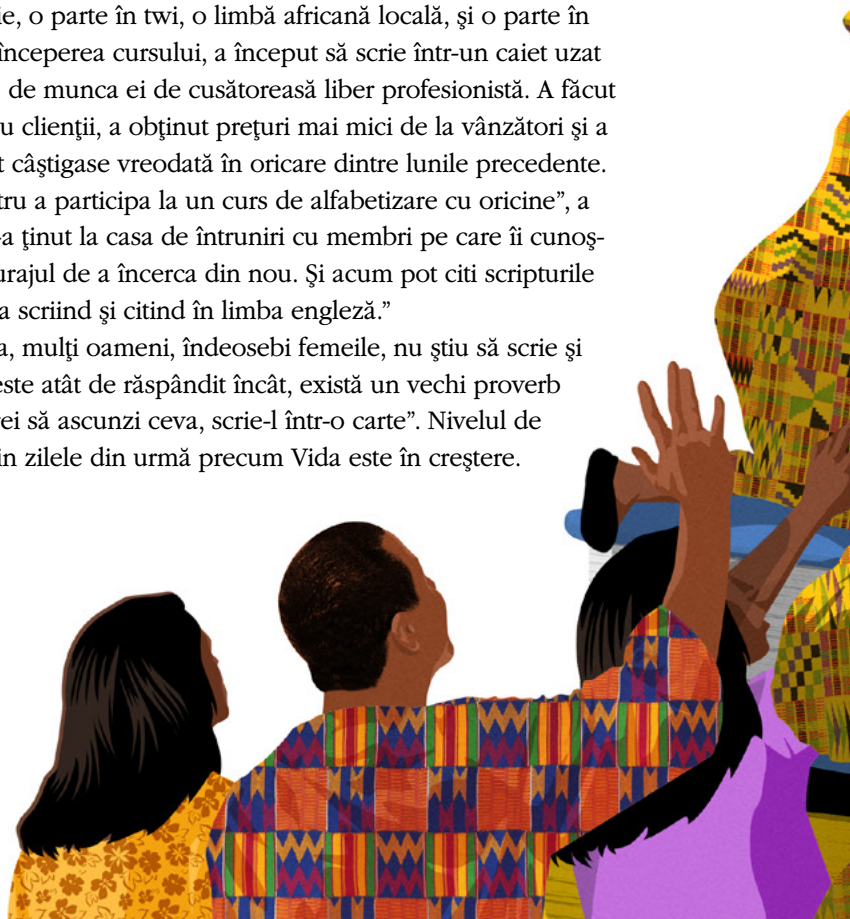

ILUSTRAŢIE DE TAYLOR CALLERY

Participanţi, membri ai familiei şi prieteni, sărbătoresc în cadrul ceremoniei de absolvire a programului de alfabetizare sponsorizat de district.

Obstacole de depăşit

Infrastructura limitată şi învăţământul public limitat din majoritatea ţărilor de la sud de Sahara înseamnă ocazii limitate, în special pentru fete. Din cauza costurilor mari ale şcolarizării şi a restricţiilor pe care le au fetele în societate, prea mulţi oameni găsesc cititul o deprindere de neatins. În Ghana, de exemplu, deşi engleza este limbă oficială, estimările spun că mai puţin de jumătate dintre femeile adulte o vorbesc. În satele din Ghana, două treimi dintre femeile adulte sunt analfabete.

„Majoritatea femeilor din oraşele şi satele noastre nu vorbesc limba engleză", spune Seth Oppong, preşedintele districtului Abomosu din Misiunea Vest, Accra, Ghana. „Limba noastră locală, twi, este o limbă vorbită de secole. Numai acum, de curând, a fost creat un alfabet al limbii twi, deci puţini oameni ştiu să citească."

„Surorile trebuie să se bazeze pe alţii – în special pe soţii lor, dacă sunt căsătorite, sau pe ceea ce aud la prieteni dacă nu sunt căsătorite – pentru a înţelege principii ale Evangheliei şi norme ale Bisericii", explică Georgina Amoaka, preşedinta Societăţii de Alinare la nivel de district. „Mulţi au dorinţe mari de a sluji, dar nu pot citi manuale sau reviste, aşadar ocaziile lor de a participa la activităţile Bisericii sunt limitate."

Sfaturi din partea consiliului

Pentru că femeile nu vorbesc limba engleză în căminele lor sau la piaţă, participarea la adunările Bisericii este singurul lor stimulent de a o învăţa. Totuşi, atât membrii mai vechi, cât şi noii convertiţi, se pot confrunta cu împotrivire din partea membrilor familiei în ceea ce priveşte programele de alfabetizare. Membrii consiliului de district au discutat această problemă şi, apoi, preşedintele Oppong a vorbit cu conducătorii preoţiei şi ai societăţilor auxiliare din fiecare ramură despre o abordare la nivel de district a alfabetizării membrilor. Deşi este disponibil tuturor femeilor din comunitate, programul urma să vizeze femeile din Biserică. În loc de a invita persoane separat, au fost invitate grupuri de persoane – de exemplu, membrele preşedinţiilor Societăţii de Alinare şi Societăţii Primare aveau să participe împreună pentru a se putea sprijini una pe cealaltă.

În urma discuţiilor cu reprezentanţii ramurilor, conducerea districtului a hotărât să desfăşoare cursurile de alfabetizare din fiecare ramură duminica şi de două ori în timpul săptămânii. După un efort intens de şase luni, urma să se acorde certificate de absolvire celor care au participat cu regularitate şi şi-au făcut temele cerute.

Resurse adaptate nevoilor

„Una dintre provocări a fost să se găsească un mod de a preda scrisul şi cititul unor oameni care folosesc o limbă doar vorbită", explică vârstnicul Jim Dalton, misionar senior care slujeşte în district. „Din cauza existenţei de multă vreme a limbii twi, vorbită, dar nescrisă, majoritatea oamenilor care o vorbesc nu ştiu să o scrie, deci a trebuit să începem prin a învăţa să scriem."

Ransford Darkwah, membru al înaltului consiliu al districtului Abomosu a lucrat cu doi foşti misionari, Francis Ansah şi Cecelia Amankwah, şi au folosit un manual creat la nivel local. Participanţilor li s-au arătat poze şi li s-a cerut să scrie despre ceea ce au văzut. Acest lucru i-a ajutat să capete îndemânări de bază în arta scrisului, învăţând, în acelaşi timp, să gândească în limba engleză. Odată ce au dobândit câteva abilităţi de bază, au putut fi folosite mai multe resurse pentru învăţare.

Pregătire şi inovaţie

Înainte ca programul să înceapă, câţiva specialişti în alfabetizare i-au instruit pe profesori, nu numai în metode de învăţare, ci şi în modul de predare a igienei practice şi îndemânărilor utile pentru viaţa de familie. Dar, chiar şi cea mai bună instruire nu ar fi putut prevedea unele dintre greutăţile pe care le-au întâmpinat odată cu începerea cursului: pene de curent frecvente care au îngreunat desfăşurarea cursurilor seara, zvonuri despre mineri reclacitranţi de la minele de aur, care hoinăreau noaptea pe străzi au creat nelinişte şi, uneori,

persoanele care aveau cheile de la clădirile Bisericii nu reuşeau să ajungă la timp pentru a deschide uşile.

Încă o dată, membrii consiliului de district au discutat ce trebuia făcut. La sfatul lor, participanţii au început să vină la cursuri în grupuri. Ei au primit lanterne să-i ajute să meargă în siguranţă pe poteci. Conducătorii locali au autorizat folosirea generatoarelor de curent pentru a lumina clădirile Bisericii noaptea. Câţiva membri de încredere care locuiau în apropierea clădirilor Bisericii au primit chei pentru a deschide uşile acestora la timp.

Prezentări şi festivitatea de absolvire

Şaizeci şi unu de membri şi simpatizanţi au început programul. Patruzeci şi trei au terminat toate părţile cursului şi şi-au făcut toate temele pentru acasă. În cadrul festivităţii de absolvire, ei au fost invitaţi să facă scurte prezentări.

„Înainte de a începe programul de alfabetizare, nu ştiam deloc să citesc", a spus Sandra Obeng Amoh din ramura Sankubenase. „Când soţul meu era în călătorie de afaceri, eu nu ţineam niciodată seara în familie. Cu câteva săptămâni în urmă, când el era plecat, fiul meu cel mare m-a ajutat să citesc din manual şi le-am predat copiilor mei o lecţie în limba engleză. De atunci, fac acest lucru în fiecare săptămână în care soţul meu nu este acasă."

Prosper Gyekete, care, în ciuda cunoştinţelor limitate de limba engleză, a rămas membru fidel în Ramura Doi Abamosu, a citit o mărturie de trei propoziţii pe care a scris-o el însuşi. A spus că, înainte de curs, nu ştia să scrie sau să citească dar, acum, îi poate ajuta pe copiii săi mai mici la teme. „Datorită lucrurilor pe care le-am învăţat", a spus el, „pot fi un tată mai bun".

„Acum pot citi scripturile singur", a spus Kwaku Sasu din ramura Kwabeng. „Înainte, ştiam că este adevărată Cartea lui Mormon, deşi nu am putut s-o citesc. Acum ştiu că este adevărată *pe măsură ce* o citesc. Mărturia mea creşte din ce în ce mai mult."

Membrele preşedinţiei Societăţii de Alinare a ramurii Asunafo au spus că s-au înţeles ca joia să vorbească una cu cealaltă numai în limba engleză. „Unele conversaţii au fost mai lungi în ziua de joi deoarece nu ne găseam cuvintele", a recunoscut Evelyn Agyeiwaa, preşedinta Societăţii de Alinare. „Dar, după puţin timp, am început să traducem una pentru cealaltă, reuşind să găsim cuvintele potrivite. Pentru că învăţam împreună, niciuna dintre noi nu se simţea stânjenită sau niciuneia nu-i era teamă să spună ceva greşit. Pur şi simplu, ne-am ajutat una pe cealaltă."

Beneficii din abundenţă

Femeile care au încheiat programul de alfabetizare al districtului Abomosu au spus că s-au simţit mai încrezătoare şi mai dornice să participe la adunările Bisericii. Ele au devenit mai dispuse să accepte chemări, să citească din scripturi şi să predea atât la Biserică, cât şi acasă. Au fost şi câţiva bărbaţi care au terminat programul de alfabetizare. Majoritatea dintre ei fiind fermieri care cultivau, în general, pentru uz personal, ei au spus că, acum, puteau să calculeze costurile şi vânzările produselor lor mai bine, să-i ajute pe copii la teme şi să citească scripturile singuri sau împreună cu familia lor.

Încurajat de succesul din Abomosu, districtul vecin Asamankese a început propriul program de alfabetizare.

„Faptul că ştim să scriem şi să citim ne schimbă viaţa şi pe cea a copiilor noştri", a spus Gladis Aseidu din ramura Sankubenase. „Învăţăm să scriem şi să citim şi, prin acest lucru, schimbăm lumea în care trăim, şi Îi mulţumim Tatălui din Cer." ■

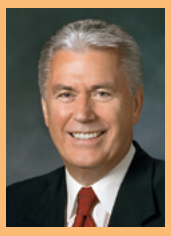

BIZUIREA INSPIRATĂ PE FORŢELE PROPRII

„În programul de bunăstare al Bisericii, nu există un răspuns general valabil. Acesta este un program în care fiecare persoană caută să se ajute singură şi este responsabilă pentru bizuirea pe forţele proprii. Resursele noastre includ rugăciunea personală, talentele şi abilităţile noastre oferite de Dumnezeu, bunurile ce ne sunt disponibile în cadrul familiei noastre [şi] prin intermediul rudelor noastre [îndepărtate], diversele resurse din comunitate şi, bineînţeles, sprjinul plin de grijă oferit de cvorumurile preoţiei şi Societatea de Alinare …

În cele din urmă, trebuie ca în zona dumneavoastră să faceţi ceea ce au făcut ucenicii lui Hristos în fiecare dispensaţie: să vă sfătuiţi împreună, să folosiţi toate resursele disponibile, să căutaţi inspiraţie de la Duhul Sfânt, să cereţi Domnului confirmarea Sa şi, apoi, să vă suflecaţi [mânecile] şi să treceţi la treabă."

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, „Să asigurăm strictul necesar în felul Domnului", *Liahona*, nov. 2011, p. 55.

TABLOU PE PÂNZĂ DE AFRICANWAY/ISTOCK/THINKSTOCK

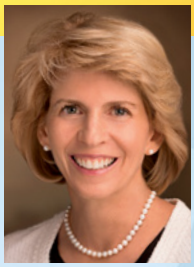

Carol F. McConkie
prima consilieră în Preşedinţia generală a Tinerelor Fete

Să-i învăţăm pe tineri

CUM SĂ CONDUCĂ ÎN FELUL

Tinerii noştri nu sunt doar viitori conducători. Ei sunt conducători astăzi. Îi putem ajuta să conducă asemenea Salvatorului.

Vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, le-a vorbit părinţilor şi conducătorilor tinerilor despre echilibrul delicat pe care trebuie să-l găsească: „Invitaţi-i pe tineri să acţioneze. Trebuie să fiţi lângă ei, dar nu trebuie să le staţi în cale. Trebuie să le oferiţi îndrumare fără să preluaţi conducerea”[1].

Părinţii şi conducătorii îi pot ajuta pe tinerii băieţi şi pe tinerele fete să înveţe patru principii care îi vor pregăti să conducă în neprihănire şi să clădească împărăţia lui Dumnezeu pe pământ.

Când am avut 14 ani, am cunoscut nişte tinere fete care erau conducătoare nemaipomenite. La vremea aceea, familia mea s-a mutat în celălalt capăt al Statelor Unite şi am devenit membri într-o episcopie nouă. Nu îmi amintesc cine a slujit în preşedinţia clasei Trandafir, dar îmi amintesc clar faptul că tinerele fete erau, în mod special, amabile cu mine. Ele au acceptat ca o fată nouă, speriată şi slăbuţă, să fie prietena lor apropiată şi m-au făcut să mă simt binevenită. Venind din Delaware, unde am fost singura fată mormonă din gimnaziu şi unde singura tânără mormonă de vârsta mea pe care o cunoşteam locuia la o oră distanţă de casa mea, m-am gândit: *„Am ajuns* în cer!”.

Pentru prima oară în viaţa mea, aveam un cerc de prietene care trăiau potrivit standardelor descrise în *Pentru întărirea tineretului*, mă invitau să particip la activităţi şi îmi împărtăşeau mărturiile lor despre Evanghelie. Exemplul lor de bunătate a făcut mai mult pentru a mă ancora în Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă decât ar fi putut face orice cuvântare sau lecţie. Cu dragostea şi lumina lor asemănătoare cu a lui Hristos, ele au reprezentat mesajul Evangheliei şi au fost cele care m-au condus şi îndrumat în turma Sa.

Ce le-a făcut pe noile mele prietene conducătoare minunate?

Un tânăr misionar a definit calitatea de conducător foarte simplu. El a spus: „Trebuie să ne aflăm în locul potrivit la momentul potrivit, făcând voia Domnului şi ajutând persoana care are nevoie de ajutorul nostru. Aceasta ne face conducători”[2]. Prin ceea ce sunt şi prin lumina lui Hristos care străluceşte în ei, tinerii băieţi şi tinerele fete din întreaga Biserică au capacitatea de a *conduce în felul Salvatorului* şi de a-i „ajuta pe alţi oameni să devină adevăraţi ucenici ai… lui Isus Hristos”[3].

În calitate de conducători, noi îi conducem, îi îndrumăm şi mergem alături de tinerii noştri băieţi şi tinerele noastre fete. Dar preşedinţiile claselor şi cvorumurilor sunt cele responsabile pentru conducerea şi îndrumarea muncii claselor şi cvorumurilor lor, incluzând selectarea lecţiilor de duminica şi planificarea activităţilor săptămânale. Conducătorii claselor şi cvorumurilor sunt chemaţi şi puşi deoparte sub autoritatea celor care deţin chei ale preoţiei; astfel, ei au autoritatea de a-i conduce şi întări pe ceilalţi tineri. Ei urmează exemplul Salvatorului şi învaţă să

slujească aşa cum El a slujit şi să se îngrijească de ceilalţi aşa cum El s-a îngrijit.

Ocazii pentru conducătorii tineri

Abilitatea de a conduce se învaţă acasă. Vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învăţat: „Pentru noi, toţi, îndeplinirea datoriei noastre faţă de Dumnezeu, ca părinţi şi conducători, începe prin conducerea prin exemplu – constant şi cu sârguinţă, trăind, acasă, în conformitate cu principiile Evangheliei. Acest lucru impune hotărâre şi sârguinţă zilnice”[4]. Părinţii predau doctrina lui Hristos. Ei îi ajută pe tineri să stabilească şi să îndeplinească ţeluri. Progresul personal şi Datoria faţă de Dumnezeu îi ajută pe tineri să-şi întărească mărturiile cu privire la Isus Hristos, să fie pregătiţi să facă şi să ţină legăminte sacre şi să-şi îndeplinească rolurile şi responsabilităţile divine din familie, cămin şi Biserică.

La Biserică, conducătorii Preoţiei aaronice şi ai Tinerelor Fete îi pot ajuta pe tinerii care slujesc în preşedinţiile cvorumurilor şi claselor să înţeleagă care sunt îndatoririle lor sacre şi să le îndeplinească cu credinţă şi sârguinţă, să-i hrănească spiritual şi să-i întărească pe toţi ceilalţi membri ai cvorumurilor şi claselor.

În calitate de conducători adulţi, noi îi pregătim pe tineri să conducă adunările cvorumurilor şi claselor şi activităţile pe care le desfăşoară tinerii împreună. Ne întâlnim cu tinerii în adunări ale preşedinţiilor, sprijinindu-i în timp ce stabilesc moduri de a sluji celor care sunt în dificultate, de a-i include pe toţi tinerii în lecţiile de duminica şi de a planifica activităţi, proiecte de slujire, tabere şi conferinţe ale tinerilor.

Îi încurajăm pe membrii preşedinţiilor tinerilor să-i ajute pe toţi membrii cvorumurilor şi claselor să participe la fiecare aspect al lucrării de salvare, incluzând munca misionară făcută de membri, păstrarea convertiţilor, activarea membrilor mai puţini activi, munca în templu şi de istorie a familiei şi predarea Evangheliei.[5] Membrii preşedinţiilor tinerilor îi ajută pe toţi tinerii băieţi şi pe toate tinerele fete să înveţe despre bucuria şi binecuvântarea de a sluji în numele Salvatorului şi de a hrăni oile Sale.

Lucrarea conducătorului nu constă numai în foi de prezentare perfecte şi discursuri elaborate. Lucrarea conducătorului constă în a-i ajuta pe tinerii băieţi şi pe tinerele fete să înveţe şi să pună în practică principii care îi vor ajuta *pe ei* să conducă în felul Salvatorului. Următoarele sunt patru dintre aceste principii.[6]

Pregătirea din punct de vedere spiritual

Ajutaţi-i pe tineri să înţeleagă câtă putere le oferă pregătirea spirituală personală. Învăţaţi-i să exercite credinţă în legămintele pe care le fac în cadrul rânduielii împărtăşaniei. Dorinţa pe care o au de a lua asupra lor numele lui Hristos, de a-şi aminti întotdeauna de El şi de a ţine poruncile Lui îi califică pentru tovărăşia permanentă a Duhului Sfânt. Atunci când pot primi, recunoaşte şi acţiona în acord cu îndemnurile Duhului Sfânt, ei nu sunt singuri în slujirea lor.

Ei se pregătesc din punct de vedere spiritual, căutând îndrumare în rugăciune fierbinte şi cercetând scripturile pentru a găsi răspunsuri. Ei se străduiesc să ţină poruncile pentru ca Duhul Sfânt să le vorbească în inima şi mintea lor, ca ei să poată simţi şi cunoaşte cine are nevoie de ajutorul lor şi ce pot face. Ei simt dragostea pură a lui

CANTITATEA POTRIVITĂ DE ÎNDRUMARE

Există mai multe niveluri de sprijin de care tinerii au nevoie pentru a conduce. Unii pot face mai multe singuri; alţii vor avea nevoie de mai multă îndrumare. Părinţii se pot sfătui când îi ajută pe copiii lor să conducă, iar membrii preşedinţiilor Tinerilor Băieţi şi Tinerelor Fete se pot sfătui împreună şi cu membrii episcopatului pentru a afla de cât de multă îndrumare are nevoie fiecare tânăr din episcopie. Ţelul este de a-l ajuta pe fiecare tânăr băiat şi pe fiecare tânără fată să îşi îmbunătăţească abilitatea de a conduce, începând din punctul în care se află.

Hristos pentru fiecare membru al clasei sau al cvorumului.

Pregătirea spirituală le dă tinerilor încredere că sunt reprezentanţii Domnului şi că sunt angajaţi în lucrarea Domnului (vezi D&L 64:29).

Participarea în consilii

Învăţaţi-i pe tineri ordinea fundamentală şi puterea revelatoare a consiliilor, pe măsură ce participă la acest proces instituit de Dumnezeu, proces prin care Biserica Domnului este condusă şi familiile sunt binecuvântate.[7] Comitetul episcopatului din care fac parte şi conducătorii tinerilor, împreună cu adunările preşedinţiilor cvorumurilor şi claselor sunt consilii în care tinerii îşi învaţă îndatoririle şi li se dau responsabilităţi de a sluji altora.

Membrii consiliilor:

- urmează îndrumarea conducătorilor preoţiei care deţin chei ale preoţiei şi sunt uniţi cu aceştia;
- îşi împărtăşesc gândurile şi ideile într-un spirit de neprihănire, sfinţenie, credinţă, virtute, răbdare, caritate şi bunătate frăţească;
- lucrează împreună, după cum sunt îndrumaţi de Duhul Sfânt, pentru a planifica ceea ce vor face pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor.

Slujirea faţă de ceilalţi

Tinerii conduc în felul Salvatorului când slujesc cu dragoste şi bunătate. Joseph Smith ne-a învăţat: „Nimic nu-i poate face pe oameni să renunţe la păcatul lor mai mult decât dacă sunt luaţi de mână şi dacă se veghează asupra lor cu blândeţe. Când persoanele manifestă în cea mai mică măsură bunăvoinţă şi dragoste faţă de mine, o, ce putere are acest lucru asupra minţii mele”[8].

Salvatorul ne-a învăţat despre valoarea mare şi importanţa fiecărui suflet (vezi D&L 18:10–15). Ajutaţi-i pe tinerii noştri să înţeleagă adevărul glorios potrivit căruia Isus Hristos şi-a dat viaţa şi a deschis calea pentru ca toţi să poată veni la El. Drept recunoştinţă pentru ceea ce a făcut El, adevăraţii slujitori ai Domnului îşi întind braţele şi slujesc cu bunătate fiecărui tânăr băiat şi fiecărei tinere fete pentru care Salvatorul a sacrificat totul.

Predarea Evangheliei lui Isus Hristos

Ajutaţi-i pe tinerii băieţi şi pe tinerele fete să recunoască ocaziile de a preda Evanghelia şi să înţeleagă că modul cel mai eficient de a preda va fi prin exemplul personal. Pe măsură ce tinerii trăiesc potrivit cuvintelor profeţilor şi standardelor din *Pentru întărirea tineretului*, ei conduc în felul Salvatorului. Prin integritatea cuvintelor şi faptelor lor, ei demonstrează ce înseamnă să fii un ucenic adevărat al lui Isus Hristos. Ei demonstrează că sunt martorii Lui, fără ipocrizie. Apoi, când depun mărturie, ajută la predarea unei lecţii duminica sau împărtăşesc adevărurile Evangheliei cu prietenii lor, ei vor fi plini de Spirit şi cuvintele lor vor avea putere de convertire.

A conduce în felul Salvatorului

Să conduci în felul Salvatorului este un privilegiu sacru care va necesita ca tinerii să dea tot ce au mai bun când Îl slujesc pe Domnul acasă, la Biserică şi în comunitate. Tinerii băieţi şi tinerele fete care conduc în felul Salvatorului devin mesajul Evangheliei lui Hristos, răspunsul la rugăciunea cuiva, îngeri care slujesc celor care au nevoie să li se slujească şi lumina lui Hristos în lume. ■

NOTE

1. David A. Bednar, „Youth and Family History”, lds.org/youth/family-history/leaders.
2. Scrisoare din partea nepotului lui Carol F. McConkie, 13 martie 2015.
3. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 3.1.
4. Robert D. Hales, „Datoria noastră faţă de Dumnezeu: misiunea părinţilor şi a conducătorilor faţă de generaţia care creşte”, *Liahona*, mai 2010, p. 95.
5. Vezi *Manualul 2*, 5.
6. Vezi *Manualul 2*, 3.2.
7. Vezi *Manualul 2*, 4.1.
8. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii – Joseph Smith* (2007), p. 417, 453.

SĂRBĂTORIND SEARA ÎN FAMILIE

În anul 1915, profeţii din zilele din urmă ne-au sfătuit să punem deoparte o seară pe săptămână pentru familia noastră. La început s-a numit „seară în cămin” – o seară în care familiile învaţă Evanghelia şi se distrează împreună, întărind legăturile temporale şi eterne dintre membrii ei.

O sută de ani mai târziu, seara în familie continuă să ne ajute să clădim familii care vor dura pentru eternitate. Profeţii promit că, dacă ţinem seara în familie, credinţa şi tăria spirituală vor creşte în inimile noastre şi o mai mare protecţie, unitate şi pace va dăinui în căminele noastre.

Cu toţii aparţinem unei familii aici, pe pământ, şi facem parte din familia Tatălui nostru din Cer. Oriunde am fi în lume şi oricare ar fi situaţia noastră în viaţă, putem sărbători şi participa la seara în familie. ■

Stânga: membrii familiei Moua s-au mutat de curând în Tailanda, unde au învăţat Evanghelia şi au fost botezaţi. În cadrul serii în familie, ei studiază Cartea lui Mormon atât în hmong, limba lor maternă, cât şi în tailandeză, limba noului lor cămin.

Jos: prin distracţia şi jocurile din cadrul serii în familie, membrii familiei Santos din Portugalia devin prieteni apropiaţi.

Dreapta: în Republica Democrată Congo, familia înseamnă mai mult decât mama, tata şi copiii. Deci, când fratele Suekameno îi adună pe membrii familiei sale pentru seara de familie, mulţi alţi săteni sunt bineveniţi să li se alăture.

Sus: sora Gercan din Filipine foloseşte cântece de la Societatea Primară şi muzică tradiţională pentru a-şi învăţa copiii despre bucuria Evangheliei.

Deasupra: familia Anderson, fotografiată în bucătăria lor din Georgia, S.U.A., făcând fursecuri. Uneori, le folosesc ca parte a lecţiei sau, pur şi simplu, ca desert.

Deasupra: fratele şi sora Reynolds din Washington, S.U.A., caută moduri simple de a preda Evanghelia astfel încât copiii lor să o înveţe şi să o înţeleagă.

Dreapta, de sus în jos: familia Espinoza din Bolivia o includ şi pe bunica cea dragă în seara lor în familie când învaţă Evanghelia şi cântă.

Istoria familiei este una dintre activităţile preferate din cadrul serii în familie a celor din familia Jin din Georgia, S.U.A. Lor le place să-şi înveţe copiii despre moştenirea lor coreeană.

Uneori, în cadrul serii în familie, membrii familiei Ligertwood din Australia ies să exploreze părţi frumoase ale oraşului.

Pentru idei referitoare la seara în familie, vezi pagina 3 a fiecărei ediţii a revistei Liahona.

Împărtăşiţi fotografii şi clipuri video cu serile voastre în familie folosind #FamilyNight.

Aflaţi mai multe accesând facebook.com/liahona.magazine (pagină disponibilă în limbile engleză, portugheză şi spaniolă).

Faptul de a înţelege şi a urma supuşi planul lui Dumnezeu ne ajută să nu ne rătăcim de la cărarea care duce înapoi la Tatăl nostru Ceresc.

Vârstnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Planul salvării,

O COMOARĂ SACRĂ DE CUNOAŞTERE PENTRU ÎNDRUMAREA NOASTRĂ

Cheia succesului nostru în viaţa premuritoare a fost faptul că am sprijinit planul Tatălui. Aceasta este, de asemenea, cheia succesului nostru în viaţa muritoare.

Am reflectat deseori la situaţia deznădăjduită a copiilor lui Dumnezeu care rătăcesc în lumea pustie şi mohorâtă, fără să ştie cine sunt, de unde au venit, de ce sunt aici, pe pământ, sau unde vor merge după ce viaţa lor muritoare se va încheia.

Nu trebuie să rătăcim. Dumnezeu a revelat adevăruri eterne pentru a răspunde la aceste întrebări. Ele se găsesc în marele Său plan întocmit pentru copiii Săi. În scripturi, acest plan poartă numele de „planul mântuirii”[1], „planul fericirii”[2] şi „planul salvării”[3].

Înţelegând şi urmând supuşi planul lui Dumnezeu, rămânem pe cărarea care duce înapoi la Tatăl nostru Ceresc.[4] Atunci, şi numai atunci, putem trăi viaţa pe care El o trăieşte, „viaţa veşnică… cel mai mare dintre toate darurile lui Dumnezeu”[5].

Darul vieţii veşnice merită orice efort de a studia, învăţa şi pune în practică planul salvării. Toată omenirea va fi înviată şi va primi binecuvântarea nemuririi. Însă, pentru a dobândi viaţa veşnică – viaţa pe care o trăieşte Dumnezeu[6] – merită să trăim conform planului salvării din toată inima, mintea, puterea şi tăria noastră.

THE BEECHES, DE ASHER BROWNDURAND, © MUZEUL METROPOLITAN DE ARTĂ. IMAGINEA PROVINE DE LA: ART RESOURCE, NY. COPIEREA INTERZISĂ.

Să înţelegem planul salvării

Ce putere extraordinară ne dă cunoaşterea planului! Planul salvării este una dintre cele mai mari comori de cunoaştere care a fost oferită vreodată omenirii deoarece explică scopul veşnic al vieţii. Fără el, am rătăci cu adevărat în întuneric. Din această cauză, Dumnezeu obişnuieşte să dea porunci copiilor Săi „*după* ce le-a făcut cunoscut planul mântuirii”[7].

Dorinţa mea este să ajut fiecare persoană şi pe mine însumi să profităm de această comoară de cunoaştere – să înţelegem mai bine planul salvării şi să punem acea înţelegere în practică în viaţa noastră de zi cu zi.

Libertatea de a alege

Deoarece libertatea de a alege este esenţială acestui plan, să începem cu aceasta. Tatăl nostru ne-a dat capacitatea de a acţiona sau de a refuza să acţionăm[8] în acord cu adevărurile veşnice – adevărurile care Îl fac pe Dumnezeu să fie ceea ce este şi cerurile să fie ceea ce sunt.[9] Dacă folosim libertatea noastră de a alege pentru a accepta şi a trăi potrivit acestor adevăruri, noi primim bucurie nepieritoare. Dimpotrivă, dacă folosim libertatea noastră de a alege pentru a nu ne supune legilor lui Dumnezeu, avem parte de suferinţă şi tristeţe.[10]

Preaiubitul Isus Hristos a fost Cel ales de Tatăl şi Fiul prerânduit încă de la început.

Libertatea de a alege este principiul care aparţine tuturor celor trei părţi ale planului salvării: viaţa premuritoare, viaţa muritoare şi cea de după această viaţă.

Viaţa premuritoare

După cum este scris în „Familia – o declaraţie oficială către lume”, fiecare dintre noi „este în spirit un fiu sau o fiică iubită a unor părinţi cereşti” cu „o natură şi un destin divin”[11]. În cadrul unui consiliu din viaţa premuritoare, Tatăl Ceresc ne-a explicat planul Său al mântuirii.[12] Planul a fost bazat pe doctrina, legea şi principiile care au existat dintotdeauna.[13] Am aflat că, dacă noi urma să acceptăm şi să urmăm planul, avea să ni se ceară să plecăm de bunăvoie din prezenţa Tatălui şi să fim puşi la încercare pentru a arăta dacă aveam să alegem să trăim potrivit legilor şi poruncilor Sale.[14] Ne-am bucurat de această şansă[15] şi am sprijinit cu recunoştinţă planul deoarece ne oferea calea de a deveni asemenea Tatălui nostru Ceresc şi de a moşteni viaţa veşnică.

Totuşi, existau riscuri: dacă, în viaţa muritoare, urma să alegem să nu trăim potrivit legilor eterne ale lui Dumnezeu, aveam să primim o recompensă mai mică decât viaţa veşnică.[16] Tatăl ştia că aveam să ne împiedicăm şi să păcătuim când aveam să învăţăm prin proprie experienţă, în viaţa muritoare, astfel că ne-a oferit un Salvator care să-i mântuiască de la păcat pe toţi aceia care se pocăiesc şi să vindece rănile spirituale şi emoţionale ale celor care se supun poruncilor.[17]

Preaiubitul Isus Hristos a fost Cel ales de Tatăl şi Fiul prerânduit încă de la început.[18] El a sprijinit planul Tatălui şi S-a oferit să fie Salvatorul nostru, spunând: „Iată-mă, trimite-mă pe Mine”[19]. În acest fel, Isus a fost numit de către Tatăl să fie Acela care avea să trăiască o viaţă fără de păcat pe pământ, să ispăşească pentru păcatele şi suferinţele noastre şi să învieze pentru a rupe legăturile morţii.

Lucifer, care avea să fie cunoscut sub numele de Satana, a trăit, de asemenea, în viaţa premuritoare.[20] Din motive egoiste, el a respins planul, a căutat să distrugă libertatea de a alege a omului şi s-a răzvrătit împotriva Tatălui.[21] Drept consecinţă, Satana şi cei care l-au urmat nu vor avea niciodată trup. Ei şi-au ratat şansa de a participa în planul Tatălui şi şi-au pierdut destinul divin.[22] Astăzi, ei îşi continuă războiul răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu şi caută să întoarcă minţile şi inimile omenirii împotriva Lui.[23]

Acest pământ a fost gândit şi creat pentru aceia care au acceptat planul Tatălui.[24] Aici, noi dobândim un corp creat după asemănarea celui al lui Dumnezeu. Aici, noi suntem puşi la încercare. Aici, noi dobândim experienţa necesară pentru a moşteni viaţa veşnică.[25]

Viaţa muritoare

Dumnezeu i-a creat pe Adam şi Eva şi i-a unit ca soţ şi soţie, i-a aşezat în grădina Edenului şi le-a poruncit să

DETALIU DIN *CHRIST IN EMMAUS*, DE CARL HEINRICH BLOCH; DETALIU DIN *ADAM AND EVE*, DE DOUGLAS M. FRYER

aibă copii.[26] Folosinu-se de libertatea de a alege, Adam şi Eva au căzut împreună din prezenţa lui Dumnezeu şi au devenit fiinţe muritoare.[27] Prin aceasta, planul Tatălui a fost îndeplinit, ei având posibilitatea de a avea copii, lucru care nu era posibil în grădina Edenului.[28] Prin legea eternă, puterea divină a procreării trebuie să fie folosită în limitele stabilite de Tatăl nostru Ceresc. Respectarea acestei legi oferă şansa de a avea bucurie eternă. Orice utilizare a acestei puteri în afara limitelor stabilite de Dumnezeu va duce, în final, la nefericire.[29]

Satana, care doreşte ca toţi „să fie nenorociţi la fel ca şi el”[30], încearcă să ne îndepărteze de ocaziile disponibile prin planul Tatălui. De ce Tatăl Ceresc îi permite lui Satana să ne ispitească? Deoarece El ştie că opoziţia este necesară creşterii şi testării noastre din viaţa muritoare.[31] Opoziţia ne oferă ocazia nepreţuită de a cere ajutorul lui Dumnezeu şi de a ne baza pe El. Pentru că binele şi răul sunt întotdeauna prezente, putem să ne exprimăm în mod clar dorinţele inimii noastre acceptându-l pe unul şi respingându-l pe celălalt.[32] Opoziţia poate fi găsită în ispitele lui Satana, dar şi în propriile slăbiciuni, fragilităţi muritoare care sunt nelipsite condiţiei umane.[33]

Pentru a ne ajuta să alegem înţelept, Dumnezeu a revelat planul Său cu privire la mântuire şi ne-a dat porunci[34], lumina lui Hristos[35] şi tovărăşia Duhului Sfânt.[36] Totuşi, chiar şi cu toate aceste daruri, fiecare dintre noi, trăind în această lume decăzută, păcătuieşte şi, astfel, suntem cu toţii incapabili să intrăm în prezenţa lui Dumnezeu pe baza meritelor noastre.[37] De aceea, planul Său plin de milă oferă un Salvator.

Isus Hristos a venit pe pământ în calitate de Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu şi şi-a îndeplinit perfect misiunea, supunându-se voinţei Tatălui în toate lucrurile.[38] În acord cu planul plin de milă al Tatălui, efectele căderii sunt biruite prin Învierea Salvatorului[39], consecinţele păcatului

Folosinu-se de libertatea de a alege, Adam şi Eva au căzut împreună din prezenţa lui Dumnezeu şi au devenit fiinţe muritoare. Prin aceasta, planul Tatălui a fost îndeplinit, ei având posibilitatea de a avea copii.

Esenţa vieţii veşnice include căsătoria eternă dintre un bărbat şi o femeie, pas esenţial pentru a deveni asemenea părinţilor noştri cereşti.

pot fi învinse şi slăbiciunile pot deveni puncte forte dacă alegem să ne folosim de ispăşirea lui Isus Hristos.[40]

Ne putem califica pentru viaţa veşnică numai prin supunere faţă de porunci. Acest lucru necesită ca noi să avem credinţă în Domnul Isus Hristos, să ne pocăim, să fim botezaţi, să primim darul Duhului Sfânt şi să îndurăm până la sfârşit urmând exemplul Salvatorului.[41] În termeni practici, trebuie să primim toate rânduielile preoţiei care sunt esenţiale şi să îndurăm până la sfârşit ţinând legămintele asociate acestor rânduieli.

Viaţa de după viaţa muritoare

Într-o zi, după ce murim, vom sta înaintea Salvatorului pentru a fi judecaţi.[42] Deoarece Dumnezeu este milos, cei care îşi exercită credinţa în Hristos vor fi iertaţi şi vor moşteni tot ceea ce are Tatăl, inclusiv viaţa veşnică.[43] Deoarece Dumnezeu este drept, nicio persoană care nu se pocăieşte nu va primi darul vieţii veşnice.[44] Fiecare va primi răsplata cuvenită, în acord cu credinţa, pocăinţa, gândurile, dorinţele şi faptele pe care le-a avut.[45]

Să punem în practică planul salvării în viaţa noastră de zi cu zi

Odată ce înţelegem întregul scop al planului şi ne vedem pe noi în el, dobândim ceva nepreţuit, chiar esenţial: perspectiva eternă. Perspectiva eternă ne ajută în deciziile şi acţiunile zilnice. Dă stabilitate minţii şi sufletului. Când diferite păreri convingătoare, dar greşite din prisma veşniciei, ne înconjoară, noi suntem de neclintit şi de nemişcat.

Vârstnicul Neal A. Maxwell (1926–2004), din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învăţat: „Fără o înţelegere a planului salvării, incluzând existenţa noastră premuritoare, judecata şi învierea, încercarea de a găsi sensul acestei vieţi prin ea singură ar fi ca şi cum am vedea numai actul doi dintr-o piesă în trei acte”[46]. Trebuie să înţelegem actul întâi (viaţa premuritoare) pentru a şti să luăm cele mai bune hotărâri în timpul

actului doi (viaţa muritoare), ceea ce va hotărî ce se va întâmpla cu noi în actul trei (viaţa de după viaţa muritoare).

Cu alte cuvinte, înţelegerea planului salvării şi rugăciunea sinceră ne schimbă modul de a vedea viaţa, pe toţi cei din jurul nostru şi pe noi înşine. Înţelegerea planului ne clarifică viziunea spirituală şi ne permite să vedem lucrurile aşa cum sunt cu adevărat.[47] La fel cum Urimul şi Tumimul i-au permis profetului Joseph Smith să primească revelaţii şi îndrumare[48], cunoaşterea planului ne arată cum să „[acţionăm] potrivit doctrinei şi principiilor care privesc viitorul [nostru], potrivit libertăţii morale de a alege" pe care Domnul ne-a oferit-o.[49] Astfel, credinţa noastră va fi întărită şi vom şti cum să ne croim viaţa şi să luăm decizii în conformitate cu adevărul veşnic.

Iată câteva exemple care sunt relevante în vremurile în care trăim.

Scopul căsătoriei în planul lui Dumnezeu

Căsătoria şi familia sunt ameninţate deoarece Satana ştie că sunt esenţiale dobândirii vieţii veşnice – la fel de esenţiale precum creaţia, căderea, ispăşirea şi învierea lui Isus Hristos.[50] Pentru că nu a reuşit să distrugă niciunul dintre aceşti piloni ai planului, Satana caută să ne distrugă înţelegerea şi practicile referitoare la familie şi căsătorie.

Având planul Tatălui nostru Ceresc ca un punct fix de referinţă, scopul căsătoriei devine mai clar. Porunca de a-ţi lăsa tatăl şi mama, de a te lipi de nevasta ta prin căsătorie[51] şi de a te înmulţi şi a umple pământul[52] face ca planul Său să fie posibil. Prin căsătorie, noi îi aducem pe copiii Săi de spirit în lume şi devenim partenerii Săi ajutând-i pe aceştia să participe în planul Său.[53]

Planul Tatălui ne oferă calea pentru a moşteni viaţa veşnică, viaţa pe care o trăiesc părinţii noştri cereşti. În plan, „în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie"[54]. Esenţa vieţii veşnice include căsătoria eternă dintre un bărbat şi o femeie, pas esenţial pentru a deveni asemenea părinţilor noştri cereşti.[55]

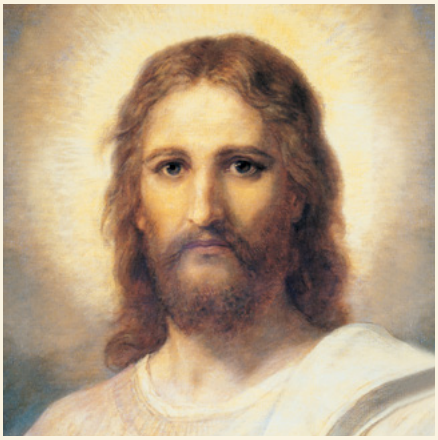

IMAGINE DE JAMES JOHNSON, *CHRIST'S IMAGE*, DE HEINRICH HOFFMANN

În acord cu planul plin de milă al Tatălui, efectele căderii sunt biruite prin Învierea Salvatorului.

Căsătoria dintre un bărbat şi o femeie

În cadrul căsătoriei, noi ne completăm unul pe celălalt, cum numai bărbatul şi femeia, cu deosebirile lor unice şi fundamentale, pot face aceasta. Mergând mână în mână prin viaţa muritoare în calitate de soţ şi soţie, noi creştem împreună, ne apropiem de Salvator pe măsură ce ne supunem, facem sacrificii pentru a înfăptui voia lui Dumnezeu şi clădim împărăţia Sa împreună. Cunoscând faptul că Dumnezeu ne-a poruncit să ne căsătorim şi că El pregăteşte o cale pentru copiii Săi, ca ei să îndeplinească toate lucrurile pe care El le-a poruncit[56], ştim că ale noastre căsnicii vor fi încununate cu succes, pe măsură ce suntem uniţi în ţinerea legămintelor pe care le-am făcut.

Rânduielile preoţiei şi alegerea de a ţine legămintele asociate acestora ne ajută să primim puterea divinităţii, pe măsură ce ne confruntăm cu încercările din viaţa muritoare.[57] Rânduielile înfăptuite în templu ne înzestrează cu putere de sus şi ne permit să ne întoarcem în prezenţa Tatălui nostru Ceresc.[58] Rânduiala pecetluirii oferă soţului şi soţiei posibilitatea de a creşte împreună prin puterea lui Dumnezeu şi de a fi una cu Domnul.[59] Orice altceva ar înlocui acest tip de căsătorie nu va îndeplini scopurile Sale sacre pentru noi sau pentru generaţiile care vor urma.[60]

Atracţii şi dorinţe

Fiecare dintre noi vine în această lume cu slăbiciuni sau probleme care ţin de condiţia umană.[61] Înţelegerea planului lui Dumnezeu ne permite să vedem toate imperfecţiunile omului – incluzând atracţiile şi dorinţele incompatibile cu planul Său – ca fiind temporare.[62] Când ştim că am trăit înainte de această viaţă ca fii şi fiice ai unor părinţi cereşti, înţelegem că identitatea noastră personală are origini dumnezeieşti. Condiţia noastră de fiu sau fiică a lui Dumnezeu – nu imperfecţiunile sau înclinaţiile noastre – este adevărata sursă a identităţii noastre.[63]

Având această perspectivă în minte, reuşim mai bine să ne încredem umili şi răbdători în Domnul[64], trăgând

În timp ce punem zilnic în practică cunoaşterea despre planul Tatălui, viaţa noastră va căpăta o însemnătate mai profundă.

nădejde că, prin credinţa noastră, prin supunere şi îndurare până la sfârşit, înclinaţiile şi dorinţele noastre vor fi purificate, trupul nostru va fi sfinţit şi vom deveni, cu adevărat, fii şi fiice ai lui Hristos, făcuţi perfecţi prin ispăşirea Sa.

Perspectiva eternă a planului oferă asigurarea că, pentru credincioşi, va veni ziua în care „[Dumnezeu] va şterge orice lacrimă… nu va mai fi nici durere pentru că lucrurile dintâi au trecut”[65]. Această „strălucire perfectă a speranţei”[66] ne va linişti mintea şi inima şi ne va ajuta să ne încredem în Domnul cu răbdare şi credinţă.

Promisiuni pentru cei care îndură cu credinţă

Cei care se întreabă dacă împrejurările sau condiţiile lor actuale îi califică pentru viaţa veşnică trebuie să-şi amintească faptul că „nimeni nu este predestinat să primească mai puţin decât tot ceea ce are Tatăl pentru copiii Săi”[67].

Nicio binecuvântare nu le va fi refuzată celor credincioşi. Preşedintele Lorenzo Snow a spus: „Nu există niciun sfânt din zilele din urmă care, după ce a murit ducând o viaţă neprihănită, să fi pierdut ceva doar pentru că nu a putut face anumite lucruri pe care nu a avut ocazia să le facă. Cu alte cuvinte, dacă un tânăr sau o tânără nu are nicio ocazie de a se căsători, dar trăieşte o viaţă neprihănită până la momentul morţii, va avea toate binecuvântările, exaltarea şi slava pe care le va avea orice bărbat sau femeie care a avut această ocazie şi care a folosit-o. Acest lucru este cert şi adevărat”[68].

Promisiuni pentru toţi cei care cunosc planul şi îl pun zilnic în practică

În viaţa premuritoare, fiecare dintre noi a susţinut planul Tatălui din toată inima. Am ştiut că El ne iubea şi am fost impresionaţi de oferta Sa generoasă, această ocazie de a moşteni tot ce are El, inclusiv viaţa veşnică. Cheia succesului nostru în viaţa premuritoare

a fost faptul că am sprijinit planul Tatălui. Aceasta este, de asemenea, cheia succesului nostru în viaţa muritoare.

Aşadar, invitaţia mea este ca, împreună, să sprijinim din nou planul Tatălui. Putem face acest lucru având dragoste pentru toţi, deoarece planul însuşi este o expresie a dragostei lui Dumnezeu.

În timp ce punem zilnic în practică cunoaşterea despre planul Tatălui, viaţa noastră va căpăta o însemnătate mai profundă. Ne vom înfrunta încercările cu mai multă credinţă. Vom înainta având o speranţă sigură, strălucitoare şi radiantă că vom dobândi viaţa veşnică. ■

NOTE

1. Iacov 6:8; Alma 12:25–26, 30, 32; 17:16; 18:39; 29:2; 39:18; 42:11.
2. Alma 42:8, 16.
3. Iarom 1:2; Alma 24:14; 42:5; Moise 6:62.
4. Vezi Alma 12:32; vezi, de asemenea, Boyd K. Packer, „The Great Plan of Happiness and Personal Revelation" (transmisiune prin satelit a Sistemului Educaţional al Bisericii, 7 nov. 1993).
5. Doctrină şi legăminte 14:7.
6. Vezi Harold B. Lee, *The Teachings of Harold B. Lee,* redactată de Clyde J. Williams (1996), p. 72; vezi, de asemenea, Bruce R. McConkie în Conference Report, April 1970, p. 26.
7. Alma 12:32; subliniere adăugată; vezi, de asemenea, versetul 25.
8. Vezi 2 Nefi 2:13–16; Doctrină şi legăminte 101:78.
9. Vezi George Q. Cannon, *Gospel Truth: Two Volumes in One: Discourses and Writings of President George Q. Cannon,* selecţii de Jerreld L. Newquist (1974), p. 296.
10. Vezi Richard G. Scott, „Cum să trăieşti drept în mijlocul răului care se extinde", *Liahona*, mai 2004, p. 102; Robert D. Hales, *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home* (2010), p. 33.
11. „Familia – o declaraţie oficială către lume", *Liahona*, nov. 2010, p. 129; vezi, de asemenea, Faptele apostolilor 17:29; Romani 8:16–17; Evrei 12:9; Avraam 3:18–25.
12. Vezi Alma 12:30; vezi, de asemenea, Iov 38:4–7; Avraam 3:22–28.
13. Vezi 2 Nefi 2:13; vezi, de asemenea, Howard W. Hunter, „To Know God", *Ensign*, nov. 1974, p. 97; *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* (2002), p. 30: „Toate poruncile au fost date cu scopul ca noi să… ne calificăm şi să fim pregătiţi să mergem înapoi şi să stăm în prezenţa Tatălui nostru Ceresc. Aceste îndatoriri şi obligaţii ne sunt date pentru a ne face mai asemănători lui Dumnezeu în privinţa înclinaţiilor noastre. Acestea ne sunt date pentru a face din noi dumnezei şi pentru a ne face demni şi pentru a ne califica să devenim… moştenitori împreună cu Domnul şi Salvatorul nostru Isus Hristos".
14. Vezi Doctrină şi legăminte 136:31; Avraam 3:24–25.
15. Vezi Iov 38:7.
16. Vezi Doctrină şi legăminte 88:34–36, 39–40.
17. Vezi Isaia 53:3–5; 2 Nefi 2:8; 9:10–11; 31:21; Mosia 3:17; Alma 7:11–13.
18. Vezi 1 Petru 1:20; Moise 4:2.
19. Avraam 3:27.
20. Vezi Isaia 14:12–16.
21. Vezi Moise 4:3–4; vezi, de asemenea, 1:19.
22. Vezi Apocalipsa 12:7–9.
23. Vezi Doctrină şi legăminte 10:26–27.
24. Vezi Doctrină şi legăminte 59:18–19.
25. Vezi Avraam 3:24–26.
26. Vezi Genesa 1:26–28.
27. Vezi Alma 42:2–6; Moise 4:25, 28–31.
28. Vezi 2 Nefi 2:23; Moise 5:11; vezi, de asemenea, Boyd K. Packer, „Planul fericirii", *Liahona*, mai 2015, p. 26–28.
29. Vezi Alma 39:3–5; 41:3–4, 10–15.
30. 2 Nefi 2:27.
31. Vezi 2 Nefi 2:11.
32. Vezi 2 Nefi 2:26–29; Alma 34:32–35.
33. Vezi Iacov 4:7; Eter 12:27; Doctrină şi legăminte 62:1.
34. Vezi Alma 12:30–32.
35. Vezi Moroni 7:16–19; Doctrină şi legăminte 88:7, 11–13.
36. Vezi 2 Nefi 31:12–14, 18.
37. Vezi 1 Ioan 1:8.
38. Vezi Luca 22:39–42; Doctrină şi legăminte 19:16–19.
39. Vezi 1 Corinteni 15:20–23; 2 Nefi 9:10–13; Alma 11:42–45.
40. Vezi Alma 42:2–15, 22–31; Moroni 10:32–33.
41. Vezi 2 Nefi 31:10–21; 3 Nefi 27:13–22.
42. Vezi Ioan 5:22; Romani 14:10; Apocalipsa 20:12–13; 2 Nefi 9:41; Alma 11:41–44; 3 Nefi 27:14–17, 20, 22.
43. Vezi Alma 34:14–17.
44. Vezi Mosia 3:21–27; Helaman 14:15–19; Doctrină şi legăminte 88:21–24, 29–32.
45. Vezi Mormon 3:20–22.
46. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, redactată de Cory H. Maxwell (1997), p. 252.
47. Vezi Thomas S. Monson, „Fiţi exemplu", *Liahona*, mai 2005, p. 113.
48. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:35.
49. Doctrină şi legăminte 101:78.
50. Vezi D. Todd Christofferson, „De ce căsătoria, de ce familia", *Liahona*, mai 2015, p. 52.
51. Vezi Matei 19:5.
52. Vezi Genesa 9:1.
53. Vezi Doctrină şi legăminte 93:36–40.
54. 1 Corinteni 11:11.
55. Vezi Dallin H. Oaks, „Apostazia şi restaurarea", *Ensign*, mai 1995, p. 87; vezi, de asemenea, Dallin H. Oaks, „Să nu ai alţi dumnezei", *Liahona*, nov. 2013, p. 73.
56. Vezi 1 Nefi 3:7.
57. Vezi Doctrină şi legăminte 84:19–21.
58. Vezi Doctrină şi legăminte 109:13–26, 38.
59. Vezi Doctrină şi legăminte 132:1–21.
60. Vezi 1 Petru 3:7; Doctrină şi legăminte 131:1–4; vezi, de asemenea, Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, 5 volume (1957–1966), 4:197: „Cei care sunt căsătoriţi în templu pentru timp şi eternitate obţin binecuvântarea *vieţii veşnice*. Accentuez *viaţa veşnică*. Viaţa veşnică este viaţa lui Dumnezeu, adică, să fim asemenea Lui. *Viaţa veşnică* înseamnă creştere veşnică – continuarea seminţiei pentru totdeauna, după cum spune revelaţia. Când suntem căsătoriţi în afara templului, căsnicia durează până la moarte. Moartea desparte – o despărţire veşnică, cu excepţia cazului în care, între timp, soţii se pocăiesc şi sunt destul de norocoşi să meargă la templu şi să îndrepte lucrurile".
61. Vezi Eter 12:27.
62. Vezi Eter 12:37.
63. Vezi „Familia – o declaraţie oficială către lume", 129; vezi, de asemenea *God Loveth His Children* (broşură, 2007), p. 1.
64. Vezi Isaia 40:31.
65. Apocalipsa 21:4; vezi, de asemenea, versetele 1–3.
66. 2 Nefi 31:20.
67. D. Todd Christofferson, „De ce căsătoria, de ce familia", p. 52.
68. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Lorenzo Snow* (2012), p. 130. Vezi, de asemenea, Gordon B. Hinckley, „Daughters of God", *Ensign*, nov. 1991, p. 98: „Câţiva care nu sunt căsătoriţi, nefiind neapărat vina lor, întreabă dacă mereu le va fi negată cea mai înaltă glorie din acea împărăţie. Am încrederea că, prin planul unui Tată iubitor şi a unui Mântuitor divin, nicio binecuvântare de care sunteţi demni nu vă va fi negată".

Când am fost condus în sala de mese a ofiţerilor, căpitanul vasului striga şi arăta cu degetul spre un ofiţer mai tânăr.

CÂT DE IMPORTANT POATE FI?

În timpul unei inspecţii pe vasul *USS West Virginia*, un ofiţer care vorbea portugheză mi-a cerut să merg într-un schimb de experienţă de trei săptămâni în Marina Militară braziliană. Eram singurul dintre militarii care lucra pe submarine şi vorbea portugheza.

Sentimentul meu iniţial a fost să nu merg. Tocmai terminasem un stagiu de trei luni şi abia aşteptam să-mi văd familia, dar nu-mi puteam scoate din minte schimbul de experienţă. M-am adresat Tatălui Ceresc în rugăciune, am primit un răspuns afirmativ puternic şi am acceptat însărcinarea.

În timp ce mă pregăteam, am avut parte de multe obstacole. La un moment dat, am vrut să renunţ. M-am gândit: „cât de important poate fi?”. Totuşi, Duhul Sfânt m-a îndemnat să continui.

În cele din urmă, după mai multe întârzieri, am ajuns pe vasul brazilian. Când am fost condus în sala de mese a ofiţerilor, căpitanul vasului striga şi arăta cu degetul spre un ofiţer mai tânăr. Căpitanul m-a văzut, s-a oprit şi a spus într-o engleză stâlcită: „A, prietenul meu american a sosit. Bine aţi venit! Vă pot oferi ceva de băut?”

I-am răspuns în portugheză că aş dori o băutură carbogazoasă, cunoscută în Brazilia, pe care nu o mai băusem din misiune. Mi-a spus că, pe vas, erau toate felurile de băuturi alcoolice, dar i-am spus că nu beam alcool.

Mai târziu, cineva a bătut la uşa cabinei mele. Când am deschis, era tânărul ofiţer din sala de mese.

„Sunteţi american”, a spus el. „Nu beţi alcool. Vorbiţi portugheza. E posibil să fiţi mormon?”

„Da, sunt”, am răspuns eu.

Şi-a aruncat braţele în jurul gâtului meu şi a izbucnit în plâns.

Acest ofiţer, locotenentul Mendes, se convertise de puţin timp şi absolvise de curând Academia Navală braziliană. La bordul vasului, el aflase repede că respectivul căpitan se aştepta ca el să îmbrăţişeze stilul de viaţă sălbatic al

ILUSTRAŢIE DE ALLEN GARNS

ofiţerilor în timp ce vizitau porturile. În loc să iasă cu colegii, locotenentul Mendes se oferea voluntar să rămână „la datorie pe vas” şi dorea să scape de activităţile din port. Căpitanului nu-i plăcea aceasta. Când am intrat în holul dinspre sala de mese, el striga la locotenentul Mendes pentru că nu a vrut să li se alăture.

„Vei ieşi în oraş cu ofiţerii în timpul următoarei opriri!”, i-a ordonat locotenentului. „Îi vei arăta ofiţerului american care ne vizitează ce înseamnă să te distrezi. El va aştepta aceasta din partea noastră.”

Luni de zile, locotenentul Mendes se rugase pentru ca al său căpitan să-i înţeleagă şi să-i accepte principiile. Odată cu sosirea mea, subiectul principal al majorităţii conversaţilor din sala de mese a devenit Evanghelia. Am vorbit cu ceilalţi ofiţeri despre Joseph Smith, restaurare, Cuvântul de Înţelepciune şi legea castităţii. Aceştia şi-au schimbat curând sentimentele faţă de locotenentul Mendes. Ofiţerii au dat jos posterele pornografice şi, la următorul port, ne-am bucurat cu toţii de o masă la restaurant în loc să mergem într-un club.

Spre sfârşitul celor trei săptămâni ale mele la bord şi după multe discuţii cu căpitanul şi ofiţerii despre crezurile noastre, bărbaţii şi-au înmuiat inima. „Acum înţeleg”, i-a spus căpitanul locotenentului Mendes înainte să plec, adăugând că nu avea să-i mai ceară să-şi calce principiile.

Nu voi uita niciodată această experienţă. Eu şi locotenentul Mendes am învăţat că Tatăl nostru din Cer ne cunoaşte în mod individual, ne iubeşte şi se preocupă de viaţa noastră personală. ■

Kelly Laing, Washington, S.U.A.

SORA SPAFFORD MI-A VORBIT MIE

Într-o seară, târziu, mă jucam un joc cu restaurante pe internet când soţul meu a intrat şi mi-a spus că merge la culcare.

„Vin şi eu imediat”, i-am spus.

„Voi crede când voi vedea”, a spus el.

Mă jucam un joc în care găteam mâncare virtuală într-un restaurant virtual pentru nişte clienţi virtuali. M-am uitat la ecranul calculatorului şi am spus: „De fapt, mâncarea va fi gata în 15 minute”.

În timp ce aşteptam, am luat în mână cartea *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, care stătea pe biroul meu de când o primisem la Societatea de Alinare. Am început să citesc prefaţa. Pe pagina a treia, am citit următoarele cuvinte spuse de Belle S. Spafford, a noua preşedintă generală a Societăţii de Alinare.

„Cred că femeia obişnuită din ziua de azi”, a scris ea, „ar face bine să-şi estimeze interesele, să-şi evalueze activităţile în care este implicată şi, apoi, să facă paşii necesari pentru a-şi simplifica viaţa, punând lucrurile de importanţă mare pe primul loc, punând preţ pe lucrurile pentru care recompensa va fi cea mai mare şi mai de durată şi lăsând deoparte activităţile mai puţin productive” (2011, p. xiii).

În afară de scripturi, niciodată nu am citit nimic care să mă emoţioneze atât de tare. Această femeie care murise cu mai bine de 30 de ani în urmă îmi vorbea mie. Cuvintele ei sunt probabil mai relevante astăzi decât au fost atunci când le-a spus.

Am ştiut imediat că nu aveam să mă mai joc niciodată jocuri pe internet. Am oprit calculatorul, am mers la culcare şi i-am spus soţului meu despre decizia pe care am luat-o. A doua zi, nici măcar nu am pornit calculatorul. În schimb, am calculat câte ore irosisem jucând acele jocuri în fiecare zi.

Am înmulţit trei ore pe zi cu 365 (de zile într-un an) şi am împărţit la 24 (de ore într-o zi). Am fost uimită să aflu că irosisem 45,62 de zile pe an. Acele ore şi zile preţioase nu mai pot fi recuperate. Le-aş fi putut petrece citind din scripturi, petrecându-mi timpul cu soţul şi cu copiii mei, slujind altora sau îndeplinindu-mi cu credinţă şi sârguinţă chemările.

Autorităţile Generale vorbesc deseori despre acest subiect în timpul conferinţei generale. Cu toate acestea, nu am înţeles niciodată mesajul lor cu adevărat şi am crezut că nu mi se aplică mie.

Sunt recunoscătoare că Duhul Sfânt m-a ajutat să-mi dau seama că Autorităţile Generale – şi Belle S. Spafford – mi-au vorbit mie. ■

Sandy Howson, Ohio, S.U.A.

NU AM ŞTIUT DE CE ERAM ACOLO

Mama mea şi cu mine tocmai încheiasem rugăciunea noastră de seara. Ne-am îmbrăţişat şi ne-am spus „te iubesc”. Apoi, am mers în dormitorul meu. Când am pus mâna pe clanţă, am simţit o impresie puternică cum că, în ziua următoare, mama mea avea să moară.

Mintea şi inima mea încercau să se împotrivească acestui gând. Nu-mi puteam imagina că mamei mele urma să i se întâmple ceva rău. Totul avea să fie bine.

Odată intrată în cameră, am îngenuncheat în rugăciune şi i-am spus Tatălui Ceresc că impresia despre mama mea nu putea fi adevărată. L-am rugat frumos să ia acest gând de la mine, dar acesta nu mi-a ieşit din minte. M-am întors în camera părinţilor mei şi i-am spus mamei că mai doream încă o îmbrăţişare şi un pupic înainte de a merge la culcare. Ne-am spus din nou „te iubesc” şi m-am întors în camera mea. Am adormit foarte greu în seara aceea.

A doua zi dimineaţa, când m-am trezit, eram agitată. Din fericire, mama mea era acolo, fericită şi sănătoasă. Dar sentimentul acela sâcâitor că ceva nu era în regulă nu-mi dădea pace. În cadrul adunării de împărtăşanie din acea zi, mama s-a ridicat şi a depus o mărturie frumoasă.

După adunarea de împărtăşanie, ea s-a dus să predea clasei sale de la Societatea Primară şi eu am mers la Şcoala de duminica. Am avut încă o impresie, de data aceasta, să mă ridic şi să plec de la Şcoala de duminica. Nu am vrut să atrag atenţia, însă ceva m-a tras de pe scaun şi m-a îndemnat afară. În câteva minute, eram în clasa mamei mele de la Societatea Primara, ascultând-o cum predă. Nu am ştiut de ce eram acolo, dar am ştiut că era locul în care trebuia să fiu.

Mai târziu în acea după-amiază, când ne aflam acasă la fratele meu, mama mea s-a uitat fix în ochii mei pentru ultima oară şi s-a prăbuşit şi a decedat din cauza unui ebolism pulmonar. Având motivele Lui şi fiind plin de compasiune, Tatăl Ceresc Îl trimisese pe Duhul Sfânt să mă pregătească. Acele îndemnuri mi-au oferit mai mult timp cu mama mea decât aş fi avut dacă aş fi ignorat glasul slab şi liniştit.

Niciodată nu simţisem dragostea Tatălui meu Ceresc atât de evident cum am simţit-o în preajma morţii mamei mele. Cât suntem de binecuvântaţi să avem un Tată în Ceruri care ne iubeşte atât de mult, încât ne dă darul special al Duhului Sfânt! ■

Amber Cheney, Alabama, S.U.A.

M-am întors în camera părinţilor mei şi i-am spus mamei că mai doream încă o îmbrăţişare şi un pupic înainte de a merge la culcare.

ILUSTRAŢIE DE KATHLEEN PETERSEN

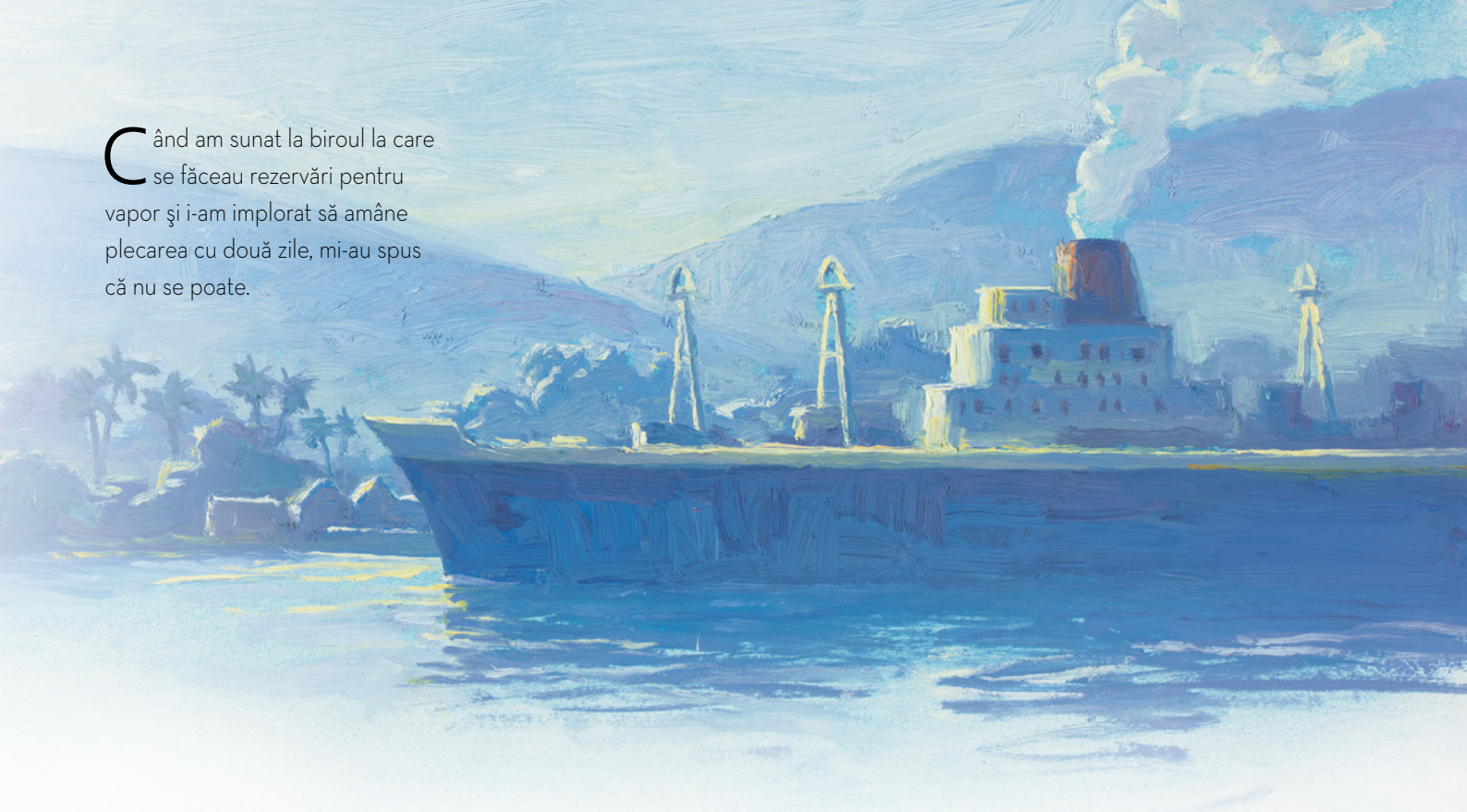

Când am sunat la biroul la care se făceau rezervări pentru vapor şi i-am implorat să amâne plecarea cu două zile, mi-au spus că nu se poate.

M-AM RUGAT SĂ AJUNG ÎN ROTUMA

„Vaporul *Westerland* a plecat ieri", mi-a spus cumnata mea în timp ce ne întâmpina la aeroportul internaţional Nadi din Fiji.

Am fost trist şi dezamăgit la auzirea veştii. *MV Westerland* era vaporul care trebuia să ne ducă pe insula Rotuma să-l vedem pe fratele meu mai mare. Rotuma se află la 600 de km nord-vest de Viti Levu, cea mai mare insulă din Fiji. Dacă ratezi plecarea vaporului, este posibil să fii nevoit să aştepţi zile sau săptămâni întregi să vină următorul.

În urmă cu un an, fusesem în Rotuma să-l ajut pe fratele meu să renoveze casa bunicii noastre şi îl lăsasem singur din cauza unei neînţelegeri apărute la locul de muncă. Acum, îmi doream să-l văd faţă în faţă şi să-i spun cât de rău îmi părea.

Cu o săptămână înainte ca soţia mea, Akata, şi cu mine să mergem cu avionul din Australia în Fiji, nepoata mea mi-a spus că vaporul *Westerland* urma să meargă în Rotuma în ziua dinaintea celei în care planificasem să ajungem. Am sunat imediat la biroul în care se făceau rezervări pentru vapor şi i-am implorat să amâne plecarea cu două zile.

„Nu, nu am putea nici dacă am vrea", mi s-a spus. „Membrii Consiliului Insulei Rotuma au pregătit o petrecere de bun venit şi vaporul trebuie să plece la data stabilită."

Un gând mi-a trecut prin minte şi am hotărât să postesc şi să mă rog.

„Dragă Tată Ceresc", m-am rugat, „mi-ar plăcea foarte mult să prind vaporul spre Rotuma. Cred că ei nu pot amâna plecarea cu o zi, două, dar Tu ai puterea să faci acest lucru. Ai putea să înlături un singur bolţ al vaporului pentru a împiedica vaporul să plece, astfel încât să pot să mă urc în el? Trebuie să merg la Rotuma să mă împac cu fratele meu".

După ce am auzit veştile triste, ne-am îndreptat spre port, în cealaltă parte a insulei. Totuşi, acolo am aflat că vaporul avusese probleme la motor şi nu plecase încă. Tatăl Ceresc îmi ascultase rugăciunea! S-a dovedit că întregul motor – nu doar un bolţ – a trebuit să fie scos pentru o reparaţie majoră datorată scurgerii de ulei.

După o săptămână, când vaporul a putut pleca în sfârşit, eu mă aflam la bordul lui. Când am ajuns în Rotuma, mi-am îmbrăţişat fratele, i-am cerut iertare şi ne-am împăcat A fost cu siguranţă o zi fericită.

Voi fi etern recunoscător pentru această minunată experienţă spirituală şi pentru Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. Este o dovadă a faptului că miracolele încă au loc astăzi, că Tatăl Ceresc trăieşte şi răspunde rugăciunilor noastre sincere, că rugăciunea şi postul merg mână în mână şi că Evanghelia este adevărată – chiar şi într-un sătuc de pe micuţa insulă Rotuma. ■

John K. Muaror, New South Wales, Australia

(Autorul a decedat.)

ILUSTRAŢII DE ALLEN GARNS

Randall L. Ridd
A slujit în calitate de al doilea consilier în Preşedinţia generală a Tinerilor Băieţi din anul 2013 până în 2015

SĂ TRĂIM CU intenţie adevărată

Am învăţat importanţa intenţiei adevărate când eram tânăr cursant la seminar. Învăţătorul nostru ne-a lansat provocarea să citim Cartea lui Mormon. Pentru a ne putea urmări progresul, el a făcut un tabel cu numele noastre într-o parte şi cărţile citite enumerate în partea de sus. De fiecare dată când citeai o carte, o stea era lipită lângă numele tău.

La început nu am depus prea mult efort în a citi şi, nu după mult timp, m-am trezit rămânând din ce în ce mai mult în urmă. Împins de un sentiment de jenă şi de spiritul meu competitiv înnăscut, m-am apucat de citit. De fiecare dată când primeam o stea, mă simţeam bine. Cu cât primeam mai multe stele, cu atât mă simţeam mai motivat să citesc – în pauzele de la şcoală, după şcoală, în fiecare minut liber.

Ar fi o poveste minunată dacă v-aş putea spune că, în urma eforturilor mele, am terminat primul din clasă – dar nu a fost aşa. Şi nu ar fi nicio problemă dacă v-aş spune că am câştigat ceva mai important decât primul loc – o mărturie cu privire la Cartea lui Mormon. Dar nici acest lucru nu s-a întâmplat. Nu am primit o mărturie. Am primit stele. Am primit stele pentru că de aceea citeam. Pentru a folosi cuvintele lui Moroni, aceea a fost „intenţia [mea] adevărată".

Moroni descrie în mod clar cum putem afla dacă este adevărată Cartea lui Mormon: „Iar atunci când voi veţi primi aceste lucruri, eu vă îndemn pe voi să-L întrebaţi pe Dumnezeu, Tatăl Veşnic, în numele lui Hristos, dacă aceste lucruri sunt adevărate; şi dacă voi veţi întreba cu inima sinceră, cu *intenţie adevărată*, având credinţă în Hristos, El vă va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt" (Moroni 10:4; subliniere adăugată).

Intenţia adevărată înseamnă a face lucrurile corecte din motivele corecte.

Motivele corecte

Privind înapoi, pot vedea că Domnul a fost absolut corect cu mine. De ce ar fi trebuit să mă aştept să găsesc altceva decât ceea ce căutam? Intenţia adevărată este să faci ceea ce este bine, din motivele corecte; am citit cartea care trebuia, dar din motive *greşite*.

Abia câţiva ani mai târziu am citit Cartea lui Mormon cu intenţie adevărată. Acum ştiu că, într-adevăr, Cartea lui Mormon, îşi îndeplineşte scopul

ILUSTRAȚIE FOTO DE SERGEY NIVENS/ISTOCK/THINKSTOCK

divin de a mărturisi despre viaţa şi misiunea lui Isus Hristos pentru că am citit-o cu intenţie adevărată.

Lecţia pe care am învăţat-o cu privire la intenţia adevărată şi la Cartea lui Mormon se aplică tuturor aspectelor din viaţa noastră. De prea multe ori, urmăm pasivi modele şi obiceiuri care există de ani de zile – ne trăim viaţa fără să ne gândim care vor fi consecinţele alegerilor noastre. A trăi cu intenţie adevărată adaugă concentrare şi rost vieţii noastre şi poate avea un efect important. A trăi cu intenţie adevărată înseamnă a înţelege „de ce”-ul – motivele din spatele acţiunilor noastre. Socrate a spus: „Viaţa neexaminată nu merită trăită”[1]. Aşadar, gândiţi-vă în ce fel vă petreceţi timpul şi întrebaţi-vă cu regularitate „de ce?”. Acest lucru vă va dezvolta capacitatea de a avea o perspectivă mai largă. E mult mai bine să privim înainte şi să ne întrebăm: „De ce aş face asta?”, decât să privim înapoi şi să spunem: „O, de ce, de ce am făcut acel lucru?”.

A trăi cu intenţie adevărată înseamnă a înţelege „de ce”-ul – motivele din spatele acţiunilor noastre. Socrates a spus: „Viaţa neexaminată nu merită trăită”.

Ce doreşte Domnul să faceţi?

Când eram tânăr băiat, mă hotărâsem să nu merg în misiune. După un an de universitate şi un an în armată, aveam o slujbă bună la un spital local ca tehnician radiolog. Viaţa părea că merge bine şi nu mi se părea necesar să merg în misiune.

Într-o zi, medicul James Pingree, unul dintre chirurgii spitalului, m-a invitat să iau prânzul cu el. În decursul conversaţiei, Dr. Pingree a aflat că nu planificam să slujesc în misiune şi m-a întrebat de ce nu? I-am spus că eram cam în vârstă şi că, probabil, era prea târziu. Mi-a spus că acela nu era un motiv prea bun şi că el a plecat în misiune după ce a terminat medicina. Apoi, el a depus mărturie despre importanţa misiunii sale.

Mărturia lui a avut un impact semnificativ asupra mea. M-a determinat să mă rog cum nu mă rugasem niciodată – cu *intenţie adevărată*. Mă puteam gândi la multe motive pentru a nu merge în misiune: eram timid. Aveam o slujbă care îmi plăcea. Aveam posibilitatea de a primi o bursă, care nu ar mai fi fost valabilă după misiunea mea. Şi, cel mai important, aveam o prietenă care m-a aşteptat cât am fost în armată şi ştiam că ea nu mă va aştepta încă doi ani. M-am tot rugat pentru a obţine confirmarea că motivele mele erau valabile şi că aveam dreptate.

Spre nemulţumirea mea, nu am putut primi un da sau nu, răspunsul uşor la care speram. În minte, mi-a venit gândul: „Ce vrea Domnul să faci?” A trebuit să recunosc faptul că El dorea ca eu să slujesc în misiune, iar acesta a devenit un moment hotărâtor în viaţa mea. Urma să fac ceea ce voiam eu să fac, ori urma să fac voia Domnului? Aceasta este o întrebare pe care ne-ar prinde bine să ne-o adresăm mai des.

Din fericire, am ales să slujesc în misiune şi am fost repartizat în Misiunea Nord, Mexic.

Consecinţe eterne

După treizeci şi cinci de ani, fiul meu m-a îndemnat să vizitez Mexicul cu el. Speram să-i găsim pe câţiva dintre oamenii cărora le-am predat. Am fost la o adunare de împărtăşanie

FOTOGRAFIE DE JUPITERIMAGES/STOCKBYTE/THINKSTOCK

într-un oraş mic în care mi-am început misiunea, însă nu am recunoscut nici măcar o persoană. După adunare, am vorbit cu unul dintre membri şi l-am întrebat dacă cunoştea pe cineva din lista mea cu oamenii cărora le predasem în urmă cu atât de mulţi ani. Am citit cu el lista mea fără succes, până am ajuns la ultimul nume: Leonor Lopez de Enriquez.

„O, da!", a spus el. „Această familie face parte din altă episcopie, dar participă la adunările Bisericii în această clădire. Urmează ora de împărtăşanie la care participă membrii ei."

Nu a trebuit să aşteptăm mult timp până când Leonor a intrat în clădire. Deşi trecuse de 70 de ani, am recunoscut-o imediat şi ea m-a recunoscut pe mine. Ne-am îmbrăţişat cu lacrimi în ochi.

„Ne-am rugat timp de 35 de ani să te întorci pentru ca noi să-ţi putem mulţumi că ai adus Evanghelia în familia noastră", a spus ea.

În timp ce alţi membri ai familiei intrau în clădire, ne-am îmbrăţişat şi am plâns. Curând am aflat că episcopul era unul dintre fiii Leonorei, una dintre membrele corului era o nepoată de-a ei, pianistul era unul dintre nepoţi şi câţiva dintre deţinătorii Preoţiei aaronice erau, de asemenea, nepoţii ei. Una dintre fiicele ei era căsătorită cu unul dintre consilierii preşedinţiei de ţăruş. O altă fiică era căsătorită cu episcopul unei episcopii din apropiere. Mulţi dintre copiii Leonorei au fost în misiune şi, de asemenea, nepoţii au slujit în misiuni.

Am aflat că Leonor era o misionară mult mai bună decât mine. Astăzi, copiii ei îşi amintesc cu recunoştinţă eforturile neobosite depuse de ea pentru a-i învăţa Evanghelia. Ea i-a învăţat că, de-a lungul timpului, deciziile mici duc la o viaţă abundentă, plină de dreptate şi fericită iar ei i-au învăţat pe alţii aceste lucruri. Până la urmă, peste 500 de oameni s-au alăturat Bisericii datorită acestei familii minunate.

Şi totul a început cu o simplă conversaţie la masa de prânz. Mă gândesc adesea că, dacă Dr. Pingree s-ar fi concentrat mai mult asupra carierei sale sau a altor preocupări lumeşti, poate că el nu m-ar fi întrebat niciodată de ce nu voiam să slujesc în misiune. Dar el se concentra asupra altora şi asupra progresului muncii Domnului. El a plantat o sămânţă care a crescut şi a dat roade şi continuă să se multiplice exponenţial (vezi Marcu 4:20). Misiunea mea m-a învăţat consecinţele eterne care au rezultat ca urmare a faptului că am căutat să îndeplinesc voia Domnului.

Ţineţi minte scopul vostru veşnic

Am privit adesea în urmă, la viaţa mea, şi m-am întrebat de ce a fost atât de dificil pentru mine să iau decizia de a merge în misiune. A fost greu deoarece m-am lăsat distras; am pierdut din vedere scopul meu etern – intenţia adevărată pentru care suntem aici.

Dorinţele şi voia mea nu erau aliniate cu voia Domnului, altfel decizia ar fi fost mai uşoară. Şi de ce nu erau ele aliniate? Mergeam la biserică şi luam din împărtăşanie în fiecare duminică, dar nu mă concentram pe semnificaţia ei. Mă rugam, dar de obicei o făceam din obişnuinţă. Citeam scripturile, dar doar sporadic, fără intenţie adevărată.

Vă îndemn să oferiţi un scop vieţii voastre şi să vă concentraţi asupra lui – chiar dacă nu aţi făcut-o în mod consecvent în trecut. Nu vă descurajaţi din pricina gândurilor despre ceea ce aţi făcut deja sau ceea ce nu aţi făcut. Lăsaţi-L pe Salvator să vă ofere un nou început. Aduceţi-vă aminte ce a spus Domnul: „Dar ori de câte ori ei s-au pocăit şi au căutat iertare cu *intenţii adevărate*, au fost iertaţi (Moroni 6:8, subliniere adăugată).

Începeţi acum. Duceţi o viaţă intenţionată, înţelegând de ce faceţi ceea ce faceţi şi încotro vă va îndrepta. Pe măsură ce faceţi aceste lucruri, veţi descoperi că răspunsul la cel mai important „de ce" din spatele a tot ceea ce faceţi este pentru că Îl iubiţi pe Domnul şi recunoaşteţi dragostea perfectă pe care o are pentru dumneavoastră. Fie ca voi să găsiţi bucurie mare în timp ce căutaţi perfecţiunea şi în timp ce înţelegeţi şi faceţi voia Lui. ■

Cuvântare din cadrul unei adunări de devoţiune pentru tinerii adulţi, intitulată „Să trăim având un scop – importanţa «intenţiei adevărate»", rostită în data de 11 ianuarie 2015 la Universitatea Brigham Young-Idaho. Pentru a vizualiza textul integral, accesaţi devotionals.lds.org.

NOTĂ

1. Socrates in Plato, *Apology* (2001), p. 55.

Credinţă, slujire şi o pâine

Nissanka (Nissh) Muthu Mudalige

M-am mutat din Sri Lanka în Armenia pentru a merge la şcoală în anul 2007, am cunoscut misionarii şi am fost botezat în următorul an. După botez, am dorit foarte mult să slujesc într-o misiune cu timp deplin. Nu am putut pentru că aveam peste 25 de ani; totuşi, preşedintele de misiune m-a chemat să slujesc într-o mini-misiune. Trebuia să lucrez cu ceilalţi misionari şi să predic Evanghelia. Mi-a plăcut enorm.

Un test al curajului

În aceeaşi perioadă, nu stăteam prea bine cu banii. Apoi, afacerea tatălui meu a dat faliment şi nu-mi mai putea trimite bani. Aveam bani doar pentru a mă hrăni câteva zile. Locuiam aproape de facultate, dar biroul misiunii era la 30 de minute distanţă cu autobuzul. Călătoria dus-întors mă costa 200 de drami (aproximativ 0,50 dolari americani).

Cu toate acestea, doream să-mi îndeplinesc slujirea misionară cu credinţă şi sârguinţă. Când un misionar m-a sunat să mă roage să vizitez câţiva membri împreună cu el şi mi-a spus să-l întâlnesc la clădirea centrală a Bisericii – 40 de minute cu autobuzul – am spus da, deşi banii îmi ajungeau doar pentru a-mi cumpăra o pâine. Am mers la clădirea centrală a Bisericii pe jos. Era o zi fierbinte de vară, deci a trebuit să mă odihnesc şi să beau apă pe drum. Mi-au trebuit mai mult de două ore să ajung. Pe drumul făcut pe jos înapoi spre casă, am cheltuit ultima monedă pe pâine.

Testul mai mare

Curând după ce am ajuns acasă, am primit un telefon de la acelaşi misionar. El a spus: „Nissh, îmi pare rău să te sun din nou, dar una dintre membrele Bisericii este bolnavă. Poţi veni să fii colegul meu în timp ce-i dau o binecuvântare?” Am vrut să-i spun că eram prea obosit după ce am mers pe jos în căldură atâtea ore, dar inima nu m-a lăsat. Credinţa mea mi-a dat tărie şi curaj, aşadar am spus că voi merge.

Chiar atunci a intrat colegul meu de apartament. L-am întrebat dacă putea să-mi împrumute suficienţi bani pentru a ajunge la biroul misiunii. El a spus că avea bani doar pentru mâncare până la sfârşitul lunii, deci nu-mi putea împrumuta.

În timp ce mergeam spre casă, nu mă simţeam obosit. Singurul lucru la care mă puteam gândi era zâmbetul bătrânei.

Dintr-o dată, ochii mi s-au fixat pe pâinea pe care tocmai o cumpărasem şi care stătea pe masă, proaspătă – singura mâncare pe care o aveam. Am luat-o în mână şi am spus: „Tocmai am cumpărat această pâine; poţi să o iei tu şi să îmi dai 100 de drami pe ea?”

ILUSTRAŢIE DE DOUG FAKKEL

A zâmbit şi a luat-o. Am luat banii şi am mers cu autobuzul la biroul misiunii.

Am mers în vizită la respectiva membră a Bisericii, o femeie în vârstă ţintuită la pat. De-abia îşi putea deschide ochii să se uite la noi, dar mi-a zâmbit. Mi-a vorbit mie, în mod special, depănând amintiri din viaţa ei. A fost atât de fericită să ne vadă în căminul ei. Misionarul şi cu mine i-am dat o binecuvântare. Ne-a zâmbit din nou şi am putut vedea lumina de pe faţa ei. Fiica ei a menţionat că, datorită vizitei noastre, a vazut-o pe mama ei zâmbind pentru prima oară în luni întregi.

Din nou, am mers înapoi pe jos încă două ore dar, de data aceasta, nu m-am simţit obosit. Singurul lucru la care mă puteam gândi era zâmbetul bătrânei şi discuţia pe care o avusesem. Am simţit că Tatăl Ceresc a dorit ca eu să o vizitez; poate, de acest lucru avea ea nevoie pentru a fi mai fericită în ultimele ei zile din viaţă. M-am simţit foarte recunoscător pentru ocazia de a fi fost în acea vizită. L-am rugat pe Tatăl Ceresc să o binecuvânteze pe acea femeie. L-am rugat, de asemenea, să mă binecuvânteze pe mine cu hrana cea de toate zilele în timpul perioadei mele grele din punct de vedere financiar.

Binecuvântări de sus

Dumnezeu nu m-a părăsit. Prietenul meu şi-a împărţit mâncarea cu mine luna aceea. Nu am mers niciodată la culcare flămând, chiar dacă nu am avut niciun ban în buzunar. Am mers pe jos până la biroul misiunii în fiecare zi – şi nu m-am simţit niciodată obosit. Sacrificiul m-a făcut fericit.

În timpul acelei luni, am fost invitat adesea la prânz şi la cină. Într-o zi, colegul meu de cameră şi cu mine nu aveam niciun ban şi am mâncat doar o pâinică la micul dejun. În acea seară ne era atât de foame! Am mers pe stradă în încercarea de a împrumuta bani de la un prieten când o maşină în care se aflau doi armenieni nativi s-a oprit lângă noi. Bărbaţii respectivi ne-au întrebat de unde eram. După ce le-am spus că eram din Sri Lanka, ne-au invitat la ei acasă pentru a servi cina împreună cu ei. Le-a plăcut să ne audă vorbind despre Sri Lanka şi am avut o cină minunată.

Îl iubesc pe Tatăl meu Ceresc şi toate binecuvântările pe care mi le dă în mod continuu. El este alături de mine pentru a mă ajuta şi simt grija pe care mi-o poartă cu dragoste zi de zi. ■

Autorul locuieşte în Armenia.

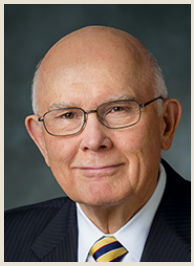

Vârstnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

ELIBERAREA DIN CAPCANA

PORNOGRAFIEI

Cu toţii trebuie să învăţăm cum să reacţionăm în mod adecvat în faţa mass-mediei cu conţinut sexual.

În urmă cu un deceniu, în cadrul conferinţei generale, am vorbit despre pornografie. Mi-am alăturat glasul celorlalţi conducători care au avertizat împotriva efectelor spirituale devastatoare ale pornografiei. Am ridicat un semnal de alarmă cu privire la faptul că mulţi bărbaţi şi băieţi erau răniţi de aşa zisele „materiale care promovează sau încurajează relaţiile sexuale improprii sau imorale”[1]. Vizionarea pornografiei de orice fel este un lucru rău – distruge sensibilitatea spirituală, slăbeşte abilitatea de a exercita puterea preoţiei şi dăunează relaţiilor preţioase.

Acum, după mai bine de zece ani, sunt recunoscător că mulţi oameni, auzind şi urmând avertizările profetice, au evitat pornografia şi au rămas curaţi şi neîntinaţi de petele pornografiei. De asemenea, sunt recunoscător că mulţi oameni au acceptat invitaţiile profeţilor de a renunţa la pornografie, au reparat inimi şi relaţii rănite şi au continuat pe cărarea uceniciei. Însă sunt mai îngrijorat ca niciodată din cauza faptului că există alţii printre noi care continuă să cadă pradă pornografiei, în special tinerii noştri şi chiar un număr tot mai mare de tinere.

Un motiv principal pentru problema tot mai mare a pornografiei este că, în lumea de astăzi, există cuvinte şi imagini cu conţinut sexual peste tot: se găsesc în filme, în emisiunile de la televizor, în mediile de socializare, SMS-uri, aplicaţiile de pe telefon, reclame, cărţi, muzică şi în conversaţiile de zi cu zi. Prin urmare, este inevitabil să nu fim expuşi toţi, cu regularitate, la mesaje cu caracter sexual.

IMAGINE DE DOMINIC/ISTOCK/THINKSTOCK

Când o persoană se întoarce la Domnul cu umilinţă, acest lucru o conduce spre acceptarea anumitor adevăruri care, atunci când sunt înţelese pe deplin, îi oferă tărie şi elimină ruşinea.

I. Niveluri de implicare

Pentru a ne ajuta să ţinem piept acestui rău din ce în ce mai mare, doresc să identific câteva niveluri diferite de implicare în pornografie şi să sugerez modalităţi de a reacţiona la fiecare dintre acestea.

Cu ocaziile şi în împrejurările trecute, sfaturile noastre cu privire la pornografie s-au axat, în principal, pe ajutarea persoanelor să evite prima expunere sau să-şi revină din dependenţă. În timp ce acele eforturi sunt încă importante, experienţele trecute şi împrejurările actuale au demonstrat nevoia de sfaturi pe niveluri ale vizionării pornografiei, între extremele evitării şi dependenţei. Este util să ne concentrăm pe patru niveluri diferite ale implicării în pornografie: (1) expunere accidentală, (2) vizionare ocazională, (3) vizionare intensivă şi (4) vizionare obsesivă (dependenţă).

1. **Expunere accidentală.** Eu cred că toţi oamenii au fost expuşi în mod accidental la pornografie. În acest caz, noi nu păcătuim dacă ne întoarcem privirea şi nu o urmărim. Este asemenea unei greşeli pe care mai bine o corectăm decât să trebuiască să ne pocăim pentru ea.[2]
2. **Vizionare ocazională.** Această utilizare a pornografiei poate fi ocazională sau chiar frecventă, dar este întotdeauna intenţionată, ceea ce este rău.

   Pornografia stârneşte şi intensifică sentimente sexuale puternice. Creatorul ne-a dat aceste sentimente pentru scopurile Sale înţelepte, însă El a dat, de asemenea, porunci care limitează exprimarea lor numai la un bărbat şi o femeie care sunt căsătoriţi. Pornografia devalorizează exprimarea sexuală potrivită şi încurajează exprimarea sentimentelor sexuale din afara graniţelor căsătoriei. Persoanele care vizionează materiale pornografice se joacă cu forţe atât de puternice, încât pot crea viaţă sau o pot distruge. Nu faceţi asta!

   Pericolul la care se expun, de fiecare dată când vizionează pornografie în mod intenţionat, indiferent cât de ocazional sau rar, este acela că vor fi îndemnate întotdeauna să vizioneze mai multe materiale pornografice, ceea ce, inevitabil, va face ca preocuparea lor în ceea ce priveşte sentimentele şi comportamentul sexual să crească. Oamenii de ştiinţă au descoperit că imaginile cu caracter pornografic produc, la nivelul creierului, nişte substanţe chimice care hrănesc sentimente sexuale şi care, mai apoi, instigă la oferirea unei atenţii sporite comportamentului sexual.[3] Comportamentul sexual imoral de orice natură sau intensitate produce sentimente de ruşine care, cu timpul, pot rămâne adânc înrădăcinate în sufletul unei persoane.
3. **Vizionare intensivă**. Vizionarea repetată şi cu intenţie a pornografiei se poate transforma într-un obicei, „un tipar comportamental urmat cu regularitate până când devine aproape involuntar”[4]. În cazul vizionării uzuale, persoanele simt nevoia de mai multă stimulare pentru a obţine aceeaşi reacţie de satisfacţie.
4. **Vizionare obsesivă (dependenţă).** Comportamentul unei persoane este dependent când îi creează o „dependenţă” (termen medical folosit în legătură cu utilizarea de droguri, alcool, jocuri de noroc etc.), ajungând să fie să fie o „dorinţă nestăpânită” care „devine mai importantă decât aproape orice altceva din viaţă”[5].

> Prin harul lui Isus Hristos, toţi oamenii pot fi iertaţi şi pot primi tăria de a se schimba.

II. Importanţa înţelegerii acestor niveluri

Odată ce recunoaştem aceste niveluri diferite, ne dăm seama că nu toate persoanele care vizionează pornografie în mod voit sunt dependente de ea. De fapt, majoritatea tinerilor şi tinerelor care se confruntă cu pornografia nu sunt dependenţi. Aceasta este o deosebire foarte importantă pe care trebuie să o facă – nu doar părinţii, partenerii de viaţă sau conducătorii care doresc să ajute, ci şi cei care se confruntă cu această problemă. Iată de ce!

În primul rând, cu cât nivelul de implicare al unei persoane este mai mare – de la expunerea accidentală, la vizionarea intenţionată ocazională sau repetată, la vizionarea intensivă şi până la vizionarea obsesivă (dependenţa) – cu atât este mai greu să se elibereze. Dacă acel comportament

este incorect clasificat ca dependenţă, persoana respectivă poate crede că şi-a pierdut libertatea de a alege şi capacitatea de a depăşi problema. Acest lucru poate îngreuna soluţionarea problemei şi pocăinţa. Pe de altă parte, faptul de a înţelege mai bine profunzimea unei probleme – că s-ar putea să nu fie atât de adânc înrădăcinată sau extremă precum pare – poate oferi speranţă şi o capacitate mărită de a exercita libertatea de a alege pentru a nu mai continua şi a se pocăi.

În al doilea rând, la fel cum se întâmplă cu orice comportament păcătos, vizionarea voită a pornografiei îndepărtează Duhul Sfânt. Unii oameni care au trecut prin aceasta vor simţi îndemnul de a se pocăi. Totuşi, alţii se pot simţi ruşinaţi şi pot căuta să-şi ascundă vina amăgindu-se. Pot, de asemenea, să înceapă să simtă ruşine, fapt ce poate duce la ură faţă de propria persoană. În cazul în care acest lucru se întâmplă, persoanele care vizionează pornografie pot începe să creadă una dintre cele mai mari minciuni ale lui Satana: că ceea ce au făcut sau ceea ce continuă să facă le cataloghează ca fiind rele, nedemne de harul Salvatorului şi incapabile să se pocăiască. Acest lucru, pur şi simplu, nu este adevărat. Nu suntem niciodată prea departe pentru a avea acces la Salvator şi la ispăşirea Sa.

În ultimul rând, este important să nu catalogăm chiar şi vizionarea intensivă sau uzuală a pornografiei ca fiind o dependenţă, deoarece aceasta nu descrie cu exactitate împrejurările sau natura completă a pocăinţei şi recuperării cerute. O mai bună înţelegere a treptei pe care se află o persoană pe scara implicării va aduce cu sine o mai bună înţelegere a acţiunii necesare pentru recuperarea acesteia.

III. Evadarea din pornografie

Acum, să ne gândim la modul în care persoanele pot scăpa şi se pot elibera din capcana pornografiei. Aceste lucruri vor veni nu doar în sprijinul persoanelor care se luptă pentru a depăşi problema pornografiei ci, de asemenea, părinţilor şi conducătorilor care le ajută. Persoanele vor avea mai mult succes atât în evitarea pornografiei, cât şi în eliberarea din capcana pe care o reprezintă, pe măsură ce discută despre aceste subiecte cu părinţii şi conducătorii lor.[6]

Indiferent de nivelul de implicare în vizionarea intenţionată a pornografiei, drumul spre recuperare, puritate şi pocăinţă urmează şi necesită aceleaşi principii de bază: umilinţa, ucenicia, angajamentul de a întocmi un plan personal de schimbare, răspunderea şi sprijinul şi îndurarea cu credinţă.

A. Umilinţa

Pentru a învinge cu adevărat pornografia şi comportamentele asociate ei, persoanele care vizionează pornografie

IMAGINE DE MAJIVECKA/ISTOCK/THINKSTOCK

Cei care acţionează în conformitate cu aceste adevăruri trebuie să îşi ia, din nou, angajamentul de a trăi ca ucenici ai Domnului Isus Hristos şi de a face acele lucruri care îi va purifica şi întări pentru a face faţă ispitelor care vor veni.

trebuie să fie umile (vezi Eter 12:27). Întoarcerea cu umilinţă la Domnul duce la acceptarea anumitor adevăruri care, atunci când sunt pe deplin înţelese, oferă tărie şi elimină ruşinea. Unele dintre aceste adevăruri sunt următoarele:

- fiecare dintre noi este un copil preaiubit al unui Tată Ceresc iubitor;
- Salvatorul nostru, Isus Hristos, ne iubeşte şi ne cunoaşte personal pe fiecare dintre noi;
- ispăşirea Salvatorului nostru se aplică tuturor copiilor lui Dumnezeu;
- prin harul lui Isus Hristos, toţi oamenii pot fi iertaţi şi pot primi puterea de a se schimba;
- fiecare dintre noi are darul nepreţuit al libertăţii de a alege, care ne permite să facem apel la puterea şi sprijinul ispăşirii;
- persoanele care se confruntă cu pornografia pot avea speranţă în faptul că şi alţii au câştigat această bătălie;
- pornografia este un lucru rău, dar aceasta nu înseamnă că persoana prinsă în capcana ei este rea;
- oricine se poate elibera din capcana pornografiei şi se poate recupera pe deplin, însă acest lucru este posibil numai dacă face apel la puterea ispăşirii;
- adevărata pocăinţă de pornografie necesită mai mult decât oprirea propriu-zisă a vizionării ei. O astfel de pocăinţă necesită o schimbare a inimii prin ispăşirea lui Hristos.

Acceptarea acestor adevăruri pregăteşte persoana să acţioneze, fapt care deschide uşa spre primirea ajutorului Domnului pentru a face schimbările necesare pocăinţei şi recuperării.

B. Ucenicie

Acţionarea în acord cu aceste adevăruri necesită, de asemenea, ca persoanele care vizionează pornografie să îşi ia din nou angajamentul de a trăi precum un ucenic al Domnului Isus Hristos şi de a face acele lucruri care le purifică şi le întăresc pentru a se împotrivi ispitelor care vor veni. Aceasta înseamnă că îşi vor lua angajamentul de a participa la activităţi religioase: rugăciune profundă zilnică şi studiu din scripturi, prezenţă la adunările bisericii, slujire, post şi (când episcopul oferă aprobare) luarea din împărtăşanie şi preaslăvirea în templu.

C. Angajamentul de a întocmi un plan personal

Ucenicii umili ai lui Isus Hristos vor dobândi sensibilitatea de a recunoaşte sentimentele adânci, situaţiile sociale şi împrejurările care atrag cu ele ispita de a viziona pornografie. Analizând aceşti factori, ei îşi vor întocmi un plan personal de evadare care să-i ajute la:

- recunoaşterea factorilor declanşatori şi a poftelor exact atunci când apar;
- stabilirea de acţiuni specifice care să-i ajute să se îndepărteze de ispită;
- redirecţionarea gândurilor şi a energiei către Domnul;
- planificarea acţiunilor specifice pe care să le facă zilnic pentru a le întări dedicarea personală de a trăi în neprihănire.

Când întocmesc un plan personal, persoanele implicate în pornografie trebuie să folosească resursele excelente oferite de Biserică. De exemplu, site-ul Bisericii OvercomingPornography.org conţine materiale atât pentru persoanele care vizionează pornografie, cât şi pentru membrii familiei lor sau conducătorii preoţiei care le sprijină. Pe lângă acesta, există Programul Bisericii de Recuperare din Dependenţă, disponibil tuturor membrilor care se confruntă cu orice fel de comportament care creează dependenţă şi va fi de folos, de asemenea, membrilor familiei lor.

D. Răspundere şi sprijin

Cei care Îl urmează pe Isus Hristos cu umilinţă şi care realizează că au nevoie de Salvator, vor căuta, de

ILUSTRAȚIE FOTO DE INGRAM PUBLISHING/ISTOCK/THINKSTOCK

asemenea, ajutorul episcopului lor, care a fost chemat de Domnul să fie conducătorul lor şi care deţine cheile necesare pentru a-i ajuta să se pocăiască. Cu acordul persoanelor implicate în pornografie şi dacă episcopul se simte inspirat să facă acest lucru, el poate să cheme, de asemenea, o altă persoană care să lucreze cu aceste persoane şi să le ajute. Oricare ar fi împrejurările, următorul sfat dat de preşedintele Gordon B. Hinckley (1910–2008) este foarte potrivit:

„Vă rog să imploraţi pe Domnul din adâncul sufletului dumneavoastră ca El să înlăture din voi slăbiciunea care vă înrobeşte. Şi fie ca să aveţi curajul de a căuta îndrumarea plină de dragoste a episcopului dumneavoastră şi, dacă este necesar, sfatul unor specialişti atenţi”.[7]

Ţinând cont de gravitatea problemei, persoanele care vizionează pornografie pot solicita sprijinul unei persoane de încredere, cu experienţă, sau unui consilier profesional la care să poată apela la orice oră pentru a fi întărite în momente de slăbiciune şi care le poate trage la răspundere când nu-şi duc planul la îndeplinire.

Fiecare dintre noi are darul neprețuit al libertății de a alege, ceea ce ne permite să beneficiem de puterea și tăria ispășirii.

E. Îndurarea cu credinţă

Persoanele care s-au pocăit şi au fost binecuvântate să depăşească dorinţa de a viziona pornografia trebuie să fie în continuare vigilente, deoarece duşmanul va căuta să le exploateze slăbiciunile omeneşti. Expunerea accidentală mai poate avea loc în pofida tuturor eforturilor de a evita acest lucru. De-a lungul vieţii lor, persoanele care au vizionat pornografie trebuie să înveţe să-şi controleze sentimentele sexuale pe care Dumnezeu li le-a dat şi să depună eforturi să rămână curate.

IV. Compasiune pentru toţi

Şi acum, doresc să vorbesc puţin despre modul în care îi tratăm pe cei care au fost prinşi în capcana pornografiei. Cu toţii avem nevoie de ispăşirea lui Isus Hristos. Persoanele care se confruntă cu pornografia au nevoie de compasiunea şi dragostea noastră pe măsură ce urmează principiile şi paşii necesari recuperării. Vă rog, nu le condamnaţi! Nu sunt persoane rele, lipsite de speranţă. Sunt fiice şi fii ai Tatălui nostru Ceresc. Printr-o pocăinţă potrivită şi completă, ele pot deveni curate, pure şi demne de fiecare binecuvântare promisă de Dumnezeu prin legământ şi în templu.

Când vine vremea căsătoriei, îi încurajez pe tineri şi pe tinere să fie atenţi(e) să aleagă un(o) partener(ă) curat(ă) şi pur(ă) înaintea Domnului, demn(ă) de a intra în templu, care să le fie pereche pentru eternitate. Persoanele care se pocăiesc în totalitate de pornografie sunt demne de aceste binecuvântări.

V. Concluzie

De-a lungul vieţii noastre, cu toţii ne vom lovi de materiale cu conţinut sexual. Prin îndrumarea Salvatorului nostru iubitor, care include asigurarea oferită prin legămintele împărtăşaniei ca noi să putem avea totdeauna Spiritul Său cu noi (vezi D&L 20:77), avem capacitatea de a reacţiona mereu aşa cum trebuie. Depun mărturie că acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le facem pentru a ne bucura de binecuvântările Aceluia pe care Îl preaslăvim. Pe măsură ce facem aceste lucruri, vom primi mai din plin pacea Salvatorului şi vom rămâne pe cărarea care duce la destinul nostru etern, exaltarea. ■

NOTE

1. Vezi Dallin H. Oaks, „Pornografia”, *Liahona*, mai 2005, p. 87–90.
2. Vezi Dallin H. Oaks, „Sins and Mistakes”, *Ensign*, oct. 1996, p. 62–67.
3. Vezi Donald L. Hilton Jr., Doctor în Medicină, „Pornography Addiction – a Supranormal Stimulus Considered in the Context of Neuroplasticity (Dependenţa de pornografie – un stimul supranatural studiat în contextul neuroplasticităţii)”, *Socioaffective Neuroscience and Psychology (Neurologie şi psihologie socioafectivă)*, vol. 3 (2013), socioaffectiveneuroscipsychol.net/index.php/snp/article/view/20767; vezi, de asemenea, „Porn Changes the Brain (Pornografia modifică creierul)”, fightthenewdrug.org.
4. *Webster’s Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (1989), „habit (obicei)”.
5. *American College of Physicians Complete Home Medical Guide* (1999), p. 564.
6. În plus, tinerii trebuie să poarte conversaţii directe despre reproducerea umană cu părinţii lor. Tinerii care află despre sexualitatea umană de la prieteni, nu de la părinţi, sunt mai înclinaţi să caute informaţii despre acest subiect în pornografie.
7. Gordon B. Hinckley, „Un rău imens printre noi”, *Liahona*, nov. 2004, p. 62.

În LOCUL POTRIVIT la MOMENTUL POTRIVIT

LECŢII DE DUMINICA

Subiectul acestei luni:
Să devenim mai asemănători lui Hristos

V-a spus cineva vreodată că aţi zis sau aţi făcut ceva care a reprezentat exact ceea ce avea nevoie? Uneori, acest lucru se întâmplă deoarece Tatăl Ceresc v-a trimis exact la momentul potrivit pentru a ajuta. Aţi fost în armonie cu Spiritul, deci aţi putut recunoaşte acel îndemn din partea Tatălui Ceresc. Rămâneţi demni şi fiţi dispuşi să ajutaţi – nu se ştie niciodată când El va avea nevoie ca dumneavoastră să fiţi îngerul cuiva.

Iată două povestiri despre oameni care au făcut acest lucru:

AMENDA PENTRU PARCARE

Fátima Rocha Gutiérrez

Am mers la film cu câţiva prieteni de la Biserică. Când am intrat în mall, am primit un bilet pentru parcare. După film, ne-am dat seama că pierdusem biletul pentru parcare. La început, am crezut că puteam doar să plătim biletul, dar niciunul dintre noi nu avea 180 de pesos să plătească amenda.

Dacă nu plăteam parcarea, trebuia să lăsăm maşina la mall să fie remorcată şi acest lucru ne-ar fi costat şi mai mult. Prietenii mei erau disperaţi, în special cel care a condus, deoarece era maşina tatălui său. M-am îndepărtat şi am spus o rugăciune. L-am rugat pe Tatăl Ceresc cu toată credinţa şi umilinţa să ne ajute să găsim o cale pentru a ne rezolva problema şi a ne întoarce în siguranţă acasă. Nu am să uit niciodată ce s-a întâmplat la câteva secunde după ce mi-am terminat rugăciunea.

În timp ce mergeam înapoi spre maşină, m-a strigat cineva din spatele meu pe nume. Era Francisco, un prieten de la liceu. M-a întrebat ce făceam şi i-am povestit ce se întâmplase. Fără ezitare, şi-a scos portmoneul şi mi-a dat destui bani pentru a plăti biletul pierdut. Acest act de bunătate a fost un răspuns imediat la implorările mele către Tatăl Ceresc.

Probabil Francisco nu va şti niciodată ce mult m-a ajutat, dar ştiu că eu voi fi profund recunoscătoare pentru tot restul vieţii mele.

Uneori, modurile prin care Tatăl Ceresc răspunde la rugăciunile noastre sunt surprinzătoare, dar nu există coincidenţe. Tatăl nostru Ceresc şi Isus Hristos ne cunosc perfect şi ne oferă îndrumare în viaţa noastră.

Ştiu că, atunci când trăim în neprihănire, ne bucurăm de

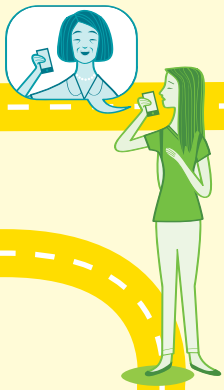

nenumărate binecuvântări pe care numai Tatăl Ceresc ni le poate oferi, inclusiv promisiunea Lui conform căreia, „dacă [facem] aceste lucruri, atunci [vom fi înălţaţi] în ultima zi” (Alma 37:37). ■

Autoarea articolului locuieşte în Baja California, Mexic.

UN APEL TELEFONIC OPORTUN

Chen Ching Chuan

În copilărie, nu am crezut că Dumnezeu există. Viaţa mi-a fost plină de nelinişte şi în zilele cele mai întunecate am vrut să-mi pun capăt zilelor. Chiar atunci misionarii au bătut la uşa mea. Evanghelia a fost exact ceea ce aveam nevoie; am fost atrasă ca un magnet.

După ce m-am alăturat Bisericii, problemele mele nu s-au terminat, dar am ştiut cum să rezist influenţei duşmanului. Pentru prima oară, am aflat ce însemna să fii fericit.

Totuşi, depresia nu m-a părăsit cu una cu două. La un moment dat, am vrut să renunţ din nou. Chiar în acel moment, sora Ting, soţia episcopului, m-a sunat. Mi-a spus că a simţit că trebuia să mă sune. M-a întrebat ce mai fac. Mi-am descărcat sufletul în faţa ei. Pentru mine, ea a fost un înger trimis de Dumnezeu.

Acel moment mi-a dat tărie. Credinţa mea a fost întărită. Am simţit că puteam învinge moartea. M-am simţit eliberată, cum se spune în Alma 36:2–3:

„Ei au fost în sclavie; şi nimeni n-a putut să-i elibereze pe ei în afară de [Dumnezeu] …

oricine îşi va pune nădejdea în Dumnezeu va fi sprijinit în încercările şi în necazurile sale şi în suferinţele sale; şi va fi înălţat în ultima zi”.

Încă mai am parte de încercări, dar nu voi mai putea fi învinsă aşa uşor. Dumnezeu m-a sprijinit în toate încercările şi grijile mele. El m-a salvat de la închisoarea spirituală şi sclavie, chiar de la moarte. El este Salvatorul meu. ■

Autoarea articolului locuieşte în Taichung, Taiwan.

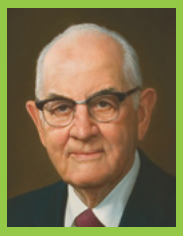

DUMNEZEU VEGHEAZĂ ASUPRA NOASTRĂ

„Dumnezeu ne observă şi veghează asupra noastră. Dar, de obicei, ne îndeplineşte nevoile prin intermediul unei alte persoane. De aceea, este vital ca noi să slujim unul altuia în împărăţie.”

Preşedintele Spencer W. Kimball (1895–1985), *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 82.

ILUSTRAŢIE DE BRYAN BEACH

CARTEA VIEȚII VOASTRE

Ce *veţi pune în ea?*

Fiecare zi aduce cu sine o pagină nouă pe care să scrieţi. Trăiţi în aşa fel încât, pe fiecare pagină să scrieţi: „Mă bucur că am...”, nu „Aş vrea să fi...”

(Vezi L. Tom Perry, „How to Fill Your Book of Life”, *Liahona*, febr. 2014, p. 61.)

ILUSTRAȚIE FOTO DE C. ANDERSEN, TRAVIS DEMING ȘI CHERYL E. JOHNSON; STOCKPHOTOGRAPHS © HEMERA/THINKSTOCK, PHOTODISK/THINKSTOCK ȘI ISTOCK/THINKSTOCK

Genesa 1:26–27

Ce înseamnă să fii creat după chipul lui Dumnezeu?

CHIPUL LUI DUMNEZEU

„Recunoaşterea unei puteri mai mari decât cea proprie nu devalorizează în niciun caz, ci înalţă. Dacă ne-am da seama că am fost creaţi după chipul lui Dumnezeu, nu am considera că El este greu de abordat… Această cunoaştere dobândită prin credinţă ne va da calm sufletesc şi pace interioară."

preşedintele Thomas S. Monson, „The Lighthouse of the Lord," *Ensign*, nov. 1990, p. 95–96.

SĂ FACEM

Această construcţie la plural ne face să ne gândim că Dumnezeu vorbeşte cu altcineva – şi aşa şi este. Joseph Smith a predat: „La început, conducătorul Dumnezeilor a organizat un consiliu al Dumnezeilor; şi Ei S-au adunat şi au pregătit un plan pentru crearea lumii şi popularea ei" (*History of the church*, 6:308). Din acest consiliu a făcut parte Domnul Isus Hristos şi alţii (vezi Moise 2:26–27; Avraam 4:26–27).

DUPĂ ASEMĂNAREA NOASTRĂ

„Dumnezeu Însuşi a fost odată aşa cum suntem noi acum şi este un om care a fost exaltat şi stă întronat în ceruri! Acesta este marele secret. Dacă vălul ar fi ridicat astăzi şi… ar fi să-L vedeţi astăzi, L-aţi vedea sub înfăţişarea unui om – ca voi înşivă în întreaga persoană la chip şi având chiar forma unui om."

***Învăţături ale Preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 40–41.**

26. Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ."

27. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut.

„Omul este copilul lui Dumnezeu, creat după un chip divin şi înzestrat cu atribute divine, la fel cum bebeluşul care se naşte dintr-un tată şi o mamă pământeni este capabil, la timpul potrivit, să devină bărbat, astfel, copilul nedezvoltat al părinţilor din lumea celestială este capabil, prin experienţă dobândită de-a lungul a miliarde de ani, să evolueze şi să devină Dumnezeu."

Prima Preşedinţie, „The Origin of Man", *Improvement Era*, nov. 1909, p. 81; *Ensign*, febr. 2002, p. 30.

STĂPÂNIRE

„Pământul şi toate lucrurile de pe el trebuie folosite cu responsabilitate pentru a susţine familia umană. Totuşi, întreaga omenire este administratoare – nu proprietară – a acestui pământ şi a bogăţiilor sale şi va fi trasă la răspundere de către Dumnezeu pentru ceea ce face cu creaţia Lui."

„Environmental Stewardship and Conservation", mormonnewsroom.org; vezi, de asemenea, Doctrină şi legăminte 104:13–15.

PARTE BĂRBĂTEASCĂ ŞI PARTE FEMEIASCĂ

„Toţi bărbaţii şi toate femeile sunt creaţi după asemănarea Tatălui şi Mamei Universului şi sunt literalmente fiii şi fiicele Dumnezeirii.

Prima Preşedinţie, „The Origin of Man", *Improvement Era*, nov. 1909, p. 78; *Ensign*, febr. 2002, p. 29.

„Faptul că o persoană este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală pentru scopul şi identitatea individului în existenţa lui premuritoare, muritoare şi eternă."

„Familia – o declaraţie oficială către lume", *Liahona*, nov. 2010, p. 129.

Nota redacţiei: Această pagină nu este menită să fie o explicaţie cuprinzătoare a scripturilor de bază selectate pentru seminar, ci numai un punct de plecare pentru studiul personal.

ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

Am fost învăţat dintotdeauna că nu există Dumnezeu, dar am hotărât să aflu pentru mine însumi.

Peng Hua

Crescând într-o ţară asiatică în care religia nu este foarte importantă şi care pune preţ pe concurenţă, am avut mereu o dorinţă mare de a deveni o persoană de succes, însă nu am avut niciun principiu sau adevăr etern care să mă îndrume. În ţara mea, „de succes" însemna să fii bogat şi influent.

Părinţii mei m-au învăţat întotdeauna că nu există Dumnezeu. Pentru ei, religia sau Dumnezeu erau nişte absurdităţi numai pentru oameni slabi. Multă vreme m-am considerat ateu. Părinţii m-au învăţat că nu trebuie să am încredere în nimeni decât în mine însumi. Aşadar, încă de la o vârstă fragedă, mi-am folosit ambiţiile mari drept motivaţii pentru a studia şi a munci din greu.

Părinţii mei aveau aşteptări mari în ceea ce mă privea. Ei doreau să am mereu note mari. Mă întrista să văd dezamăgirea pe feţele lor sau să-i aud certându-se între ei când luam o notă mică. Pe lângă temele obişnuite, trebuia să fac exerciţii suplimentare la sfârşit de săptămână pentru a-mi păstra mediile de 10.

Chiar şi după ce mi-am îndeplinit ţelurile pe care le stabilisem, am simţit că mai era ceva ce trebuia să fac în viaţa mea. Adânc în inima mea, ştiam că sigur trebuia să mai fie ceva.

Într-o zi, am hotărât să aflu singur dacă Dumenezu exista cu adevărat. Dacă într-adevăr exista, voiam să ştiu ce dorea El de la mine sau dacă religia era doar o aberaţie creată de imaginaţia fiinţelor umane. Nu îmi era teamă de niciunul dintre aceste două răspunsuri. Tot ce doream era să aflu adevărul.

În vremea aceea, mă împrietenisem cu unul dintre colegii mei din echipa de baschet, Taylor. Într-o dimineaţă, l-am rugat să mă ducă cu maşina la şcoală. El a spus da, însă trebuia să mă trezesc cu o oră înainte şi să merg la seminar împreună cu el. Am acceptat cu reticenţă, neştiind despre ce era vorba. Mi-a plăcut la seminar, mai mult datorită sentimentelor pe care le-am simţit decât datorită lucrurilor pe care le-am învăţat.

La scurt timp după aceea, Taylor m-a invitat să merg la Biserică cu el. La prima vedere, mi s-a părut plictisitor şi straniu la Biserică dar, în cele din urmă, am fost impresionat de sentimentul de căldură şi pace pe care îl aveam în timpul adunării de împărtăşanie.

Cu toate acestea, nu eram încă convins că sentimentul cel bun avea legătură cu Dumnezeu. De unde să ştiu că nu venea din mine? De unde să ştiu că nu eram eu cel care mă făceam să mă simt aşa?

După multe frământări, am apelat la mama lui Taylor pentru a primi răspunsuri. Mi-a spus că puteam primi răspunsurile pe care le căutam citind scripturile şi rugându-mă în legătură cu acestea. M-am rugat fără să primesc vreun răspuns şi mi-am dat silinţa să mă supun regulilor şi poruncilor despre care învăţam. De multe ori, deveneam frustrat. Mă aşteptam la o apariţie extraordinară şi teatrală a lui Dumnezeu sau un fel de eveniment miraculos care să demonstreze că Dumnezeu era real. De fapt, îmi doream o mărturie de neclintit imediat. Adevărul este că, pe măsură ce continuam să mă rog, simţeam cum viaţa mea căpăta tot mai multă claritate. Pe măsură ce respectam mai mult poruncile, deveneam mai fericit. Cu cât citeam mai mult scripturile, cu atât primeam mai multe revelaţii. Treptat, mărturia mea s-a ridicat, precum soarele dimineaţa.

Am avut nevoie de doi ani pentru a mă hotărî să fiu botezat pentru a deveni membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Cu toate că şi înainte am trăit

ILUSTRAŢIE DE DAN BURR

PUTEM ALEGE SĂ CREDEM

„Crezul, credinţa şi mărturia nu sunt principii pasive. Nu le dobândim fără a face nimic. Credinţa este ceva ce alegem – sperăm să o avem, muncim şi facem sacrificii pentru ea. Noi nu vom ajunge să credem în Salvator şi Evanghelia Sa în mod accidental, tot aşa cum nu ne vom ruga sau plăti zeciuiala în mod accidental. Noi alegem într-un mod activ să credem, tot aşa cum alegem să ţinem alte porunci."

Vârstnicul L. Whitney Clayton, din preşedinţia Celor Şaptezeci, „Alegeţi să credeţi", *Liahona*, mai 2015, p. 38.

potrivit unor standarde şi principii morale înalte, acum pot spune că am găsit adevărul etern şi suprem: că Dumnezeu trăieşte. Isus este Hristosul, Salvatorul şi Mântuitorul nostru. Cerurile sunt deschise. Avem un profet al lui Dumnezeu pe pământ astăzi. Ispăşirea lui Isus Hristos este reală. Dumnezeu îi iartă cu adevărat pe toţi păcătoşii care se pocăiesc. Probabil că nu sunt atât de inteligent sau înzestrat precum alţi oameni, dar cunoaşterea pe care o am este nepreţuită. ■

Autorul articolului locuieşte în California, S.U.A.

TINERE FETE ŞI TINERI BĂIEŢI *extraordinari* DIN SCRIPTURI

Puteţi învăţa de la ei şi puteţi urma exemplul multor tineri neprihăniţi ale căror poveşti sunt consemnate în scripturi.

Gisela Guthier

Domnul îi iubeşte pe tinerii din Biserică. El are multă încredere în voi. În fiecare epocă, Domnul a inspirat tinere şi tineri curajoşi pentru a conduce şi a binecuvânta poporul Său. El are nevoie de creativitatea, curajul şi originalitatea lor. Aşa a fost dintotdeauna şi aşa va fi mereu.

Ca un fir de aur, scripturile sunt presărate cu exemple de tineri eroi. Deşi au trăit cu mult timp în urmă, le puteţi urma exemplul şi puteţi desprinde învăţăminte utile pentru voi din experienţele lor de viaţă. Au avut probleme de familie; au trăit printre oameni răi; au avut de înfruntat „Goliaţi", însă curajul, supunerea şi credinţa lor în Isus Hristos i-au ajutat să treacă peste încercările lor – la fel cum vă vor ajuta şi pe voi.

Avraam

Determinarea, curajul şi dorinţa lui Avraam de a-şi ridica glasul împotriva ticăloşiei au fost extraordinare – cu atât mai mult cu cât tatăl lui se închina la idoli. Când era tânăr, a apărat dreptatea atât de mult, încât aproape a fost sacrificat. (Vezi Avraam 1:2–7.)

Iosif din Egipt

Iosif a avut 17 ani când fraţii lui mai mari l-au vândut ca sclav, totuşi, cu ajutorul binecuvântărilor Domnului, Iosif a putut să transforme această situaţie dificilă într-una bună. Nu a fost învins deoarece nu a renunţat niciodată. A avut mereu încredere în Domnul. Măreţia sufletului lui Iosif a reieşit din felul nobil în care a iertat nedreptăţile care i-au fost pricinuite. (Vezi Genesa 37; 45.)

David

În adolescenţă, David era păstor şi s-a luptat cu un urs şi un leu pentru a proteja turma tatălui său. Încrederea în sine nu provenea din calităţile sale de păstor; provenea din credinţa sa în Tatăl Ceresc, după cum se vede din lupta împotriva lui Goliat. (Vezi 1 Samuel 17:32–54.)

Estera

Estera a avut determinarea de a-şi pune propria viaţă în pericol pentru a-şi salva poporul. Trăsăturile ei spirituale, nu frumuseţea, au făcut ca ea să fie o persoană deosebită. (Vezi Estera 4–5.)

Daniel

S-a supus legii sănătăţii pe care Domnul a dat-o în ciuda faptului că alţii nu au făcut-o. S-a rugat

ILUSTRAŢIE DE ANDREW BOSLEY

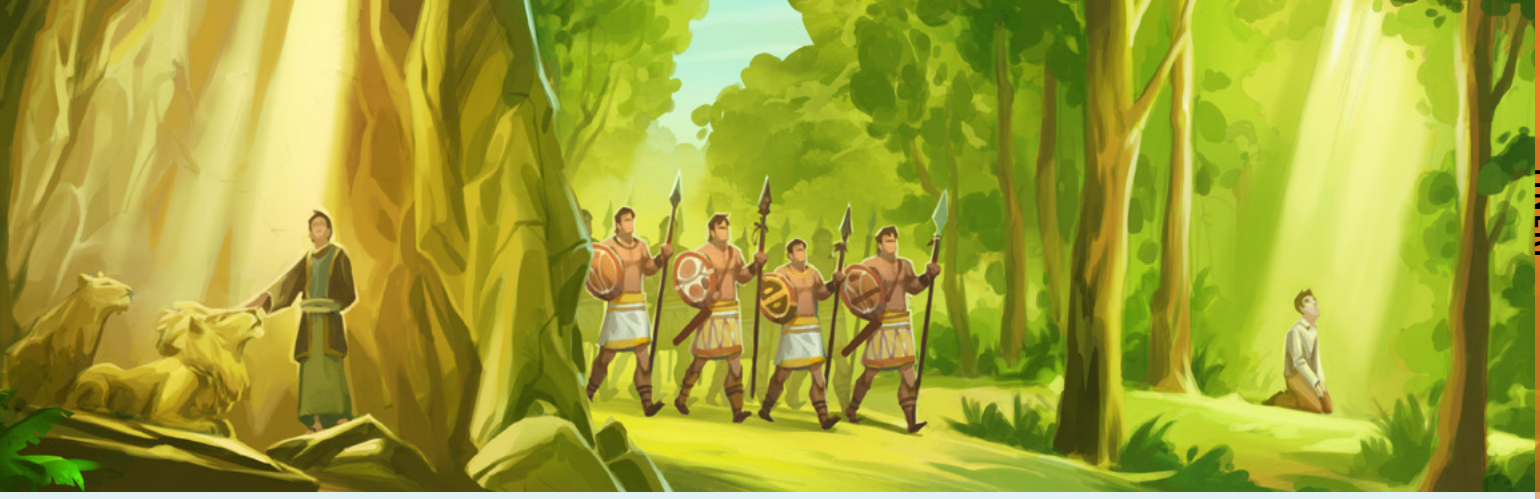

Tatălui Ceresc, deşi acest lucru era interzis prin porunca regelui. Datorită neprihănirii şi minţii sale deschise la inspiraţia Spiritului, Daniel a fost binecuvântat de Domnul cu darul interpretării viselor şi viziunilor. El a primit putere şi înţelepciune de la Tatăl Ceresc într-atât încât, în vremuri periculoase, puterile cerului erau la dispoziţia sa. (Vezi Daniel 1; 6.)

Nefi

Nefi a fost un exemplu incredibil când a spus: „Mă voi duce şi voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit” (1 Nefi 3:7). A avut curajul să facă ceea ce i s-a cerut. A locuit el într-o casă confortabilă? Nu, el a locuit în sălbăticie mulţi ani. Mergea totul bine în viaţa lui? Nu, fraţii săi erau adesea furioşi pe el şi, din când în când, au încercat să-l ucidă. Cu toate acestea, el s-a supus poruncilor Domnului.

Cei două mii de tineri amoniţi

Aceşti tineri au fost crescuţi de părinţi credincioşi şi credinţa lor în cuvintele mamelor lor i-a binecuvântat. Ei au învăţat să asculte şi să se supună cu exactitate, iar în luptele pe care le-au purtat ei nu s-au îndoit că Tatăl lor din Cer avea să-i protejeze. (Vezi Alma 56:45–48.)

Mormon

Când a avut 15 ani, Domnul l-a vizitat pentru că era umil, curat şi pur, în pofida necurăţiei oamenilor din jurul lui. Tot la vârsta de 15 ani, Mormon a fost făcut conducător al armatei. Mai târziu, i s-au încredinţat scripturile. (Vezi Mormon 1–2.)

Joseph Smith

La vârsta de 14 ani, el a cercetat scripturile şi s-a rugat pentru a şti cărei biserici să i se alăture. Domnul l-a chemat să restaureze Evanghelia şi Biserica lui Isus Hristos. Joseph şi-a dedicat întreaga viaţă îndeplinirii acestei responsabilităţi, în pofida multelor obstacole şi greutăţi. La 17 ani, a fost vizitat de îngerul Moroni, care i-a arătat plăcile de aur. Chiar de la o vârstă fragedă, Joseph Smith a fost un învăţător bun şi un exemplu pentru cei din jurul său. Vezi Joseph Smith – Istorie 1).

Zilele voastre

Mai există astăzi tinere fete şi tineri băieţi extraordinari? Da! Îngerul Moroni i-a spus lui Joseph Smith că profeţia lui Ioel era pe cale să se îndeplinească:

„[Eu, Domnul] voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voştri vor visa visuri, şi tinerii voştri vor avea vedenii.

Chiar şi peste robi şi peste roabe, voi turna Duhul Meu, în zilele acelea” (Ioel 2:28–29; vezi Joseph Smith – Istorie 1:41). ■

Autoarea, care a fost învăţătoare la seminar, a locuit în Germania şi a decedat în anul 2012.

„Când mama mea a fost bolnavă, noi am postit şi ne-am rugat pentru ea, dar ea tot a murit. Cum pot să fiu împăcat cu acest lucru?”

Acesta este un moment trist în viaţa ta. Este normal să-ţi doreşti să fii împăcat şi să afli răspunsuri la multe întrebări: „De ce nu a trăit? O voi mai revedea? Cum pot continua fără ea?”

Evanghelia lui Isus Hristos oferă atât alinare, cât şi răspunsuri. Domnul a promis: „Ferice de toţi aceia care plâng, căci ei vor fi mângâiaţi” (3 Nefi 12:4). Caută-L pe Duhul Sfânt, căci El este Mângâietorul.

Te întrebi dacă Dumnezeu ţi-a auzit rugăciunile. Stai liniştit: Tatăl Ceresc ne aude întotdeauna rugăciunile. Scripturile şi profeţii în viaţă ne promit că acest lucru este adevărat. Ceea ce i-a spus Domnul lui Joseph Smith ţi se aplică şi ţie: „Rugăciunile tale şi rugăciunile fraţilor tăi s-au urcat la urechile Mele” (D&L 90:1). Însă trebuie să ne amintim că Tatăl Ceresc răspunde la rugăciunile noastre având o perspectivă eternă în minte (vezi Isaia 55:8–9). De aceea, noi urmăm exemplul Salvatorului, acela de a cere binecuvântări, dar de a căuta, apoi, să se facă voia Tatălui (vezi Luca 22:42).

Deşi este grea, această încercare poate fi o perioadă de creştere pentru tine. Poţi învăţa să ai credinţă în voia lui Dumnezeu, chiar dacă acest lucru înseamnă că mama ta nu a fost vindecată. Sigur că ai fi vrut ca ea să trăiască. Însă testul acestei vieţi muritoare este de a avea încredere în Dumnezeu în toate timpurile – în special în vremurile grele. Dacă ai încredere în El, „toate lucrurile vor conlucra spre binele [tău]” (D&L 90:24).

Moartea face parte din plan

Potrivit planului fericirii pe care Tatăl Ceresc l-a pregătit pentru noi, întoarcerea noastră în prezenţa Lui are la bază moartea şi învierea, care ne vor ajuta să fim schimbaţi din această stare muritoare într-una nemuritoare. Trebuie doar să accepţi faptul că moartea face parte din plan şi să crezi că, într-o zi, vei putea fi cu mama ta din nou. Să ştii că mama ta este în lumea spiritelor şi că te aşteaptă.

David M., 18 ani, Kasai-Occidental, Republica Democrată Congo

Ea este în lumea spiritelor

Mama mea a fost diagnosticată cu cancer în urmă cu doi ani. Nu îmi place să văd cum se chinuie şi aş vrea să pot face ceva. Şi, cu toate că starea ei s-a îmbunătăţit, a fost o experienţă grea. Mama ta se află într-un loc în care nu simte durere sau suferinţă. Este greu să nu o mai vezi, dar nu eşti niciodată singur. Ea te va iubi întotdeauna şi Tatăl nostru Ceresc va fi mereu aproape să-ţi dea putere atunci când eşti descurajat. Nu vei fi niciodată abandonat. Isus Hristos a suferit durerile lumii; El ştie cum te simţi şi prin ce treci. Fă ce am făcut eu în momentele mele de încercare: mergi la El şi El îţi va face poverile uşoare.

Shiloh W., 18 ani, Chihuahua, Mexic

Răspunsurile sunt menite să ajute şi să ofere perspectivă, nefiind declaraţii oficiale privind doctrina Bisericii.

Familia ta va fi reunită

Mama mea a murit când aveam doar 12 ani. Pe atunci, nu eram membră a Bisericii. Când a fost bolnavă, m-am rugat mult să se însănătoşească. Am avut multă credinţă şi mi-am pus nădejdea în Dumnezeu că se va face bine. Din nefericire, nu şi-a revenit. M-am întrebat de ce trebuia să moară aşa de tânără şi să mă lase când încă eram adolescentă. Am fost furioasă şi am ajuns până în punctul în care mă îndoiam de existenţa lui Dumnezeu. Acum că sunt membră a Bisericii, înţeleg planul salvării. Ştiu că ea mă aşteaptă şi că familia noastră va fi reunită.

Inaê L., 19 ani, Minas Gerais, Brazilia

Încercările ne învaţă

Mama mea a murit în urmă cu trei ani. Relaţia ta cu Tatăl tău Ceresc şi Salvatorul va fi mai puternică dacă priveşti spre Ei în vremurile grele. Vei vedea că această încercare, pe cât de devastatoare pare a fi, poate să fie şi o binecuvântare. Roagă-te Tatălui tău Ceresc pentru pace şi împăcare. Ai încredere în planul Domnului în ceea ce te priveşte. Acceptă că Tatăl Ceresc ştie încotro mergem şi de ce avem nevoie pentru a ajunge acolo. Domnul te iubeşte şi vrea ca tu să fii bucuros. Încercările noastre sunt menite să ne înveţe şi să ne facă mai puternici.

Meghan B., 18 ani, Ontario, Canada

O vei revedea

Mama mamei mele a murit când mama mea avea 17 ani. Membrii familiei au postit şi s-au rugat pentru ea mai multe săptămâni înainte ca ea să moară. A primit, de asemenea, o binecuvântare a preoţiei. Singurul lucru care i-a oferit mamei mele pace a fost cunoaşterea faptului că avea să-şi vadă mama din nou în viaţa care va urma. Ţelul mamei mele este de a-şi trăi viaţa astfel încât să fie demnă de acea binecuvântare. Mă întristează faptul că nu o voi putea cunoaşte în această viaţă, dar abia aştept momentul în care, în sfârşit, ne vom întâlni.

Cari R., age 15, Utah, S.U.A.

AI FĂCUT TOT CE AI PUTUT

„În ceea ce priveşte pe bolnavi [Domnul] a spus clar: «Şi din nou, se va întâmpla că acela care are credinţă în Mine pentru a fi vindecat, *şi nu este osândit la moarte*, va fi vindecat» (D&L 42:48; subliniere adăugată). De prea multe ori trecem cu vederea expresia de condiţionare «şi nu este osândit la moarte»... Vă rog să nu disperaţi când rugăciuni fierbinţi s-au spus şi binecuvântările preoţiei au fost date şi cel drag nu face niciun progres sau chiar moare. Alinaţi-vă, ştiind că aţi făcut tot ce aţi putut... Toate experienţele rugăciunii, postului şi credinţei ar putea fi mai mult spre beneficiul *nostru*".

Vârstnicul Lance B. Wickman, membru al Celor Şaptezeci din 1994 până în 2010, „Şi chiar dacă nu", *Liahona*, nov. 2002, p. 30–31.

ÎNTREBAREA VIITOARE

„Unii oameni îmi spun că, pentru a-mi întări standardele, trebuie să am prieteni care nu mi le împărtăşesc. Este adevărat?"

Trimiteţi răspunsurile voastre şi, dacă doriţi, o poză cu rezoluţie mare până la data de 15 noiembrie 2015 la liahona.lds.org, prin email la liahona@ldschurch.org sau prin poştă (vezi adresa la pagina 3).

Următoarele informaţii şi permisiuni trebuie incluse în e-mailul sau scrisoarea voastră: (1) numele complet, (2) data naşterii, (3) episcopia sau ramura, (4) ţăruşul sau districtul, (5) acordul vostru scris şi, dacă aveţi sub 18 ani, acordul scris al părinţilor voştri (se acceptă prin e-mail) pentru a vă publica răspunsul şi fotografia.

Răspunsurile pot fi corectate pentru a fi mai clare sau a se încadra în spaţiul rubricii.

O hotărâre câştigătoare

Aceasta era şansa ei de a juca în echipa câştigătoare – cum să refuze?

Marissa Widdison
Revistele Bisericii
Bazată pe o întâmplare adevărată

„Amintiţi-vă de ziua de sabat ca s-o sărbătoriţi ca pe o zi sfântă” (Mosia 13:16).

Miranda s-a grăbit să intre pe uşă, recunoscătoare că a ei casă era mai răcoroasă decât vremea toridă de afară. Era transpirată pentru că jucase ultimul ei meci de fotbal al sezonului şi frustrată pentru că echipa Teal Turbo pierduse din nou.

Mama a intrat în cameră ţinând în mână o sticlă cu apă şi o pungă cu felii de portocală rămase de la meci. „Ai jucat un meci frumos. Nu-i uşor să fii portar.”

Miranda *jucase* bine – apărase multe lovituri şi şutase mai tare decât de obicei. Dar majoritatea celorlalte fete din echipă nu mai jucaseră fotbal înainte şi astăzi rezultatul era oficial: niciun meci câştigat în acest sezon.

„Ştii, mi-aş dori ca, din când în când, să fac parte din echipa câştigătoare!” Câteva lacrimi s-au scurs pe la colţul ochilor Mirandei şi au căzut pe tricoul ei verde-albastru. În timp ce-şi strângea ochii, a sunat telefonul.

Mama a răspuns şi, după un moment, a spus: „E pentru tine”.

„Bună, Miranda? Sunt Tom, antrenorul echipei Chili Kickers. Te-am urmărit cum ai jucat astăzi. Ai fost foarte bună”.

Inima Mirandei a început să bată mai tare. Chili Kickers era cea mai bună echipă de fotbal din ligă!

„Luna viitoare, echipa noastră participă la campionatul judeţean. Ai jucat atât de bine azi încât vreau să vii cu noi în calitate de portar de rezervă.”

Mirandei aproape că i-a sărit inima afară din piept. Aceasta era şansa ei de a juca într-o echipă câştigătoare!

„Mi-ar face plăcere să vin!”, a spus Miranda. Au vorbit timp de câteva minute despre detalii, după care a închis şi a fugit în cealaltă cameră pentru a-i spune mamei. Împreună, au început să scrie în calendarul familiei datele antrenamentelor şi meciurilor.

Dintr-o dată, mama s-a oprit din scris cu stiloul suspendat deasupra unui pătrăţel din calendar.

„O,o! Miranda, aceste meciuri sunt duminica. Uite!” A arătat cu degetul spre programul meciurilor

ILUSTRAŢIE DE BRAD TEARE

şi s-a întors către Miranda cu o privire îngrijorată. „Ce crezi că ar trebui să facem?”

Miranda a înlemnit şi şi-a muşcat buza gândindu-se la opţiunile sale. S-ar putea ca mama să o lase să joace dacă ar ruga-o, dar gândul de a juca duminica – mai ales de a nu participa la adunările Bisericii – a făcut-o să se simtă rău la stomac. Ştia că duminicile erau rezervate pentru a merge la Biserică şi a-L preaslăvi pe Tatăl Ceresc şi nu putea face aceste lucruri în timp ce juca fotbal.

„Cred că, probabil, ar trebui să-l sun înapoi şi să-i spun că nu pot juca”, a spus Miranda. S-a străduit să nu plângă. Chiar dacă ştia că aceasta era decizia corectă, îi era greu să renunţe la ceva ce-şi dorea atât de mult.

„Şi ştii ce cred eu?” a zis mama, îmbrăţişând-o. „Cred că eşti un copil minunat!”

În acea duminică, în timp ce Miranda se afla la Societatea Primară, s-a gândit la decizia pe care o luase. Antrenorul fusese surprins când Miranda îl sunase şi-i spuse că nu putea să joace fotbal duminica. El încercase să o facă să se răzgândească, dar ea nu-şi schimbase decizia. Acum, în timp ce asculta cântecele şi lecţiile de la Societatea Primară, Miranda zâmbea. Sentimentul de pace din inima ei îi spunea că se afla în locul potrivit. La urma urmei, luase decizia câştigătoare. ■

O ZI DE DESFĂTARE

Scripturile ne învaţă că sabatul trebuie să fie o zi de desfătare (vezi Isaia 58:13). Ce puteţi face duminica pentru a fi fericiţi? Care sunt câteva dintre modurile frumoase, creative în care Îl puteţi preaslăvi pe Tatăl Ceresc?

COLŢUL ÎNTREBĂRILOR

Ce îţi place cel mai mult la faptul că eşti membru al Bisericii?

Mie îmi place că, în timpul împărtăşaniei, avem şansa să luăm din pâine şi apă în amintirea lui Isus Hristos. Pâinea ne aduce aminte de trupul Său iar apa ne aduce aminte de sângele Său. Când luăm din împărtăşanie, ne putem închide ochii şi ne putem gândi la toate lucrurile pe care Isus le-a făcut pentru noi.

Ava J., 9 ani, Carolina de Nord, S.U.A.

Mie îmi place să învăţ că familiile pot fi împreună pentru totdeauna. (Renee) Pot avea prieteni, pot citi din scripturi în fiecare zi şi pot învăţa Evanghelia. (Ralph)

Renee şi Ralph E., 9 respectiv 10 ani, Metro Manila, Filipine

Îmi place când simt Duhul Sfânt. Simt prezenţa Duhului Sfânt cu intensitate când ascult cuvântări şi lecţii. De asemenea, simt Duhul Sfânt când îi ajut pe alţii.

Kaylee C., 7 ani, Virginia, S.U.A.

Ce-mi place mie cel mai mult este că putem învăţa şi ne putem juca în acelaşi timp şi putem învăţa mai multe despre Isus Hristos. Îmi place să învăţ despre El pentru că El este Salvatorul meu. (Liz) Mie îmi place să învăţ despre Isus şi ştiu că Isus ne iubeşte. (Lalo)

Liz şi Lalo S., 8 ani, respectiv 6 ani, California, S.U.A.

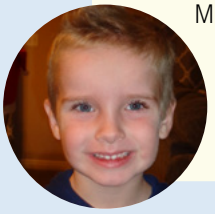

Mie îmi place să merg la Societatea Primară şi să cânt cântece.

Hayden H., 5 ani, Utah, S.U.A.

Mie îmi place să învăţ despre Isus şi îmi place să merg la Societatea Primară şi să îmi fac prieteni.

Catherine W., 7 ani, Carolina de Nord, S.U.A.

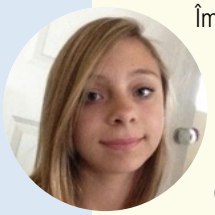

Îmi place că îmi fac mulţi prieteni noi şi îi pot învăţa pe prietenii mei care nu sunt membri despre Evanghelie. Am ocazia de a asculta conferinţa generală şi pe profet şi apostoli vorbind. Şi seara în familie este foarte distractivă deoarece, uneori mergem în oraş şi mâncăm îngheţată. Miam!

Savannah H., 12 ani, Washington, S.U.A.

URMĂTOAREA ÎNTREBARE

„Când mama şi tata se ceartă, mă simt foarte îngrijorat şi trist. Ce pot să fac?”.

Aveţi vreun sfat în legătură cu aceasta? Trimiteţi răspunsul vostru împreună cu o fotografie până în 31 octombrie 2015. Adresa noastră se găseşte la pagina 3 sau trimiteţi-ne un email la liahona@ldschurch.org. (Scrieţi „Question Corner” la subiect.) Nu uitaţi să includeţi permisiunea unui părinte!

Răspunsurile sunt destinate să ofere ajutor şi perspectivă, ele nu sunt declaraţii oficiale referitoare la doctrina Bisericii.

PAGINA NOASTRĂ

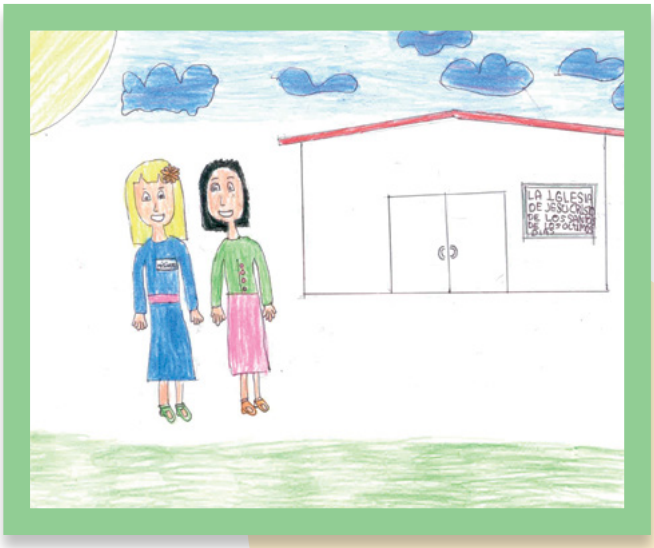

Surori misionare, de Abril S., 9 ani, Mexic

Patru băieţi din aceeaşi episcopie din Argentina au fost botezaţi în aceeaşi zi. Episcopul lor (în mijloc) a fost alături de ei.

DOAMNE, ÎŢI MULŢUMESC

Pentru lumină îţi mulţumesc
Ea străluceşte noaptea şi ziua când
mă trezesc.
Pentru copaci îţi mulţumesc
Ei adierea vântului înlesnesc.
Pentru mai mult decât pot spune
îţi mulţumesc
Căci inima-mi spune că viaţa ai
creat-o pentru mine, să trăiesc.
Când voi simţi că-n viaţă este greu
Îmi voi aminti să fiu fericită mereu.

Nisha J., 10 ani, Republica Palau

Fratele meu şi un prieten de familie au primit chemările lor în misiune. Am condus opt ore până la templul din Freiberg, Germania, pentru ca ei să-şi primească înzestrarea din templu.

Am stat cinci zile pentru ca familia mea să facă multă muncă în templu. Lângă templu, există un hotel pentru familii. Mai mulţi copii şi cu mine l-am ajutat pe grădinar şi el ne-a dat îngheţată. Ne-am distrat foarte mult.

Abia aştept să vină anul viitor când voi avea 12 ani şi voi putea face botezuri în templu.

Alicka S., 11 ani, Slovacia

Petru, Corneliu şi îngerul

Erin Sanderson

După ce Isus a înviat şi s-a întors în cer, Petru, împreună cu ceilalţi apostoli, au predicat în multe locuri, dar numai iudeilor.

Corneliu era ofiţer în armata romană. El credea în Dumnezeu, dar nu era iudeu. Un înger i s-a arătat şi i-a spus să trimită după Petru. Corneliu şi-a trimis oamenii să-l găsească pe Petru şi Duhul Sfânt i-a spus lui Petru să-i însoţească.

Petru le-a predat oamenilor care erau adunaţi acasă la Corneliu. El le-a spus despre Evanghelia lui Isus Hristos iar ei au simţit Duhului Sfânt şi au ştiut că este adevărată. Când prietenii lui Petru au aflat că el le predicase unor oameni care nu erau iudei, au fost uimiţi. Dar Petru le-a spus că el aflase că Evanghelia lui Isus Hristos este pentru toţi oamenii. (Vezi Faptele apostolilor 10:1–48; 11:1–18.) ■

Autoarea articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

STÂNGA: ILUSTRAŢIE DE CRAIG STAPLEY; DREAPTA: DETALIU DIN *CHRIST'S IMAGE*, DE HEINRICH HOFMANN, PRIN AMABILITATEA LUI C. HARRISON CONROY CO.

PREGĂTIŢI-VĂ SĂ ÎMPĂRTĂŞIŢI!

Unul dintre modurile prin care putem deveni misionari buni este acela de a fi mai asemănători lui Isus. Tăiaţi ecusoanele şi scrieţi o trăsătură la care aţi dori să lucraţi. Puteţi lucra la a fi „Vârstnicul Bun" sau „Sora Recunoscătoare" Puneţi ecusonul la vedere pentru a vă aminti de ţelul vostru.

Vârstnicul

Sora

Sora

Vârstnicul

DISCUŢIE ÎN FAMILIE

Citiţi Matei 28:19–20. Discutaţi despre moduri în care putem împărtăşi Evanghelia cu toată lumea. Gândiţi-vă la întrebări pe care prietenii sau vecinii voştri le-ar putea avea despre Evanghelie. Puteţi exersa întrebările şi răspunsurile printr-un joc de roluri cu membrii familiei.

Cântec: Alegeţi un cântec despre munca misionară, precum „We'll Bring the World His Truth" (*Children's Songbook*, 172).

Pasaj din scripturi: Matei 28:19–20

Video: Accesaţi Biblevideos.org pentru a urmări „Peter's Revelation to Take the Gospel to the Gentiles (Revelaţia primită de Petru cu privire la faptul de a duce Evanghelia neamurilor)".

SFAT REFERITOR LA SCRIPTURI

Putem înţelege mai bine scripturile când împărtăşim ceea ce învăţăm. Citiţi un pasaj din scripturi cu membrii familiei voastre şi discutaţi înţelesul cuvintelor sau expresiilor dificile, însemnătatea scripturii pentru voi şi moduri de a o pune în practică în viaţa voastră.

AFLĂ MAI MULTE

Înainte ca Petru să fie chemat ucenic, el era un pescar cunoscut sub numele de Simon. Isus i-a dat numele de Petru, care înseamnă „rocă" sau „piatră". După ce Isus a plecat de pe pământ, Petru a fost apostolul senior şi a condus Biserica. El a deţinut cheile sau autoritatea preoţiei.

Era trecut de miezul nopţii, dar Tate ştia că sosise timpul să vorbească.

Să găsim ajutor

Kimberly Reid
Bazată pe o întâmplare adevărată

*„Te rog acum, Tată Ceresc, să mă îndrumi şi să mă păzeşti în fiece zi (Heav'nly Father, now I pray, guide and guard me ev'ry day)" (*Children's Songbook*, p. 19).*

Tate stătea întins pe pat în întuneric, încercând să-şi înece lacrimile. Se rugase pentru ajutor, dar se pare că exista un nor mare şi negru între el şi Spirit.

„Ce mă fac dacă nu voi uita niciodată emisiunea aceea groaznică de la televizor?", îşi făcea griji.

Cu câteva zile în urmă, îşi terminase temele devreme şi butona telecomanda. Dar nu se aştepta să vadă *aşa ceva* pe ecran. Tate a fost atât de şocat, încât a uitat să închidă televizorul pe cât de repede ar fi trebuit.

A fost un accident. Nu se aşteptase să vadă o asemenea scenă, dar acum nu-i ieşea din minte. Uneori îi revenea în minte în timpul orelor de la şcoală, în timpul cinei – chiar şi în timpul adunărilor Bisericii. În acele momente, era bucuros că mama şi tata nu puteau să-i citească gândurile. Părinţii lui Tate l-au învăţat să nu se uite la imagini cu oameni dezbrăcaţi. El ştia că ei se aşteptau, de asemenea, ca el să nu se uite la emisiuni TV, filme şi jocuri video care conţineau violenţă.

„Acum ştiu de ce", a murmurat Tate.

Tate a ieşit de sub plapumă şi s-a aşezat din nou în genunchi. Ce putea face?

„Tată Ceresc", a şoptit Tate. „Te rog să mă ajuţi să nu mă mai gândesc la ceea ce am văzut." Şi-a şters lacrimile din ochi şi a ascultat. Inima lui bătea cu putere. A crezut că a simţit Duhul Sfânt oferindu-i inspiraţie, dar nu era răspunsul pe care şi-l dorea.

Trebuia să le spună părinţilor.

„De ce?", s-a întrebat Tate. S-ar simţi ca un bebeluş să meargă în camera părinţilor săi în mijlocul nopţii. Şi să le *spună*? S-a simţit stânjenit şi starea de rău a revenit.

Apoi, în mintea lui a venit un gând limpede: Tatăl Ceresc dorea ca el să fie fericit. Tatăl Ceresc dorea ca el să simtă Spiritul din nou, să se gândească la lucruri pozitive şi să fie cinstit cu membrii familiei sale. În mod special, El dorea ca, peste câteva luni, când urma să împlinească 12 ani, Tate să devină un deţinător demn al Preoţiei aaronice. Tate şi-a dat seama că, dacă ar continua să se gândească la ceea ce văzuse şi ar păstra acele lucruri secrete, ar rămâne nefericit.

Tate ştia că avea nevoie de ajutor – iar Duhul Sfânt tocmai îi spusese unde să-l găsească.

Tate s-a uitat la numerele strălucitoare ale ceasului de lângă patul său. Era aproape ora 1 dimineaţa. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre holul întunecat al camerei părinţilor lui. Înghiţind în sec, a bătut la uşa lor.

„Mamă? Tată?"

„Tate, tu eşti?", s-a auzit vocea somnoroasă a mamei.

„S-a întâmplat ceva?", a întrebat tata.

„Da", a spus Tate. „Putem vorbi? Şi pot primi, poate, o binecuvântare?"

Tata a aprins lampa de lângă pat şi l-a chemat pe Tate înăuntru. Pentru prima oară de multe zile, Tate a simţit căldură, speranţă şi lumină. ■

Autoarea articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

ILUSTRAŢIE DE MARK ROBINSON

Oh, nu! Acum ce mă fac?

Se poate întâmpla oriunde – acasă, la şcoală sau acasă la un prieten. Dintr-o dată, vedeţi ceva ce *ştiţi* că nu e bun – la un telefon, la televizor, pe calculator sau pe un dispozitiv pentru jocuri sau într-o carte sau revistă. *Deci* ce puteţi face să vă simţiţi mai bine?

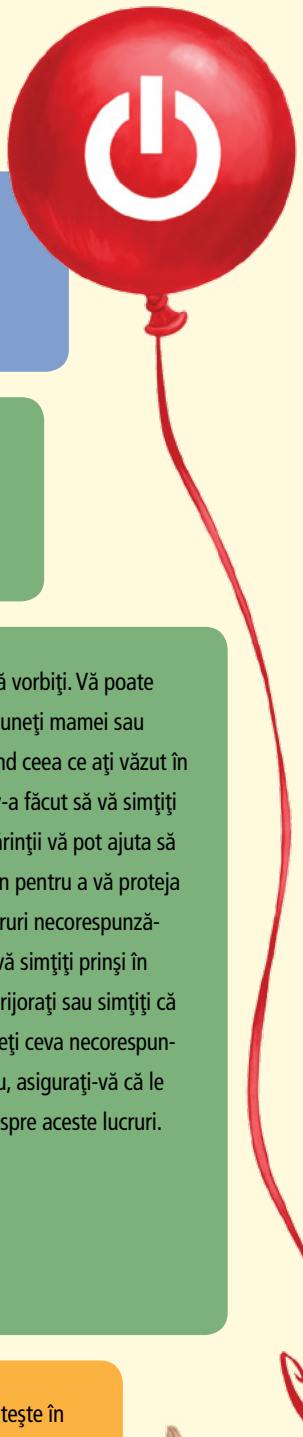

Plecaţi. Opriţi-l. Puneţi-l jos. Trataţi-l ca pe o otravă pentru creierul vostru – pentru că asta şi este.

Spuneţi-le părinţilor. Părinţii vă cunosc cel mai bine şi ei vor să vă ajute să fiţi în siguranţă şi să fiţi fericiţi. Să nu vă fie ruşine. Ce vi s-a întâmplat se întâmplă, mai devreme sau mai târziu, tuturor.

Nu staţi nemişcaţi. Urmăriţi sau citiţi ceva bun. Fiţi activi. Faceţi o faptă bună. Mergeţi şi staţi în preajma membrilor familiei sau prietenilor.

Continuaţi să vorbiţi. Vă poate ajuta să îi spuneţi mamei sau tatălui oricând ceea ce aţi văzut în timpul zilei v-a făcut să vă simţiţi stânjeniţi. Părinţii vă pot ajuta să faceţi un plan pentru a vă proteja să vedeţi lucruri necorespunzătoare. Dacă vă simţiţi prinşi în capcană, îngrijoraţi sau simţiţi că doriţi să vedeţi ceva necorespunzător din nou, asiguraţi-vă că le spuneţi şi despre aceste lucruri.

Amintiţi-vă cine sunteţi. Nu sunteţi o persoană rea din cauza a ceea ce aţi văzut. Sunteţi un copil al lui Dumnezeu şi El vă iubeşte şi doreşte să vă ajute să fiţi în siguranţă şi să fiţi fericiţi.

Uitaţi. Imaginaţi-vă cum daţi drumul unui balon şi vă uitaţi la el cum pluteşte în depărtare. Încercaţi să vă relaxaţi şi lăsaţi imaginile să iasă din mintea voastră. Acum, gândiţi-vă la templu, la familia voastră sau la altceva frumos.

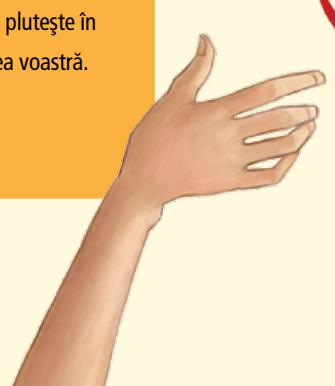

ILUSTRAŢII DE SHAWNA J. C. TENNEY

Dovlecii lui Paul

Ray Goldrup

Bazată pe o întâmplare adevărată

Paul îl ajuta pe tata să planteze în grădină. El îşi dorea ca fratele său, Eric, să fie acolo să-i ajute. Dar Eric era plecat departe în misiune.

„Nu voi fi niciodată mare ca Eric”, a spus Paul. „Cum pot să merg în misiune ca el?”

„Nu-ţi face griji”, a spus tata. „Vei creşte.”

ILUSTRAŢII DE AMY WUMMER

Tata i-a dat lui Paul câteva seminţe de dovleac. El l-a ajutat pe Paul să le planteze.

„Seminţele acestea vor creşte şi vor deveni dovleci mari?”, a întrebat Paul.

„Dacă ai mare grijă de ele”, a spus tata.

Paul ieşea afară să se uite la grădină în fiecare zi. A udat-o şi curând au răsărit muguri mici. Frunzele au crescut mai mari. Paul a scos cu grijă buruienile.

Până în toamnă, dovlecii lui au crescut. Şi erau dovleci mari, portocalii!

Paul l-a luat de mână pe tata să-i arate. „Ai avut foarte mare grijă de dovlecii tăi!”, a spus tata.

„Mda! Şi voi avea mare grijă de mine, ca să mă pot face şi eu mare”, a zâmbit ştrengăreşte Paul. „Iar când voi fi mare, voi putea să merg în misiune ca Eric!” ■

Autorul articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

Grădina cu dovleci

Câţi dovleci a cultivat Paul?
Puteţi găsi celelalte obiecte ascunse? ■

Unul la un milion!

Textul: Jan Pinborough
Muzica: Michael F. Moody

Cu bucurie şi entuziasm ♩ = 96–104

mf

1. Sun-tem un mi-li-on de co-pii–n lu-mea ma-re. Co-pil, u-nic, al lui Dum-ne-zeu e fi-e-ca-re. Cu cre-din-ţă creş-tem, u-nul la mi-li-on! În lu-mi-na–I mer-gem, u-nul la mi-li–on! U-nici, in-di-vi-du-al şi–n (bateţi din palme) mod di-fe-rit, Vom fi cum Ta-tăl Ce-resc a do-rit.

în-văţ să fiu bun, su-pus şi cu-min-te, Iu-besc pe Dom-nul şi–a-răt prin fap-te şi cu-vin-te. Eu cu cre-din-ţă cresc, u-nul la mi-li-on! În lu-mi-na–I pă-şesc, u-nul la mi-li–on! U-nic, in-di-vi-du-al şi–n mod di-fe-rit, Voi

mai lent *a tempo*

2. Eu fi cum Ta-tăl Ce-resc să fiu a do-rit! Voi fi cum Ta-tăl Ce-resc a do-rit.

mai lent *rit.*

© 2010 Jan Pinborough şi Michael F. Moody. Toate drepturile rezervate.
Acest cântec poate fi copiat pentru a fi folosit ocazional, în Biserică sau acasă, în scopuri necomerciale.
Această notă trebuie inclusă pe fiecare exemplar.

Preşedintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Preşedinţie

CALEA SPRE SIGURANŢĂ

Unul dintre modurile prin care putem cunoaşte că o avertizare vine de la Domnul este invocarea legii martorilor, a martorilor autorizaţi.

Salvatorul doreşte fără întrerupere să ne conducă spre siguranţă. Şi modul în care ne arată calea este consecvent. El ne cheamă folosind mai multe căi pentru a se asigura că mesajul Său ajunge la cei dispuşi să îl accepte. Şi acele căi includ întotdeauna trimiterea mesajului prin gura profeţilor Săi ori de câte ori oamenii au fost demni pentru a avea profeţi ai lui Dumnezeu printre ei. Acei slujitori autorizaţi au întotdeauna responsabilitatea de a-i avertiza pe oameni, arătându-le calea spre siguranţă.

În toamna anului 1838, când persecuţiile s-au înteţit în nordul statului Missouri din S.U.A., profetul Joseph Smith i-a chemat pe toţi sfinţii să se adune la Far West pentru a fi în siguranţă. Mulţi se găseau în ferme izolate sau în colonii împrăştiate. El l-a sfătuit în mod specific pe Jacob Haun, fondatorul unei mici colonii numită Moara lui Haun. O cronică a acelor timpuri include următoarele: „Fratele Joseph trimisese vorbă prin Haun, proprietarul moarei, să le spună fraţilor care

locuiau acolo să plece în Far West, însă dl. Haun nu a transmis mesajul" (Philo Dibble, în „Early Scenes in Church History", în *Four Faith Promoting Classics* [1968], p. 90). Mai târziu, profetul Joseph Smith a consemnat în istoria personală: „Până în ziua de azi, Dumnezeu mi-a dat înţelepciune să-i salvez pe oamenii care mi-au ascultat sfatul. Niciunul dintre cei care [mi-au ascultat] sfatul nu a pierit" (*History of the Church,* 5:137). Apoi, profetul a consemnat tristul adevăr conform căruia, la Moara lui Haun, ar fi putut fi salvate vieţi nevinovate dacă sfatul lui ar fi fost primit şi urmat.

În vremurile noastre, noi am fost avertizaţi cu privire la locurile în care să găsim siguranţă, departe de păcat şi de tristeţe. Una dintre cheile recunoaşterii acestor avertizări este caracterul lor repetitiv. De exemplu, nu o dată, în cadrul acestor conferinţe generale, l-aţi auzit pe profetul nostru citându-l pe profetul precedent, fiind astfel al doilea martor şi, uneori, chiar al treilea. Apostolul Pavel a scris că „orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau a trei martori" (2 Corinteni 13:1). Unul dintre modurile prin care putem cunoaşte că o avertizare vine de la Domnul este invocarea legii martorilor, a martorilor autorizaţi. Când cuvintele profeţilor par să se repete, acest lucru trebuie să ne atragă atenţia şi să ne umple inima cu recunoştinţă pentru ocazia de a trăi în aceste vremuri binecuvântate…

Tatăl nostru Ceresc ne iubeşte. El L-a trimis pe Singurul Său Fiu Născut să fie Salvatorul nostru. El a ştiut că, în viaţa muritoare, noi urma să fim în mare pericol, cel mai grav derivând din ispitele unui duşman înfricoşător. Acesta este unul dintre motivele pentru care Salvatorul a pus la dispoziţie chei ale preoţiei, pentru ca aceia care au urechi de auzit şi credinţă de pus în practică să poată să meargă în locuri în care vor găsi siguranţă. ■

Extras din „Finding Safety in Counsel", Liahona, *iulie 1997, p. 23–25.*

CUGETĂRI

Cât de des folosim cuvinte frumoase când ne adresăm unul altuia?

„Ne putem testa adresându-ne câteva întrebări… 1. Când a fost ultima dată când mi-am lăudat în mod sincer soţul sau soţia, fie în particular, fie în prezenţa copiilor noştri? 2. Când a fost ultima dată când am mulţumit, mi-am exprimat dragostea sau am implorat cu ardoare şi cu credinţă pentru el sau pentru ea în rugăciune? 3. Când a fost ultima dată când m-am oprit din a spune ceva care ştiam că putea să rănească? 4. Când a fost ultima dată când mi-am cerut scuze şi am cerut iertare dând dovadă de umilinţă – fără să adaug cuvintele «poate că dacă tu ai fi…» sau «poate că dacă tu nu ai fi…»? 5. Când a fost ultima dată când am ales să fiu fericită sau fericit în loc să cer să «mi se dea dreptate»?"

Linda K. Burton, preşedinta generală a Societăţii de Alinare, „Vom progresa împreună", *Liahona*, mai 2015, p. 31.

De asemenea, în acest număr

PENTRU TINERI ADULŢI

SĂ TRĂIM CU **intenţie adevărată**

Înţelegerea „de ce”-ului din deciziile voastre vă va ajuta să faceţi lucrurile corecte din motivele corecte. Învăţaţi să trăiţi o viaţă intenţionată!

p. 44

PENTRU TINERI

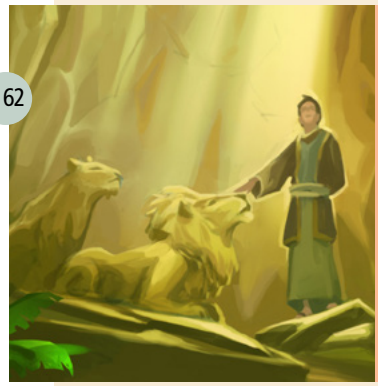

p. 62

TINERI EXTRAORDINARI DIN SCRIPTURI

Luptele pe care le-au dus tinerii din scripturi au fost diferite de ale voastre, dar le puteţi urma exemplul de curaj, credinţă şi supunere în depăşirea propriilor provocări.

PENTRU COPII

Să găsim ajutor

Tate nu putea să uite ceea ce văzuse la televizor, aşa că s-a rugat Tatălui Ceresc pentru a şti ce să facă.

p. 72

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINŢILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN
4 021257 01716